#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
MORE THAN TWO MILLION COPIES SOLD

The Last Thing He Told Me

THE LAST THING HE TOLD ME
STREAM ON
tv+

REESE'S BOOK CLUB

a novel

Laura Dave
Author of Eight Hundred Grapes

THE #1 BESTSELLING BLOCKBUSTER

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

The Last Thing He Told Me

A Novel

Laura Dave

Simon & Schuster
NEW YORK • LONDON • TORONTO
SYDNEY • NEW DELHI

Sevgili Josh ve Jacob, en tatlı mucizelerim
Ve
Rochelle ve Andrew Dave,
her şey için

(Hadi gidelim dedi o, çok uzak değil dedi o, çok uzak olan neresi dedi o, neredesin dedi o) —e. e. cummings

Önsöz

Owen, her şeyi nasıl kaybettiğimle, kendi yöntemimle bir şeyler kaybetmeyi bir sanat haline getirdiğimle dalga geçmeyi severdi. Güneş gözlüğü, anahtar, eldiven, beyzbol şapkası, pul, kamera, cep telefonu, kola şişesi, kalem, ayakkabı bağı. Çorap. Ampul. Buz kalıpları. Tam olarak haksız sayılmaz. Eskiden eşyalarımı kaybetme eğilimim vardı. Dikkatim dağılırdı. Unuturdum.

İkinci randevumuzda, akşam yemeği sırasında arabalarımızı bıraktığımız otoparkın biletini kaybettim. Her birimiz kendi arabamızla gitmiştik. Owen daha sonra bununla ilgili şaka yapardı; ikinci randevuya kendi arabamla gitmekte ısrar etmemle ilgili şaka yapmayı çok severdi. Düğün gecemizde bile bununla ilgili şaka yaptı. Ben de o gece beni nasıl sorguya çektiği, geçmişim hakkında, geride bıraktığım erkekler hakkında, beni terk eden erkekler hakkında bitmek bilmeyen sorular sorduğuyla ilgili şaka yaptım.

Onlara "olabilecek çocuklar" demişti. Kadehini onlara kaldırarak, nerede olurlarsa olsunlar, benim ihtiyacım olan kişi olmadıkları için onlara minnettar olduğunu, böylece karşımda oturan kişinin kendisi olduğunu söyledi.

"Beni neredeyse hiç tanımıyorsun," demiştim.

Gülümsedi. Öyle hissetmiyorsun, değil mi?

Haklıydı. Başından beri aramızda var olan şey, bunaltıcıydı. Sanırım bu yüzden dikkatim dağılmıştı. Bu yüzden park cezası fişini kaybetmiştim.

San Francisco şehir merkezindeki Ritz-Carlton otoparkına park ettik. Ve otopark görevlisi, sadece akşam yemeği için orada olduğumu iddia etmemin bir önemi olmadığını bağırdı.

Kayıp park bileti için ücret yüz dolardı. "Arabayı burada haftalarca tutabilirdiniz," dedi park görevlisi. "Beni kandırmaya çalışmadığınızdan nasıl emin olabilirim? Kayıp her bilet için yüz dolar artı vergi. Tabelayı okuyun." Eve gitmek için yüz dolar artı vergi.

"Kaybolduğundan emin misin?" diye sordu Owen. Ama bunu söylerken gülümsüyordu, sanki bu gece benim hakkımda aldığı en iyi habermiş gibi.

Emindim. Yine de kiraladığım Volvo'nun her köşesini, Owen'ın gösterişli spor arabasını (hiç binmemiş olsam da) ve o gri, imkansız otopark zeminini aradım. Hiçbir yerde fiş yoktu.

Owen'ın kaybolmasından sonraki hafta, onu o otoparkta dururken rüyamda gördüm. Aynı takım elbiseyi giymişti, aynı büyüleyici gülümsemeye sahipti. Rüyada evlilik yüzüğünü çıkarıyordu.

Bak Hannah, dedi. Şimdi beni de kaybettin.

— Bölüm 1 —

Bir tahta parçasını alıp en ince yerini bulan ve kolayca delilebilecek yerlere çok sayıda delik açan bilim insanlarına pek tahammülüm yok. —Albert Einstein

Eğer Tanımadığınız Kişilere Kapıyı Açarsanız...

Televizyonda sık sık görürsünüz. Ön kapıya birisi vurur. Ve diğer tarafta, her şeyi değiştirecek haberi size iletmek için biri bekler. Televizyonda genellikle bir polis papazı veya itfaiyeci, belki de silahlı kuvvetlerden üniformalı bir subaydır. Ama ben kapıyı açtığımda—her şeyin benim için değişmek üzere olduğunu öğrendiğimde—haberci ütülü pantolonlu bir polis veya federal müfettiş değildir. Futbol üniforması giymiş, dizlikleri ve her şeyiyle on iki yaşında bir kızdır.

"Bayan Michaels?" diyor.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum—tıpkı biri bana kim olduğumu sorduğunda sık sık yaptığım gibi. Hem öyleyim hem değilim. Adımı değiştirmedim. Owen'la tanışmadan önceki otuz sekiz yıl boyunca Hannah Hall'dım ve sonrasında da başka biri olmam için bir neden görmedim. Ama Owen'la bir yıldan biraz fazla süredir evliyiz. Ve bu süre içinde, insanları her iki durumda da düzeltmemeyi öğrendim. Çünkü asıl bilmek istedikleri şey, Owen'ın karısı olup olmadığım.

On iki yaşındaki kızın kesinlikle bilmek istediği şey bu, bu da beni hayatımın büyük bir bölümünü insanları iki geniş kategoriye ayırarak geçirdikten sonra, yani çocuk ve yetişkin olarak gördükten sonra, onun on iki yaşında olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğimi açıklamaya yöneltiyor. Bu değişim, son bir buçuk yılın, kocamın kızı Bailey'nin son derece soğuk ve itici bir yaş olan on altı yaşında olmasının bir sonucu. Bu, içine kapanık Bailey ile ilk tanıştığımda ona olduğundan daha küçük göründüğünü söyleme hatamın bir sonucu. Yapabileceğim en kötü şeydi.

Belki de en kötü ikinci şeydi. En kötü şey muhtemelen, birinin beni daha genç göstermesini dilediğime dair bir espri yaparak durumu düzeltmeye çalışmamdı. Bailey o zamandan beri bana pek tahammül edemiyor, oysa artık

on altı yaşında biriyle herhangi bir espri yapmaya kalkışmamam gerektiğini biliyorum. Ya da daha doğrusu, çok fazla konuşmaya çalışmamam gerektiğini.

Ama tekrar kapı aralığında duran, kirli kramponlarından birini diğer kirli kramponlarına geçiren on iki yaşındaki arkadaşıma dönelim.

"Bay Michaels bunu size vermemi istedi," diyor.

Ardından elini uzattı, avucunun içinde katlanmış sarı bir yasal kağıt parçası vardı. Ön yüzünde Owen'ın yazısıyla HANNAH yazıyordu.

Katlanmış notu alıyorum, gözlerine bakıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Bir şeyi kaçırmışım. Bailey'nin arkadaşı mısınız?"

“Bailey kim?”

Cevabın evet olmasını beklemiyordum. On iki ile on altı yaş arasında bir okyanus var. Ama bunu bir türlü çözemiyorum. Owen neden beni aramadı? Neden bu kızı işin içine katıyor? İlk tahminim Bailey'e bir şey olmuş olması ve Owen'ın ondan kopamamış olması olurdu. Ama Bailey evde, her zamanki gibi benden kaçıyor, son ses çalan müzik (bugünkü seçim: Beautiful: The Carole King Musical) merdivenlerden aşağıya kadar yankılanıyor, odasına istenmediğimi sürekli hatırlatıyor.

"Özür dilerim. Biraz kafam karıştı... Onu nerede gördünüz?"

"Koridorda yanımdan koşarak geçti," diyor.

Bir an için, hemen arkamızdaki salonumuzu kastettiğini sandım. Ama bu mantıklı değil. Körfezde yüzen bir evde yaşıyoruz, genellikle tekne ev olarak adlandırılıyorlar, ancak Sausalito'da bunlardan bir topluluk var. Dört yüz tane. Burada yüzen evler bunlar—tamamen cam ve manzaralı. Kaldırımımız bir iskele, koridorumuz bir oturma odası.

"Yani Bay Michaels'ı okulda gördünüz mü?"

“Az önce de aynısını söyledim.” Bana sanki başka nerede diyecekmişim gibi bir bakış attı. “Arkadaşım Claire ile antrenmana gidiyorduk. O da bunu bırakmamızı istedi. Ben antrenmandan sonra gelebileceğimi söyledim, o da tamam dedi. Bize adresinizi verdi.”

Elinde ikinci bir kağıt parçası daha tutuyor, sanki kanıtmış gibi.

"Ayrıca bize yirmi dolar da verdi," diye ekliyor.

Parayı elinde tutmuyor. Belki de geri alacağımı düşünüyor.

“Telefonu bozulmuştu ya da başka bir şey olmuştu ve sana ulaşamadı. Bilmiyorum. Hızını neredeyse hiç düşürmedi.”

“Yani... telefonunun bozuk olduğunu mu söyledi?”

"Başka nasıl bilebilirdim ki?" diyor.

Sonra telefonu çalıyor—ya da telefon olduğunu sanıyorum, ta ki belinden indirene kadar; ama daha çok yüksek teknolojili bir çağrı cihazına benziyor. Çağrı cihazları geri mi döndü?

Carole King'in müzikal şarkıları. Yüksek teknolojili çağrı cihazları. Bailey'nin bana tahammül edememesinin bir başka nedeni de bu olsa gerek. Gençlik dünyasına dair hiçbir şey bilmiyorum.

Kız, Owen'ı ve yirmi dolarlık görevini çoktan geride bırakmış bir şekilde, cihazında bir şeyler yazmaya devam ediyor. Neler olup bittiğinden hala emin olamadığım için gitmesine izin vermek istemiyorum. Belki bu garip bir şaka. Belki Owen bunu komik buluyor. Ben komik bulmuyorum. En azından henüz değil.

"Görüşürüz," diyor.

Yürümeye başlayıp rıhtımlara doğru ilerliyor. Güneş körfezin üzerinden batarken, erken akşam yıldızlarının aydınlattığı yolda, giderek küçüldüğünü izliyorum.

Sonra kendimin dışına çıkıyorum. Owen'ın (sevgili ve şapşal Owen'ım) iskelenin kenarından fırlayacağını, futbol takımının geri kalanının arkasında kıkırdayacağını ve hepsinin de bana şakayı anlatacağını, benim ise bunu anlamadığımı yarı yarıya bekliyorum. Ama o orada değil. Kimse yok.

Bu yüzden ön kapımızı kapatıyorum. Ve elimde hâlâ katlanmış halde duran sarı renkli yasal belgeye bakıyorum. Henüz açmadım.

Sessizliğin içinde, onu açmak istemediğimi fark ediyorum. Notta ne yazdığını bilmek istemiyorum. Bir yanım hâlâ bu son ana tutunmak istiyor; hâlâ bunun bir şaka, bir hata, kocaman bir hiçlik olduğuna inanabildiğiniz an; artık durduramayacağınız bir şeyin başladığından emin olduğunuz an.

Kağıdı açıyorum.

Owen'ın notu kısa. Tek satır, kendi başına bir bilmece.

Onu koruyun.

Greene Caddesi, Greene Caddesi Olmadan Önce

Owen'la iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce tanıştım.

O zamanlar hala New York şehrinde yaşıyordum. Şimdi evim dediğim Kuzey Kaliforniya'daki küçük Sausalito kasabasından üç bin mil uzaktaydım. Sausalito, San Francisco'nun karşısında, Golden Gate Köprüsü'nün diğer tarafında yer alıyor, ancak şehir hayatından çok farklı bir dünya. Sessiz, büyüleyici. Uykulu. Owen ve Bailey'nin on yıldan fazla bir süredir ev olarak adlandırdığı yer burası. Aynı zamanda, beni tamamen Manhattan'da, SoHo'daki Greene Caddesi'nde, astronomik bir kira bedeli olan küçük bir dükkanda tutan önceki hayatımın tam tersi. Orayı hem atölyem hem de showroom'um olarak kullanıyordum.

Ben ahşap işliyorum. Mesleğim bu. İnsanlar genellikle bunu mesleğim olarak anlattığımda (nasıl tarif etmeye çalışırsam çalışayım) yüzlerini buruşturuyorlar, akıllarına lise marangozluk dersleri geliyor. Ahşap tornacılığı biraz ona benziyor, ama hiç de benzemiyor. Bunu heykel yapmaya benzetmeyi seviyorum, ama kil yerine ahşap şekillendiriyorum.

Bu mesleğe doğal olarak yatkınım. Büyükbabam bir ağaç işleme ustasıydı – hem de çok iyi bir ustaydı – ve hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımın merkezinde onun çalışmaları vardı. Beni neredeyse tek başına büyüttüğü için, hayatımın merkezinde hep o vardı.

Babam Jack ve annem Carole (kendisine Carole diye hitap etmemi tercih ederdi), çocuk yetiştirmekle pek ilgilenmiyorlardı. Babamın fotoğrafçılık kariyeri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Büyükbabam, ben küçükken annemi benimle ilgilenmeye teşvik etti, ama babamı neredeyse hiç tanımadım; çünkü yılda 280 gün iş için seyahat ediyordu. Boş zamanı olduğunda, benimle vakit geçirmek için Franklin'deki büyükbabamın evine iki saatlik yol gitmek yerine, Tennessee, Sewanee'deki ailesinin çiftliğinde kalıyordu. Ve altıncı yaş

günümden kısa bir süre sonra, babam annemi asistanı olan ve henüz yirmi bir yaşında olan Gwendolyn adında bir kadın için terk ettiğinde, annem de eve gelmeyi bıraktı. Babamın peşinden koştu ve sonunda onu geri aldı. Sonra beni tamamen büyükbabamın yanına bıraktı.

Eğer kulağa acıklı bir hikaye gibi geliyorsa, öyle değil. Elbette, annenizin neredeyse tamamen ortadan kaybolması ideal bir durum değil. Bu tercihin kurbanı olmak kesinlikle iyi hissettirmedi. Ama şimdi geriye baktığımda, annemin özür dilemeden, tereddüt etmeden gitmesinin bana bir iyilik olduğunu düşünüyorum. En azından şunu açıkça belirtti: Onun kalmasını sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve onun ayrılışının diğer tarafında, daha mutluydum. Büyükbabam istikrarlı ve nazikti, her gece bana yemek yapardı ve yatmadan önce kalkıp bana hikayeler okuma zamanının geldiğini söylemeden önce yemeğimi bitirmemi beklerdi. Ve her zaman onu çalışırken izlememe izin verirdi.

Onun çalışmasını izlemeyi çok severdim. İnanılmaz derecede büyük bir tahta parçasıyla başlar, onu torna tezgahında hareket ettirir ve sihirli bir şeye dönüştürürdü. Ya da eğer sihirli değilse, yeniden nasıl başlayacağını bulurdu.

Onu çalışırken izlemenin en sevdiğim yanı muhtemelen şuydu: Ellerini havaya kaldırıp, "Bunu farklı bir şekilde yapmalıyız, değil mi?" derdi. Sonra da yaratmak istediği şeye ulaşmanın yeni bir yolunu bulmaya koyulurdu. Sanırım işinin ehli her psikolog, bunun bana umut verdiğini, büyükbabamın bana da aynı şeyi yapmamda yardımcı olacağını, yeniden başlamamı sağlayacağını düşünmüş olmam gerektiğini söylerdi.

Ama aksine, bence tam tersi bana teselli verdi. Büyükbabamın çalışmasını izlemek bana her şeyin akışkan olmadığını öğretti. Bazı şeylere farklı açılardan yaklaşmanız gerekiyordu, ama asla pes etmiyordunuz. Nereye götürürse götürsün, gereken işi yapıyordunuz.

Ahşap tornalama işinde ya da oradan mobilya yapımına geçişimde başarılı olacağımı hiç beklemiyordum. Hatta bundan geçimimi sağlayamayacağımı bile düşünüyordum. Büyükbabam düzenli olarak inşaat işleri yaparak gelirini tamamlıyordu. Ancak başlarda, etkileyici yemek masalarımdan biri Architectural Digest'te yer aldığında, New York şehir merkezindeki sakinler arasında bir yer edindim. En sevdiğim iç mimarlardan birinin açıkladığı gibi, müşterilerim evlerini dekore ederken hiç para harcamamış gibi görünmek istiyorlardı. Rustik ahşap parçalarım onların bu amacına yardımcı oluyordu.

Zamanla, bu sadık müşteri kitlesi, Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City, San Francisco gibi diğer sahil şehirlerinde ve tatil beldelerinde biraz daha geniş bir müşteri kitlesine dönüştü.

Owen ile tanışmamız böyle oldu. Owen'ın çalıştığı teknoloji şirketinin CEO'su Avett Thompson, müşterilerimden biriydi. Avett ve eşi, inanılmaz derecede güzel Belle, en sadık müşterilerim arasındaydı.

Belle, Avett'in "trophy wife"ı (gösterişli eşi) olduğu yönünde şakalar yapmayı severdi; bu, eğer bu kadar isabetli olmasaydı belki daha komik olurdu. Eski bir modeldi, Avett'in yetişkin çocuklarından on yaş küçüktü, Avustralya'da doğup büyümüştü. Eserlerim, San Francisco'daki şehir evinin (Avett ile birlikte yaşadıkları yer) ve Belle'in yalnız başına inzivaya çekildiği Napa Vadisi'nin kuzey ucundaki küçük bir kasaba olan St. Helena'daki yeni inşa edilmiş kır evinin her odasında bulunuyordu.

Avett ve Owen atölyeme gelmeden önce onlarla sadece birkaç kez görüşmüştüm. New York'ta bir yatırımcı toplantısı için bulunuyorlardı ve Belle, yatak odaları için yapmamı istediği yuvarlak kenarlı bir sehpayı kontrol etmeleri için uğramalarını istemişti. Avett neyi kontrol etmesi gerektiğinden emin değildi; sehpanın yatak çerçevesiyle nasıl görüneceğiyle ilgili bir şeydi bu —on bin dolarlık organik yataklarını taşıyacak olan yatak çerçevesiyle ilgili.

Avett'in umurunda bile değildi, doğrusu. Owen'la birlikte içeri girdiklerinde, şık mavi bir takım elbise giymişti, grileşmiş saçları jöleyle sertleşmişti ve telefon kulağına yapışmıştı. Telefon görüşmesinin ortasındaydı. Yan sehpaya bir göz attı ve kısa bir an için mikrofonu kapattı.

"Bana gayet iyi görünüyor," dedi. "Burada her şey yolunda mı?"

Sonra, ben cevap vermeden önce dışarı çıktı.

Owen ise tam tersine büyülenmişti. Atölyenin tamamını yavaşça dolaştı, her bir parçayı incelemek için durdu.

Etrafta dolaşırken onu izledim. Çok kafa karıştırıcı bir görüntüydü: Uzun bacaklı, dağınık sarı saçlı, güneşten yanmış tenli, yıpranmış Converse spor ayakkabılı bir adam. Bütün bunlar, şık spor ceketiyle tezat oluşturuyordu. Sanki sörf tahtasından ceketin içine düşmüş, altındaki ütülü gömlekle birlikte gibiydi.

Ona dik dik baktığımı fark ettim ve tam o sırada Owen en sevdiğim eşyamın, yani çalışma masası olarak kullandığım çiftlik masasının önünde durdu.

Bilgisayarım, gazetelerim ve küçük aletlerim alanın çoğunu kaplamıştı. Alttaki masayı ancak dikkatlice bakarsanız görebilirdiniz. O da öyle yapıyordu. Yonttuğum, köşelerini hafifçe sarartan, her kenarına kaba metal kaynakladığım sert kızılçam ağacını inceledi.

Owen masayı fark eden ilk müşteri miydi? Hayır, elbette değil. Ama tıpkı benim sık sık yaptığım gibi eğilip parmaklarını keskin metal üzerinde gezdirerek masayı yerinde tutan ilk kişi oydu.

Başını çevirip bana baktı. "Ah," dedi.

"Gece yarısı ona çarpmayı bir dene bakalım," dedim.

Owen ayağa kalktı, masaya hafifçe vurarak veda etti. Sonra yanıma geldi. Yanıma doğru yürüdü, ta ki bir şekilde birbirimize çok yakın durana kadar—gerçekten de çok yakındık, oraya nasıl geldiğimizi merak etmemek elde değildi. Belki de askılı tişörtüm, boya lekeli kot pantolonum, başımın tepesindeki dağınık topuzum ve yıkanmamış kıvırcık saçlarım yüzünden kendimi kötü hissetmeliydim. Ama onun bana bakışını izlerken başka bir şey hissettim.

"Peki," dedi, "istenilen fiyat nedir?"

“Aslında, teşhir salonunda satılık olmayan tek parça bu masa,” dedim.

"Çünkü yaralanmaya neden olabilir mi?" dedi.

"Aynen öyle," dedim.

İşte o zaman gülümsedi. Owen gülümsediğinde. Sanki kötü bir pop şarkısının başlığı gibiydi. Açık olmak gerekirse, gülümsemesi yüzünü aydınlatmıyordu. O kadar duygusal veya patlayıcı bir şey de değildi. Daha çok, bu cömert, çocuksu gülümsemesi onu nazik gösteriyordu. Manhattan'ın merkezindeki Greene Caddesi'nde rastlamaya alışık olmadığım bir nezaket gösteriyordu. Manhattan'ın merkezindeki Greene Caddesi'nde hiç rastlamayacağımı düşünmeye başladığım bir nezaketti.

"Yani masada hiç müzakere yok mu?" dedi.

"Maalesef hayır, ama size birkaç farklı eser gösterebilirim?"

“Bunun yerine bir ders vermeye ne dersin? Bana benzer bir masayı nasıl yapacağımı gösterebilirsin, ama belki kenarları biraz daha yumuşak olacak şekilde...” dedi. “Feragatnameyi imzalayacağım. Oluşabilecek herhangi bir yaralanma kendi sorumluluğumda olacaktır.”

Hâlâ gülümsüyordum ama kafam karışmıştı. Çünkü birdenbire masadan bahsetmediğimizi düşünmüştüm. Bahsetmediğimizden oldukça emindim.

Son iki yılını evlenemeyeceğini fark ettiği bir adamla nişanlı olarak geçiren bir kadının, düğünlerinden iki hafta önce, duyabileceği kadar emindim.

“Bak, Ethan...” dedim.

"Owen," diye düzeltti.

“Owen, bunu sorduğun için teşekkür ederim,” dedim, “ama müşterilerimle ilişki kurmama politikam var.”

"Neyse ki sattığınız hiçbir şeyi almaya gücüm yetmiyor," dedi.

Ama bu onu durdurdu. Sanki "başka zaman" der gibi omuz silkti ve kapıya, kaldırımda bir o yana bir bu yana yürüyen, hâlâ telefonda konuşan ve karşıdaki kişiye bağıran Avett'e doğru yöneldi.

Neredeyse kapıdan çıkmıştı. Neredeyse gitmişti. Ama anında ve güçlü bir şekilde ona uzanıp gitmesini engelleme, aslında öyle demek istemediğimi söyleme ihtiyacı hissettim. Başka bir şey demek istemiştim. Kalmasını istemiştim.

İlk görüşte aşk olduğunu söylemiyorum. Söylediğim şey şu ki, içimden bir ses onun gitmesini engellemek için bir şeyler yapmak istedi. O geniş gülümsemenin yanında biraz daha kalmak istedim.

“Bekle,” dedim. Onu orada tutacak bir şey aramak için etrafa bakındım ve başka bir müşteriye ait bir kumaşı gözüme kestirip havaya kaldırdım. “Bu Belle için.”

En iyi anım değildi. Ve eski nişanlımın da söyleyeceği gibi, uzaklaşmak yerine birine yaklaşmak benim karakterime hiç uymayan bir davranıştı.

"Onun bunu almasını sağlayacağım," dedi.

Gözlerime bakmaktan kaçınarak onu elimden aldı.

“Şunu da belirtmek isterim ki, benim de bir kuralım var. Sevgili edinmeme kuralı. Bekar bir babayım ve bu da işin doğası gereği...” Duraksadı. “Ama kızım tiyatroya bayılıyor. Ve New York'tayken bir oyun izlemezsem ciddi puan kaybederim.”

Kaldırımda öfkeyle bağıran Avett'e doğru işaret etti.

“Tiyatro yazmak, kulağa ne kadar şaşırtıcı gelse de, Avett'in tarzı değil...”

"Çok," dedim.

“Peki... ne düşünüyorsunuz? Gelmek ister misiniz?”

Yaklaşmadı ama başını kaldırdı. Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu.

"Bunu bir randevu olarak düşünmeyelim," dedi. "Tek seferlik bir şey olacak. Baştan beri bu konuda anlaşacağız. Sadece akşam yemeği ve bir tiyatro

oyunu. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Politikalarımız yüzünden mi?" dedim.

Gülümsemesi geri geldi, açık ve içten. "Evet," dedi. "Onlar sayesinde."

~

"Bu koku ne?" diye soruyor Bailey.

Hafızamdan sıyrılıp Bailey'i mutfak kapısında dururken buldum. Kalın bir kazak giymiş, omzuna astığı postacı çantası ve mor renkli saçları çantanın askısının altında kalmış halde, sinirli bir şekilde orada duruyordu.

Çenemin altında tuttuğum telefonla ona gülümsüyorum. Owen'a ulaşmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, telefon sürekli sesli mesaja düşüyor. Tekrar tekrar.

"Özür dilerim, sizi orada görmedim," diyorum.

Dudakları büzülmüş, cevap vermiyor. Sürekli asık suratını görmezden gelerek telefonumu kenara koydum. Buna rağmen güzel bir kız. Odaya girdiğinde insanları etkileyen bir güzelliği var. Owen'a pek benzemiyor; mor saçları doğal olarak kestane kahverengisi, gözleri koyu ve keskin. Çok etkileyici gözler bunlar. İnsanı içine çekiyorlar. Owen, gözlerinin tıpkı büyükbabasının (annesinin babasının) gözleri gibi olduğunu, bu yüzden ona onun adını verdiklerini söylüyor. Bailey adında bir kız. Sadece Bailey.

“Babam nerede?” diyor. “Beni antrenmana götürmesi gerekiyordu.”

Cebimdeki Owen'ın notunu, sanki bir ağırlık gibi, hissettiğimde vücudum kasılıyor.

Onu koruyun.

“Eminim yoldadır,” diyorum. “Hadi biraz yemek yiyelim.”

"Kokan şey bu mu?" diyor.

Bahsettiği kokunun hoşlanmadığı bir koku olduğunun yeterince açık olmaması ihtimaline karşı burnunu buruşturuyor.

"Poggio'da yediğiniz linguine makarnası bu," diyorum.

Bana boş boş baktı, sanki Poggio onun en sevdiği yerel restoran değilmiş gibi, sanki birkaç hafta önce on altıncı yaş gününü kutlamak için orada akşam yemeği yememişiz gibi. Bailey o gecenin özel yemeğini sipariş etmişti: ev yapımı çok tahıllı linguini, kahverengi tereyağı soslu. Ve Owen ona yanında içmesi için bir kadeh Malbec şarabından biraz tattırdı. Makarnayı çok sevdiğini düşünmüştüm. Ama belki de sevdiği şey babasıyla şarap içmekti.

Tabağa bolca koydum ve mutfak tezgahına yerleştirdim.

“Biraz dene,” diyorum. “Beğeneceksin.”

Bailey bana bakıyor, bir hesaplaşmaya hazır olup olmadığına, babasının hayal kırıklığına uğramasına hazır olup olmadığına karar vermeye çalışıyor; eğer hazırsa, akşam yemeği yemeden hızlıca ayrılışını ona şikayet etmeli miyim? Bunu yapmamaya karar vererek, sinirini yutuyor ve bar taburesine oturuyor.

“Pekala,” diyor. “Biraz alayım.”

Bailey neredeyse benimle dalga geçmeye çalışıyor. En kötü yanı da bu. Kötü bir çocuk ya da bela değil. Nefret ettiği bir durumda olan iyi bir çocuk. Ben de o durumun ta kendisiyim.

Ergenlik çağındaki bir kızın, özellikle de Bailey'nin, babasının yeni eşine karşı isteksiz olmasının bariz nedenleri var; ikisi birlikteyken, en iyi arkadaşken ve Owen onun en büyük hayranıyken her şey yolunda gidiyordu. Ancak bu nedenler, Bailey'nin bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğun tamamını kapsamıyor. Sadece ilk tanıştığımızda yaşını yanlış tahmin etmemle ilgili değil. Sausalito'ya taşındıktan kısa bir süre sonra yaşanan bir öğleden sonraya dayanıyor her şey. Onu okuldan almam gerekiyordu ama bir müşteriyle telefonda konuşmak zorunda kaldım ve beş dakika geç kaldım. On dakika değil. Beş. Saat 17:05. Arkadaşının evine vardığımda saat buydu. Ama sanki bir saat geçmiş gibiydi. Bailey titiz bir kız. Owen size bunun ortak bir özelliğimiz olduğunu söyleyecektir. Hem karısı hem de kızı, bir başkası hakkında her şeyi beş dakikada çözebilir. Hepsi bu kadar. Ve Bailey benim hakkımda kararını verirken geçen beş dakika içinde, almamam gereken bir telefon görüşmesindeydim.

Bailey çatalına biraz makarna alıp inceliyor. "Bu Poggio'nunkinden farklı görünüyor."

“Hayır, öyle değil. Yardımcı şefi tarifi bana vermeye ikna ettim. Hatta yanında servis ettiği sarımsaklı ekmeği almak için beni Ferry Building'e bile gönderdi.”

"San Francisco'ya ekmek almak için mi gittin?" diyor.

Belki de onunla ilgili çok fazla çaba gösteriyorum. Bu da mümkün.

Öne eğildi ve lokmanın tamamını ağzına attı. Onayını bekleyerek dudağımı ısırdım; istemeden de olsa dudaklarından küçük bir "yum" sesi çıktı.

İşte o zaman öğürmeye başlıyor. Gerçekten de öğürüyor ve bir bardak suya uzanıyor.

"Bunun içine ne koydun?" diyor. "Tadı... kömür gibi."

“Ama tadına baktım,” diyorum. “Mükemmel.”

Ben de bir lokma daha alıyorum. Haklıydı. On iki yaşındaki ziyaretçim ve Owen'ın notu yüzünden kafam karışmıştı, tereyağlı sos hafif maltlı, köpüklü zenginliğinden tamamen yanmış ve acı bir hale dönüşmüştü. Tıpkı kamp ateşinde yemek yemek gibiydi.

"Ne olursa olsun gitmem gerek," diyor. "Özellikle de Suz'dan arabayla bırakma ricası almak istiyorsam."

Bailey ayağa kalkıyor. Ve Owen'ın arkamda durup kulağıma eğilerek, "Bekle," diye fısıldadığını hayal ediyorum. Bailey beni umursamazca davrandığında hep bunu söyler. Bekle. Yani bir gün aklı başına gelecek. Ayrıca iki buçuk yıl sonra üniversiteye gidecek demek de. Ama Owen bunun beni rahatlatmadığını anlamıyor. Benim için bu, onu bana doğru çekmek için zamanımın azaldığı anlamına geliyor.

Ve onun bana doğru yaklaşmasını istiyorum. Sadece Owen yüzünden değil, aramızda bir ilişki olmasını istiyorum. Bundan daha fazlası var; Bailey beni uzaklaştırmaya çalışsa bile, beni ona çeken şey bu. Bunun bir kısmı, annenizi kaybettiğinizde yaşadığınız şeyi onda tanımamdan kaynaklanıyor. Annem kendi isteğiyle gitti, Bailey'ninki ise bir trajedi sonucu, ama her iki durumda da benzer bir iz bırakıyor. Sizi aynı garip yerde bırakıyor, en önemli kişi sizi izlemeden dünyada nasıl yol alacağınızı anlamaya çalışıyorsunuz.

“Suz’un evine yürüyerek gideceğim,” diyor. “O beni arabayla götürecek.”

Suz, oyunda yer alan arkadaşı Suz. O da limanda yaşıyor. Suz güvende, değil mi?

Onu koruyun.

"Sizi götüreyim," diyorum.

“Hayır.” Mor saçlarını kulaklarının arkasına çekti, ses tonunu kontrol etti. “Sorun değil. Suz zaten gidiyor...”

“Eğer baban henüz dönmediyse,” diyorum, “gelip seni alacağım. Birimiz seni dışarıda bekliyor olacak.”

Bana dik dik bakıyor. "Neden geri dönmesin ki?" diyor.

“Gelecek. Eminim gelecek. Sadece şunu demek istedim... eğer gelip seni alırsam, sonra sen arabayla eve gidebilirsin.”

Bailey ehliyetini yeni aldı. Tek başına araba kullanabilene kadar bir yıl boyunca bir yetişkinle birlikte araba kullanacak. Ve Owen, onunla birlikte olsa bile gece araba kullanmasından hoşlanmıyor, ki ben de bunu bir fırsat olarak kullanmaya çalışıyorum.

“Elbette,” diyor Bailey. “Teşekkürler.”

Kapıya doğru yürüyor. Konuşmadan kurtulup Sausalito havasını solumak istiyor. Oraya ulaşmak için her şeyi söylerdi ama ben bunu bir randevu olarak algılıyorum.

"Öyleyse birkaç saat sonra görüşürüz?"

"Görüşürüz," diyor.

Ve bir anlığına mutlu hissediyorum. Sonra ön kapı arkasından gürültüyle kapanıyor. Ve yine Owen'ın notuyla, mutfağın eşsiz sessizliğiyle ve on kişilik bir aileyi doyuracak kadar yanmış makarnayla baş başa kalıyorum.

Cevabını bilmek istemediğiniz bir soruyu sormayın.

Saat 20:00'de Owen hâlâ aramadı.

Bailey okulunun otoparkına sola dönüp ön çıkışın yanındaki bir yere park ediyorum.

Radyonun sesini kısıp tekrar deniyorum. Telefonu doğrudan sesli mesaja düştüğünde kalbim hızlanıyor. İşe gitmesinin üzerinden on iki saat, futbol yıldızının ziyaretinin üzerinden iki saat geçti ve kocama gönderdiğim on sekiz mesaja da cevap verilmedi.

"Hey," dedim bip sesinden sonra. "Neler olup bittiğini bilmiyorum ama bunu alır almaz beni araman gerekiyor. Owen? Seni seviyorum. Ama senden yakında haber almazsam seni öldüreceğim."

Telefonu kapatıp aşağıya, telefonuma bakıyorum, hemen titremesini umuyorum. Owen geri arıyor, iyi bir açıklamayla. Onu sevmemin sebeplerinden biri de bu. Her zaman iyi bir açıklaması var. Her zaman olan bitene sakinlik ve mantık getiriyor. Şimdi bile bunun doğru olacağına inanmak istiyorum. Göremiyor olsam bile.

Bailey'nin sürücü koltuğuna geçebilmesi için yana kayıyorum. Ve gözlerimi kapatıp, neler olup bittiğine dair farklı senaryoları zihnimde canlandırıyorum. Masum, mantıklı senaryolar. Destansı bir iş toplantısında sıkışıp kalmış. Telefonunu kaybetmiş. Bailey'ye çılgın bir hediye alıyor. Bana bir tür geziyle sürpriz yapıyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor. Hiç düşünmüyor, hiç.

Tam o sırada araba radyosundan Owen'ın teknoloji firmasının adı olan "The Shop"u duydum.

Radyonun sesini yükseltiyorum, bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Belki de Owen'a gönderdiğim mesajda bunu ben söylemiştim. Dükkânda mı

mahsur kaldın? Olabilir. Ama sonra NPR sunucusunun akıcı, etkileyici sesinden gelen haberin geri kalanını duyuyorum.

“Bugünkü baskın, SEC ve FBI'ın yazılım girişim şirketinin iş uygulamalarına ilişkin on dört aylık soruşturmasının doruk noktasıydı. The Shop'un CEO'su Avett Thompson'ın gözaltında olduğunu doğrulayabiliriz. Beklenen suçlamalar arasında zimmet ve dolandırıcılık yer alıyor. Soruşturmaya yakın kaynaklar NPR'ye, Thompson'ın ülkeden kaçmayı planladığı ve Dubai'de bir ikametgah kurduğu yönünde kanıtlar olduğunu söyledi. Üst düzey personele yönelik diğer iddianamelerin de kısa süre içinde açıklanması bekleniyor.”

Dükkan. Dükkandan bahsediyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Owen orada çalışmaktan onur duyuyor. Owen bu kelimeyi kullandı. Onur duyuyor. Bana, işe erken başlamak için maaşında kesinti yaptığını söyledi. Oradaki neredeyse herkes maaşında kesinti yapmış, daha büyük şirketleri -Google, Facebook, Twitter- geride bırakmış, büyük paraları bırakmış ve geleneksel ücretlendirme yerine hisse senedi opsiyonlarını kabul etmişti.

Owen bana bunu The Shop'un geliştirdiği teknolojiye inandıkları için yaptıklarını söylememiş miydi? Onlar Enron veya Theranos değil. Onlar bir yazılım şirketi. Çevrimiçi yaşamı gizli hale getirmeyi amaçlayan yazılım araçları geliştiriyorlardı; insanların kendileri hakkında neyin yayınlandığını kontrol etmelerine yardımcı oluyor, utanç verici bir görüntüyü silmenin, bir web sitesini neredeyse tamamen ortadan kaldırmanın çocuksu yollarını sunuyorlardı. Çevrimiçi gizliliği devrimleştirmeye katkıda bulunmak istiyorlardı. Olumlu bir fark yaratmak istiyorlardı.

Bunun neresinde dolandırıcılık olabilir ki?

Sunucu reklama geçince telefonuma uzanıp Apple News'e baktım.

Tam CNN'in iş dünyası sayfasını açarken Bailey okuldan çıktı. Omzunda bir çanta vardı ve yüzünde, özellikle bana yöneltilmiş olması nedeniyle, tanımadığım muhtaç bir ifade vardı.

İçgüdüsel olarak radyoyu kapatıyorum, telefonumu yere koyuyorum.

Onu koruyun.

Bailey hızla arabaya bindi. Sürücü koltuğuna oturdu ve emniyet kemerini bağladı. Bana merhaba demedi. Başını bile çevirip bana bakmadı.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını salladı, mor saçları kulaklarının arkasından düştü. Alaycı bir yorum yapmasını bekliyordum—İyi görünüyor muyum?—Ama sessiz kaldı.

"Bailey mi?" dedim.

“Bilmiyorum,” diyor. “Neler olup bittiğini bilmiyorum...”

İşte o zaman fark ettim. Yanındaki çanta, postacı çantası değil. Büyük, siyah bir spor çantasıydı ve onu kucağında, tıpkı bir bebeği kucaklar gibi nazikçe tutuyordu.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir bakın," diyor.

Söyleyiş biçimi bakmak istememe neden oluyor. Ama pek seçeneğim yok. Bailey spor çantasını kucağıma fırlatıyor.

"Devam et. Bak, Hannah."

Fermuarı biraz aralıyorum ve paralar dışarı dökülmeye başlıyor. Rulolar dolusu para, yüzlerce yüz dolarlık banknot, iplerle birbirine bağlanmış. Ağır, sınırsız.

"Bailey," diye fısıldadım. "Bunu nereden aldın?"

"Babam onu dolabımda bırakmıştı," diyor.

Ona inanmazlıkla bakıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Nereden biliyorsun?" diyorum.

Bailey bana bir not uzattı, daha doğrusu notu genel olarak benim yönüme doğru fırlattı. "İyi bir tahmin diyebiliriz," dedi.

Kucağımdaki notu alıyorum. Sarı bir not defterinin yaprağına yazılmış. Owen'ın o gün o sarı not kağıdına yazdığı ikinci not.

Notumun diğer yarısı. Onun notunun ön yüzünde BAILEY yazıyor ve onun için iki kez altı çizilmiş.

> Bailey, bunun mantıklı olmasını engelleyemiyorum. Çok üzgünüm. Benim için neyin önemli olduğunu biliyorsun. Ve kendin için neyin önemli olduğunu da biliyorsun. Lütfen buna tutun. Hannah'ya yardım et. Sana söylediklerini yap. Seni seviyor. İkimiz de seviyoruz. Sen benim tüm hayatımsın, Baba

Gözlerim nottaki kelimeler bulanıklaşmaya başlayana kadar ona odaklanıyor. Ve Owen ile dizlikli on iki yaşındaki kız arasındaki buluşmadan önce olanları gözümde canlandırabiliyorum. Owen'ın okul koridorlarında

koştuğunu, dolapların yanından geçtiğini gözümde canlandırabiliyorum. Bu çantayı kızına teslim etmek için oradaydı. Henüz yapabiliyorken.

Göğsüm ısınmaya başlıyor, bu da nefes almayı zorlaştırıyor.

Kendimi oldukça sakin biri olarak görüyorum. Yetişme tarzım bunu gerektiriyordu diyebilirsiniz. Bu yüzden hayatımda tam olarak böyle hissettiğim sadece iki gün daha oldu: Annemin geri dönmeyeceğini anladığım gün ve büyükbabamın öldüğü gün. Ama Owen'ın notu ve bıraktığı akıl almaz miktardaki para arasında gidip gelirken, aynı duyguyu tekrar yaşıyorum. Bu hissi nasıl açıklayabilirim? Sanki içimdekiler dışarı çıkmak istiyor. Bir şekilde. Ve biliyorum ki, her yere kusmak isteyebileceğim bir an varsa, o da şimdi.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

~

Rıhtımın önündeki park yerimize yanaşıyoruz.

Yolculuk boyunca arabanın camlarını sonuna kadar açık tuttuk ve ben hala ağzımı mendille kapatıyorum.

Bailey, "Tekrar kusacak gibi hissediyor musun?" diye soruyor.

Hem kendimi hem de onu ikna etmeye çalışarak başımı sallıyorum. "İyiyim," diyorum.

“Çünkü bu yardımcı olabilir...” diyor Bailey.

Bakınca, kazağının cebinden bir esrar sigarası çıkardığını gördüm. Almam için bana uzattı.

"Bunu nereden aldın?" diye soruyorum.

"Kaliforniya'da yasal," diyor.

Bu bir cevap mı? On altı yaşında birisi için bu doğru mu?

Belki de bana cevabı vermek istemiyor, özellikle de esrarı Bobby'den aldığını tahmin ettiğim için. Bobby, Bailey'nin erkek arkadaşı sayılır. Okulunda son sınıfta ve görünüşte iyi bir adam, biraz inek olsa da: Chicago Üniversitesi'ne gidecek, öğrenci konseyi başkanı. Saçında mor tutamlar yok. Ama Owen'ın onda güvenmediği bir şey var. Ve Owen'ın bu hoşnutsuzluğunu aşırı korumacılığa bağlamak istesem de, Bobby'nin Bailey'nin bana karşı duyduğu küçümsemeyi körüklemesi işleri daha da zorlaştırıyor. Bazen onunla vakit geçirdikten sonra eve gelir ve bana hakaret eder. Bunu kişisel algılamamaya çalışsam da, Owen daha az başarılı oldu. Birkaç hafta önce Bailey ile Bobby hakkında tartıştı ve onunla çok fazla

görüştüğünü düşündüğünü söyledi. Bailey'nin normalde bana sakladığı küçümseyici bakışı Owen'a attığı nadir anlardan biriydi bu.

"İstemiyorsan alma," diyor. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"İyiyim. Ama teşekkürler."

Sigarayı cebine geri koymaya başlayınca irkildim. Bailey ile ilgili büyük ebeveynlik hamleleri yapmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Bu, bende sevdiği birkaç şeyden biri gibi görünüyor.

Arkamı dönmeye başlıyorum, Owen eve geldiğinde bunu onunla konuşup, esrarı ona mı bırakacağını yoksa kendinde mi tutacağını ona bırakacağım diye aklımdan geçiriyorum. Ama sonra aklıma geliyor. Owen'ın ne zaman eve geleceği hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda nerede olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok.

"Biliyor musun?" dedim. "Bunu alacağım."

Gözlerini devirdi ama esrarı uzattı. Onu torpido gözüne sıkıştırdım ve uzanıp spor çantasını aldım.

“Saymaya başladım...” diyor.

Ona yukarıdan bakıyorum.

“Para,” diyor. “Her destede on bin dolar var. Ve altmışa kadar geldim. Saymayı bıraktığımda.”

"Altmış?"

Koltuklara, yere düşmüş olan para tomarlarını toplamaya başlıyorum ve tekrar çantanın içine koyuyorum. Sonra da fermuarını kapatıyorum, böylece içindeki devasa para yığınını bir daha düşünmek zorunda kalmayacak. Yani ikimiz de düşünmeyeceğiz.

Altı yüz bin dolar. Altı yüz bin dolar ve artmaya devam ediyor.

"Lynn Williams, Daily Beast'in bu tweetlerinin hepsini Instagram Hikayelerinde paylaştı," diyor. "Hepsi The Shop ve Avett Thompson hakkında. Madoff'a benzediği söyleniyor. Tweetlerden birinde böyle yazıyordu."

Bildiklerimi hızlıca ve keskin bir şekilde gözden geçiriyorum. Owen'ın bana yazdığı not. Bailey için hazırlanan spor çantası. Zimmet ve büyük çaplı dolandırıcılığı öne süren radyo haberi. Hâlâ anlamaya çalıştığım bir şeyin beyni olan Avett Thompson.

Yanlış zamanda uykuya daldığınızda yaşanan o çarpık rüyalardan birindeymişim gibi hissediyorum; uyanınca sizi karşılayan öğleden sonra

güneşi veya gece yarısı soğuğu sizi şaşırtıyor ve netlik aramak için yanınızdaki, en çok güvendiğiniz kişiye dönmenize neden oluyor. Sadece bir rüyaydı: Yatağın altında kaplan yok. Paris sokaklarında kovalanmadınız. Willis Kulesi'nden atlamadınız. Kocanız size hiçbir açıklama bırakmadan ortadan kaybolmadı, kızına altı yüz bin dolar ve daha fazlasını bırakmadı.

“Henüz bu bilgiye sahip değiliz,” diyorum. “Ama diyelim ki The Shop bir şeye karıştı veya Avett yasa dışı bir şey yaptı, bu babanızın bununla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez.”

“Peki o zaman nerede? Ve bu parayı nereden buldu?”

Bana bağırıyor çünkü ona bağırmak istiyor. Bu duyguyu anlayabiliyorum. "Ben de senin kadar öfkeliyim" demek istiyorum. Ve bunu söylemek istediğim kişi Owen.

Ona bakıyorum. Sonra yüzümü çeviriyorum, pencereden dışarı, rıhtıma, körfeze, bu garip küçük mahalledeki gece ışıklarıyla aydınlanmış evlere bakıyorum. Hahn'ların yüzen evinin içine doğrudan bakabiliyorum. Bay ve Bayan Hahn kanepede yan yana oturmuş, her gece yedikleri dondurma kaselerini yiyor ve televizyon izliyorlar.

“Şimdi ne yapacağım Hannah?” diyor. Adım orada bir suçlama gibi asılı duruyor.

Bailey saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve dudağının titremeye başladığını görüyorum. Bu çok garip ve beklenmedik bir şey; Bailey daha önce hiç benim önümde ağlamamıştı. Sanki aramızda yapılması gereken bir şeymiş gibi, onu kucaklamak için elimi uzatıp kendime gelmek istiyorum.

Onu koruyun.

Emniyet kemerimi çözüyorum. Sonra uzanıp onunkini çözüyorum. Basit hareketler.

“Hadi eve gidelim, ben de birkaç telefon görüşmesi yapayım,” diyorum. “Birileri babanın nerede olduğunu biliyor olacak. Oradan başlayalım. Önce onu bulalım ki, bize her şeyi açıklasın.”

"Pekala," diyor.

Arabasının kapısını açıp dışarı çıktı. Ama sonra dönüp bana baktı, gözleri alev alevdi.

“Ama Bobby geliyor,” diyor. “Babamın özel teslimatı hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim, ama onun burada olmasını gerçekten çok istiyorum.”

Sormuyor ki. Sorsa bile başka ne seçeneğim var ki? "Aşağıda kal, tamam mı?"

Omuz silkmesi, bu konuda varabileceğimiz en yakın anlaşma oluyor. Ve ben bu konuda fazla endişelenmeden önce, farları bize doğru yanıp sönen, parlak ve talepkar bir arabanın yanaştığını görüyorum.

İlk düşüncem şu: Owen. Lütfen Owen olsun. Ama ikinci düşüncem daha kesin geliyor ve kendimi hazırlıyorum. Polis olmalı. Polis olmak zorunda. Muhtemelen Owen'ı bulmak için buradalar; şirketinin suç faaliyetlerine karışması hakkında bilgi toplamak, Dükkândaki işi ve şu anki yeri hakkında ne bildiğimi değerlendirmek için. Sanki onlara iletebileceğim bir bilgim varmış gibi.

Ama bu konuda da yanılıyorum.

Işıklar söndü ve parlak mavi bir Mini Cooper gördüm ve bunun Jules olduğunu anladım. En eski arkadaşım Jules, Mini Cooper'ından fırlayıp son hızla bana doğru geliyordu, kollarını sonuna kadar açmıştı. Hem Bailey'i hem de beni olabildiğince sıkı bir şekilde kucaklıyordu.

"Merhaba canlarım," diyor.

Bailey de ona sarılıyor. Bailey bile Jules'u seviyor, onu hayatına ben getirmiş olmama rağmen. Jules, onu tanıma şansına sahip olan herkes için işte böyle biri: Teselli edici, istikrarlı.

Belki de bu yüzden o an bana söyleyeceği her şeyi tahmin etmeme rağmen, ağzından çıkan şeyin gerçekten ne olacağını hiç beklemiyorum.

"Her şey benim hatam," diyor.

İstediğini Düşün

Jules, "Hâlâ bunun yaşandığına inanamıyorum," diyor.

Mutfakta, güneş alan köşedeki küçük kahvaltı masasında oturmuş, burbonlu kahve içiyoruz. Jules ikinci kupasını içiyor, bol sweatshirt'ü ufak tefek yapısını gizliyor, saçları iki alçak örgüyle toplanmış. Sanki bir şey yapmaya çalışıyor, kupaya biraz daha burbon katmaya çalışıyor gibi görünüyor. Onu biraz da lise birinci günümüzde tanıştığım on dört yaşındaki haline benzetiyor.

Büyükbabam bizi Tennessee'den Hudson Nehri kıyısındaki küçük bir kasaba olan Peekskill, New York'a yeni taşımıştı. Jules'un ailesi de New York şehrinden oraya taşınmıştı. Babası New York Times'da araştırmacı gazeteciydi -Pulitzer Ödülü sahibi bir gazeteciydi- Jules'un da hiç kibirli bir tavrı yoktu. Yerel bir köpek gezdirme servisi olan Lucky's'te okul sonrası işlere başvururken tanıştık. İkimiz de işe alındık. Ve her öğleden sonra bize tahsis edilen köpekleri birlikte gezdirmeye başladık. Görülmeye değer bir görüntü olmalıydık: iki küçük kız, etrafımızda her an on beş tane yaramaz köpek.

Ben devlet lisesinde birinci sınıftaydım. Jules ise birkaç kilometre ötede prestijli bir özel okuldaydı. Ama o öğleden sonraları sadece ikimiz birlikteydik. Birbirimiz olmadan liseyi nasıl bitirirdik, hâlâ emin değilim. Birbirimizin gerçek hayatlarından o kadar uzaktık ki, birbirimize her şeyi anlatıyorduk. Jules bir keresinde bunu, uçakta tanıştığınız bir yabancıya sırlarınızı anlatmaya benzetmişti. Başından beri birbirimiz için böyleydik: güvende, havada. Otuz bin fit yükseklikten bir bakış açısıyla.

Artık yetişkin olmamıza rağmen bu durum değişmedi. Jules babasının izinden giderek bir gazetede çalışmaya başladı. San Francisco Chronicle'da fotoğraf editörü olarak çalışıyor ve ağırlıklı olarak spor konularına odaklanıyor. Bana endişeyle bakıyor. Ama ben oturma odasında, Bobby'ye sarılmış, ikisi alçak sesle konuşan Bailey'e bakıyorum. Zararsız görünüyor. Yine de, içimden geçen şu: Zararsızlığın neye benzediğini bilmiyorum.

Bobby'nin Owen evde yokken ilk kez burada olması. İlk kez her şey bana kalmış durumda.

Onları kontrol ediyormuş gibi yapmaya çalışırken aslında etmiyormuş gibi davranıyorum. Ama Bailey bakışlarımı hissetmeli. Bana bakıyor, hiç de memnun değil. Sonra ayağa kalkıyor ve oturma odasının cam kapısını kasten gürültüyle kapatıyor. Onu hala görebiliyorum, bu yüzden daha çok törensel bir çarpma gibi. Ama yine de bir çarpma.

"Biz de bir zamanlar on altı yaşındaydık, biliyorsunuz," diyor Jules.

"Öyle değil," diyorum.

"Keşke öyle olsa," diyor. "Mor saçlar harika."

Kahve fincanıma biraz daha viski doldurmak için hamle yaptı ama ben elimle bardağı kapattım.

"Emin misin? Faydası olur," diyor.

Başımı hayır anlamında salladım. "İyiyim," dedim.

"Evet, bana yardımcı oluyor."

Kendine biraz daha dolduruyor ve elimi kenara çekerek benimkini de dolduruyor. Elimdekinin neredeyse bir yudumunu bile almamış olmama rağmen ona gülümsüyorum. Çok stresliyim, fiziksel olarak çok halsizim; bir şeyler başardığımı hissetmek için ayağa kalkıp oturma odasına dalıp Bailey'i kolundan tutup mutfağa götürmeye çok yakınım.

Jules, "Polisten haber aldınız mı?" diye soruyor.

“Hayır, henüz değil,” diyorum. “Ve neden Dükkândan kimse kapıyı çalıp, geldiklerinde ne yapmam gerektiğini söylemiyor?”

"Daha önemli işler vardı," diyor. "Avett onların asıl hedefiydi ve polis onu gözaltına aldı."

Parmaklarıyla bardağının kenarını daireler çizerek okşuyor. Ben de onu süzüyorum; uzun kirpikleri, yüksek elmacık kemikleri, bugün daha da belirginleşen gözlerinin arasındaki kırışıklık. Gergin, tıpkı birbirimize duymaktan hoşlanmayacağımız bir şey söylemeden önce ikimizin de gergin olduğu gibi—tıpkı bana yarı sevgilim Nash Richards'ı Rye Grill'de başka bir kızla öpüşürken gördüğünü söylediği zaman gibi. Nash'e özellikle ilgi duymadığım için üzüleceğimi düşünmesinden ziyade, Rye Grill'in Jules ve benim en sevdiğimiz patates kızartması ve çizburger yeme yeri olmasından kaynaklanıyordu. Ve sodasını Nash'in yüzüne fırlattığında, müdür bize kalıcı olarak giriş yasağı getirdiğini söyledi.

"Peki, bana anlatacak mısın, yoksa ne?" diyorum.

Başını kaldırıp, "Hangi kısmı?" diye sordu.

“Bütün bunlar senin suçun mu?”

Başını salladı, kendini hazırladı ve yanaklarını şişirdi. "Bu sabah Chronicle'a vardığımda bir şeylerin döndüğünü anladım. Max çok neşeliydi, bu da neredeyse her zaman kötü haber anlamına gelir. Cinayet, azil, Ponzi dolandırıcılığı."

"Max çok tatlı bir çocuk," diyorum.

“Evet, şey işte...”

Max, Chronicle'da hâlâ çalışan az sayıdaki araştırmacı gazeteciden biri; yakışıklı, ukala ve zeki. Ayrıca Jules'e deli gibi aşık. Ve Jules'ün aksini iddia etmesine rağmen, onun da Max'e aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyorum.

"Masamın etrafında dolanıp duruyordu, özellikle de çok kibirli görünüyordu. Bu yüzden bir şeyler bildiğini ve bununla övünmek istediğini anladım. SEC'de çalışan ve The Shop'ta olup bitenler hakkında bilgi sahibi olduğu anlaşılan biriyle eski kardeşlik bağı varmış. Bugünkü baskınla ilgili."

Bana bakıyor, devam etmek istemiyor.

"Bana FBI'ın bir yılı aşkın süredir firmayı soruşturduğunu söyledi. Hisseleri halka arz edildikten kısa bir süre sonra, halka arzla bağlantılı olarak piyasa değerinin hileli bir şekilde abartıldığına dair bir ihbar almışlar."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum.

“Bu, The Shop'un yazılımın olduğundan daha erken hazır olacağını düşündüğü anlamına geliyor. Bu yüzden piyasaya çok erken girdiler. Ve sonra, gerçekte henüz satamadıkları halde işlevsel bir yazılımları varmış gibi davranmak zorunda kaldılar. Bu durumu telafi etmek ve hisse senedi fiyatlarını yüksek tutmak için de mali tablolarını tahrif etmeye başladılar.”

“Bunu nasıl başardılar?”

“Yani onların diğer yazılımları, videoları, uygulamaları, yani temel işleri var. Ama Avett’in övdüğü, oyunun kurallarını değiştirecek olan gizlilik yazılımları henüz işlevsel değildi, değil mi? Satışa başlayamazlardı. Ancak potansiyel büyük alıcılara demo yapabilecek kadar ilerlemişti. Teknoloji firmaları, hukuk büroları, bu tür yerler. Ve bu şirketler ilgi gösterince, bunu gelecekteki bir satış olarak kaydettiler. Max, bunun Enron’un yaptığına benzediğini söylüyor. Hisse senedi fiyatının yükselmesini sağlamak için gelecekteki satışlardan her türlü parayı kazanacaklarını açıkladılar.”

Onun ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

"Ve bu sayede sorunu çözmek için kendilerine biraz daha zaman mı kazandıracaklar?" diyorum.

“Aynen öyle. Avett, yazılım çalışır hale gelir gelmez gelecekteki olası satışların gerçek satışlara dönüşeceğine bahse girmişti. Yazılım düzeltilene kadar hisse senedini sağlıklı tutmak için sahte finansal verileri geçici bir çözüm olarak kullanıyorlardı,” diyor. “Ancak bunu başaramadan yakalandılar.”

“Peki ya dolandırıcılık?” diyorum.

“Bir de dolandırıcılık meselesi var,” diyor. “Max bunun çok büyük bir dolandırıcılık olduğunu söylüyor. Hissedarlar yarım milyar dolar kaybedecek.”

Yarım milyar dolar. Bunu aklım almıyor. Bu en önemsiz kısmı, ama biz büyük hissedarlarız. Owen, çalıştığı yere, üzerinde çalıştığı yazılıma güvenmek istedi. Bu yüzden şirket halka arz edildiğinde tüm hisse senedi opsiyonlarını elinde tuttu. Hatta daha fazla hisse senedi bile satın aldı. Ne kadar kaybedecektik? Tasarruflarımızın çoğunu mu? Kötü bir şey olduğunu biliyorsa neden bizi bu kadar büyük bir kayıp riskine soktu? Owen neden tasarruflarımızı, geleceğimizi kusurlu bir operasyona yatırdı?

Bunu yapmamış olması bana umut veriyor.

“Yani Owen Dükkana yatırım yaptıysa, bu onun bilmediği anlamına geliyor, değil mi?”

“Belki...” diyor.

"Bu, 'belki' gibi gelmiyor kulağa."

"Avett'in yaptığı gibi, hisseleri satın alıp değerini şişirerek, kimse fark etmeden önce satma ihtimali de var."

"Bu sana Owen'ı hatırlatıyor mu?" diye soruyorum.

"Bunların hiçbiri bana Owen'ı hatırlatmıyor," diyor.

Sonra omuz silkti. Ve gerisini duydum—aklında dönüp duranları, benim aklımda dönüp duranları: Owen baş kodlayıcı. Avett'in henüz çalışmayan yazılımın değerini şişirdiğini nasıl bilmezdi? Bunu bilen biri varsa, o da Owen olmalı değil mi?

“Max, FBI'ın üst düzey personelin çoğunun ya işin içinde olduğunu ya da göz yumarak suç ortağı olduğunu düşündüğünü söyledi. Herkes, kimse fark etmeden önce hatayı düzeltebileceklerini sanıyordu. Görünüşe göre,

neredeyse başarmışlardı. Eğer SEC'e gelen bu tek ihbar olmasaydı, belki de işi başarabilirlerdi."

"Onlara kim ihbar etti?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama baskın bu yüzden yapıldı. Avett ortadan kaybolmadan önce her şeyi kapatmak istediler. Aylardır sessizce elden çıkardığı 260 milyon dolarlık hisse senediyle birlikte..." Duraksıyor. "

"Aman Tanrım," diyorum.

"Evet. Neyse, Max baskından önceden haberdar oldu. FBI onunla bir anlaşma yaptı. Baskına girmeden önce haberi sızdırmazsa, ona baskından iki saat önce haber vereceklerdi. Chronicle herkesi geçti. Times, CNN, NBC, Fox... Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki bana anlatmak zorunda kaldı. Ve bilmiyorum... İlk içgüdüm Owen'ı aramaktı. Yani, ilk içgüdüm seni aramaktı ama sana ulaşamadım. Sonra da Owen'ı aradım."

"Onu uyarmak için mi?"

"Evet," diyor. "Onu uyarmak için."

"Neden bu konuda kendini kötü hissediyorsun? Kaçtığı için mi?" diyorum.

Bunu ilk kez sesli söylüyorum. Bariz gerçek. Yine de sesli söylemek bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. En azından dürüst. Owen kaçtı. Kaçıyor. Sadece ortadan kaybolmadı.

Jules başını salladı ve ben de yutkunarak, gözlerimden yaşlar yükselmeye başladı.

"Bu senin suçun değil," diyorum. "Onu uyardığın için işini kaybedebilirdin. Yardım etmeye çalışıyordun. Bunun için sana nasıl kızabilirim ki? Ben sadece Owen'a kızgınım." Duraksıyorum, bunu düşünüyorum. "Owen'a bile tam olarak kızgın değilim. Daha çok hissizim. Ve sadece ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Böyle bir yola çıkmanın onun için kötü olmadığını nasıl düşünebiliyor?"

"Ne buldun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Belki de kendini aklamaya çalışıyordur? Ama neden buradan yapmıyor? Bir avukat tutsun. Sistem onu aklasın..." diyorum. "Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum, biliyor musun? Ne tür bir yardım aradığını anlamıyorum."

Elimi sıkıca sıkıyor, bana gülümsüyor. Ama hiç de aynı fikirde olduğumuz gibi görünmüyor, işte o zaman anlıyorum ki o bakışın altında ne varsa bana

söylemiyor. En kötüsünü söylemiyor.

"O bakışı tanırım," diyorum.

Başını salladı. "Önemli değil," dedi.

"Söyle bana, Jules."

"İşin aslı şu ki, ben de tam olarak inanamıyorum ama o hiç şaşırmadı," diyor. "Baskından bahsettiğimde hiç şaşırmadı."

"Sizi anlamıyorum."

“Bunu babamdan çok erken öğrendim. Kaynaklar bir şey bildiklerinde bunu gizleyemezler. Eğer sizin kadar bilgisiz olsalardı, bilmek isteyecekleri bariz soruları sormayı unuturlar. Mesela, tam olarak ne olduğunu bana az önce sorduğunuz sorular gibi...”

Ona bakıyorum, geri kalanını bekliyorum, bu sırada kafamda bir şeyler değişmeye başlıyor. Camın ardından Bailey'e bakıyorum. Bobby'nin göğsüne yaslanmış, eli karnında, gözleri kapalı.

Onu koruyun.

“Mesele şu ki, eğer Owen dolandırıcılık hakkında hiçbir şey bilmiyor olsaydı, benden daha fazla bilgi isterdi. Dükkânda neler olup bittiği hakkında çok daha fazla bilgiye ihtiyacı olurdu. Şöyle bir şey söylerdi: 'Yavaşla Jules. Kimin suçlu olduğunu düşünüyorlar? Avett dolandırıcılığı tek başına mı yönetti yoksa yolsuzluk daha mı yaygın? Ne olmuş gibi görünüyor, ne kadar para çalınmış?' Ama daha fazlasını bilmek istemedi. Hiçbirini.”

"Ne öğrenmek istiyordu?" diye soruyorum.

"Dışarı çıkması ne kadar sürdü?" diyor.

Yirmi Dört Saat Önce

Owen ve ben iskelede oturup, paket servis kaplarından Tayland yemekleri yedik. Buz gibi bira içtik.

Üzerinde sweatshirt ve kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Ayın zar zor bir hilal şeklinde göründüğü, Kuzey Kaliforniya gecesinin soğuk ve ıslak olduğu bir ortamda, Owen hiç üşümüyordu. Ben ise battaniyeye sarılmış, iki çift çorap giymiş ve şişme botlar giymiştim.

Papaya salatası ve acı limon körisi paylaşıyorduk. Owen'ın gözleri yaşarmıştı, acı biberlerin yakıcı etkisi gözlerini kamaştırıyordu.

Gülmemi zor tuttum. "Eğer dayanamazsan," dedim, "bir dahaki sefere köriyi daha hafif sipariş edebiliriz."

“Ah, ben bunu kırabilirim,” dedi. “Sen kırabiliyorsan, ben de kırabilirim...”

Ağzına bir lokma daha tıkıştırdı, yutkunmakta zorlanırken yüzü kızardı. Bira şişesine uzandı ve bir çırpıda içti.

"Gördünüz mü?" dedi.

"Evet," dedim.

Sonra ona doğru eğilip öptüm.

Geri çekildikten sonra bana gülümsedi ve yanağıma dokundu.

"Ne düşünüyorsun? Seninle birlikte battaniyenin altına girebilir miyim?" diye sordu.

"Her zaman."

Yanına geçtim, battaniyeyi omuzlarına sardım ve vücudunun sıcaklığını hissettim. Çıplak ayaklı vücudu, benimkinden on derece daha sıcaktı.

"Peki, söyle bakalım," dedi. "Bugün en çok neyi sevdin?"

Bu, eve geç geldiğimiz günlerde, yani büyük işlerle uğraşacak kadar enerjimiz olmadığında bazen yaptığımız bir şeydi. Her birimiz o günden bir şey seçip birbirimize anlatırdık. Ayrı ayrı hayatlarımızdan bir güzel şey.

“Aslında Bailey için oldukça güzel bir sürpriz fikrim var,” dedim. “Yarın akşam yemeğinde kahverengi tereyağlı makarnayı yeniden yapacağım. Hani doğum gününde Poggio'da yediğimiz makarna var ya? Sence de çok sevmeyecek mi?”

Kolunu belime daha sıkı sardı, sesini alçak tuttu. "Bunun hoşuna gidip gitmeyeceğini mi soruyorsun? Yoksa bu onun sana aşık olmasını mı sağlayacak?"

"Hey. Hiç hoş değil."

"İyi niyetli olmaya çalışıyorum," dedi. "Bailey senin gibi birine sahip olduğu için şanslı. Ve bunu anlayacak. Makarna deneyi olsun ya da olmasın."

"Nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Biliyorum işte."

Ona tam olarak inanmadığım için hiçbir şey söylemedim. Bailey ile aramdaki mesafeyi kapatmak için daha fazlasını yapmasını istiyordum, bunun ne olabileceğini bilmesem de. Eğer bunu yapmayacaksa, en azından elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemesini istiyordum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, saçlarımı yüzümden çekti. Boynumun yan tarafını öptü.

"Ama o makarnayı gerçekten çok sevdi," dedi. "Bu çok hoş bir davranış."

"Söylediğim tek şey bu!"

Gülümsedi. "Yarın işten erken çıkabilirim. Eğer bir yardımcı şefe ihtiyacınız varsa?"

"Öyleyim," dedim.

"Öyleyse beni de sayın," dedi. "Ben sizinim."

Başımı omzuna yasladım. "Teşekkür ederim," dedim. "Pekala. Şimdi sıra sende."

"Günümün en sevdiğim kısmı?" dedi.

“Evet,” dedim. “Ve hemen şimdi diye geçiştirme.”

Güldü. "Beni ne kadar iyi tanıdığınızı gösteriyor," dedi. "Şu anda söylemeyi düşünmüyordum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi.

"Ne diyecektin?"

"Altmış saniye önce," dedi. "Battaniyenin dışı soğuktu."

Parayı Takip Edin

Jules gece saat 2'den sonrasına kadar evden ayrılmıyor.

Geceyi bende geçirmeyi teklif etti ve belki de kabul etmeliydim çünkü neredeyse hiç uyuyamıyorum.

Gecenin büyük bir bölümünü oturma odasındaki kanepede uykusuz geçirdim, Owen olmadan yatak odama girmeye cesaret edemedim. Eski bir battaniyeye sarılıp karanlığın çökmesini bekledim, Jules'un gitmeden önce söylediği son şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırdım.

Ön kapıda duruyorduk ve o bana sarılmak için yaklaştı. "Bir şey daha," dedi. "Kendi banka hesabınızı kullanmaya devam ettiniz mi?"

"Evet," dedim.

"Bu iyi," dedi. "Bu önemli."

Onaylayarak gülümsedi, bu yüzden Owen'ın ısrarı üzerine yaptığımı eklemedim. Paramızın bir kısmını ayrı tutmak isteyen Owen'dı ve bunun nedenini hiçbir zaman tam olarak açıklamadı. Bunun Bailey ile bir ilgisi olduğunu varsaydım. Ama belki de yanılıyordum. Belki de bana ait olan şeylere dokunulmamasıyla ilgiliydi.

Jules, "Bunu soruyorum çünkü muhtemelen tüm varlıklarını donduracaklar," dedi. "Nereye gittiğini, ne bildiğini anlamaya çalışırken yapacakları ilk şey bu olacak. Paranın izini her zaman sürerler."

Paranın izini sürün.

Mutfak lavabosunun altına sıkıştırılmış, Owen'ın muhtemelen takip edemeyeceklerini bildiği para dolu çantayı düşündükçe, hâlâ biraz midem bulanıyor. Jules'e çantadan bahsetmedim çünkü herhangi bir mantıklı insanın gözünden nasıl göründüğünü biliyorum. Benim gözümden nasıl görünmesi gerektiğini de biliyorum. Owen'ın suçlu olduğu izlenimini veriyor. Jules zaten buna karar vermişti ve gizemli bir para çantası onu daha da ikna edecekti. Neden etmesin ki? Owen'ı bir kardeş gibi seviyor, ama mesele aşk

değil. Mesele, Owen'ın bu karmaşaya karışmış olduğuna işaret eden şeyler: kaçıyor olması, Jules'le telefonda şüpheli davranması. Her şey.

Bunun dışında. Bildiklerim dışında.

Owen suçlu olduğu için kaçmazdı. Kendini kurtarmak için gitmezdi. Hapisten kaçmak ya da gözlerimin içine bakıp yaptıklarını itiraf etmekten kaçınmak için gitmezdi. Bailey'i terk etmezdi. Kesinlikle mecbur kalmadıkça Bailey'i asla terk etmezdi. Bundan nasıl bu kadar emin olabilirim? Görmeye razı olduğum şeylerde açıkça taraflı olduğum halde, herhangi bir şeyden nasıl emin olabilirim?

Kısmen bunun sebebi, hayatım boyunca görmeye ihtiyaç duymam. Hayatım boyunca inanılmaz derecede dikkatli oldum. Annem tamamen gittiğinde, bunu beklemiyordum. Kaçırdım. O ayrılığın kesinliğini kaçırdım. Kaçırmamalıydım. Bundan önce o kadar çok aceleci ayrılış olmuştu ki, o kadar çok gece sessizce çıkıp beni dedemle baş başa bırakmış, veda bile etmemişti. Günlerce, haftalarca geri dönmediği, sadece ara sıra telefonla arayıp hal hatır sorduğu zamanlar olmuştu.

Sonunda tamamen gittiğinde, geri dönmeyeceğini söylemedi. Yatağımın kenarına oturdu, saçlarımı yüzümden çekti ve Avrupa'ya gitmesi gerektiğini, babamın ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama yakında görüşeceğimizi de ekledi. Bunun yakında geri döneceği anlamına geldiğini varsaydım; sürekli gelip gidiyordu. Ama bunu özledim. Söylediği dili. "Yakında görüşeceğiz" demek, asla geri dönmeyeceği, önemli bir şekilde geri dönmeyeceği anlamına geliyordu. Yılda iki kez onunla bir öğleden sonra veya bir akşam geçireceğim anlamına geliyordu (asla geceyi birlikte geçirmeyeceğiz).

Bu, onun benim için kaybolduğu anlamına geliyordu.

Benim kaçırdığım nokta buydu: Annem beni kaybetmemek için yeterince önem vermedi.

İşte bu kısmı bir daha asla kaçırmayacağıma kendime söz verdim.

Owen'ın suçlu olup olmadığını bilmiyorum. Ve beni bu durumla yalnız başıma bıraktığı için çok öfkeliyim. Ama biliyorum ki o beni önemsiyor. Biliyorum ki beni seviyor. Ve daha da önemlisi, biliyorum ki Bailey'i seviyor.

O sadece onun için giderdi. Başka çaresi yoktu. Onu kurtarmak için o şekilde gitti. Bir şeyden ya da birinden.

Her şey Bailey'ye bağlı.

Gerisi sadece bir hikaye.

~

Güneş ışığı, perdesiz oturma odası pencerelerinden içeri süzülerek liman manzarasına yumuşak ve sarı bir ton katıyor.

Dışarıya bakıyorum. Televizyonu açmıyorum ya da haberleri kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açmıyorum. En önemli şeyi biliyorum. Owen hâlâ yok.

Duş almak için yukarı çıktım ve Bailey'nin kapısının alışılmadık bir şekilde açık olduğunu, Bailey'nin yatağında doğrulmuş oturduğunu gördüm.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diyor.

Dizlerini göğsüne çekiyor. Çok korkmuş görünüyor. Sanki bunu gizlemek için çok uğraşıyor.

"Bir saniye içeri girebilir miyim?" diyorum.

"Elbette," diyor. "Sanırım."

Yanına gidip yatağının kenarına oturdum; sanki bunu nasıl yapacağımı biliyormuşum gibi, sanki daha önce yapmışım gibi.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye soruyorum.

"Pek bir şey değil," diyor.

Parmaklarının hatları çarşafların arasından görünüyordu. Parmaklarını yumruk gibi sıkıca birbirine kıvırmıştı. Ayağını tutmak için uzanmaya başladım ama sonra vazgeçtim. Ellerimi birleştirip odasına baktım. Komodinin üzeri tiyatro kitapları ve oyunlarıyla doluydu. Üzerinde mavi kumbarası duruyordu—Owen'ın Sausalito'ya taşındıktan kısa bir süre sonra okul fuarından ona kazandığı kumbara. Üzerinde parlak kırmızı yanakları ve tepesinde bir fiyonk olan, kadın figürlü bir kumbara.

“Sürekli kafamda tekrar tekrar düşünüyorum,” diyor. “Yani... babam işleri karmaşıklaştırmaz. En azından benimle. O yüzden bana notunda ne yazdığını açıkla.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim için önemli olan şeyin ne olduğunu biliyor musun... bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor musun?"

“Sanırım demek istediği, seni ne kadar çok sevdiğini bildiğin,” diyorum. “Ve insanların onun hakkında ne dediğine rağmen iyi bir adam olduğu.”

“Hayır, öyle değil,” diyor. “Başka bir şey kastetti. Onu tanıyorum. Başka bir şey kastettiğini biliyorum.”

“Pekala...” Derin bir nefes alıyorum. “Ne gibi?”

Ama o başını sallıyor. O çoktan başka bir şeye odaklanmış durumda.

“Peki ben o parayla ne yapacağım? Bana bıraktığı o paranın tamamıyla?” diyor. “İnsanların geri dönmeyecekleri zaman bıraktıkları türden bir para bu.”

Bu beni donduruyor. Tamamen durduruyor. "Baban geri geliyor," diyorum.

Yüzünde şüphe belirdi. "Nereden biliyorsun?"

Teselli edici bir cevap düşünmeye çalışıyorum. Neyse ki, bu aynı zamanda doğru gibi de geliyor. "Çünkü sen buradasın."

“Peki neden öyle değil?” diyor. “Neden öylece çekip gitti?”

Sanki aslında bir cevap aramıyor gibi geliyor. Ona istemediği bir cevap verdiğimde kavga çıkarmak istiyor. Sebebi ne olursa olsun, beni bu duruma soktuğu için Owen'a çok kızıyorum. Kendime Owen'ın niyetlerinden emin olduğumu, nerede olursa olsun Bailey'i korumaya çalıştığını söyleyebilirim. Ama yine de burada, onsuz oturuyorum. Bu beni annem kadar gülünç yapmıyor mu? Onunla aynı değil miyim? İkimiz de her şeyin üstünde başkasına güveniyoruz - buna aşk diyoruz. Aşkın ne faydası var ki, sizi buraya götürüyorsa?

"Bak," dedim. "Bunu daha sonra daha detaylı konuşabiliriz, ama sen en iyisi okula hazırlan."

"Okula hazırlanmam mı gerekiyor?" diyor. "Ciddi misin?"

Haklı. Söylenmesi çok kötü bir şey. Ama söylemek istediklerimi nasıl söyleyebilirim ki? Babasını defalarca aradım, nerede olduğunu bilmiyorum. Ve ne zaman geri döneceğine dair hiçbir fikrim yok.

Bailey yataktan kalkıp banyoya doğru yöneldi ve önündeki, hem onun hem de bizim için korkunç bir gün başladı. Neredeyse onu durdurup yatağa geri gelmesini söyleyecektim. Ama bu daha çok benim ihtiyacım olan şey gibi geldi. Onun için en iyisi bu evden çıkmak, okula gitmek, beş dakikalığına babasını unutmak değil mi?

Onu koruyun.

“Seni bırakacağım,” diyorum. “Bu sabah okula yalnız yürümeni istemiyorum.”

"Ne olursa olsun," diyor.

Görünüşe göre tartışamayacak kadar yorgun. Bir ara verelim.

“Eminim babanızdan yakında haber alacağız,” diyorum. “Ve her şey çok daha anlamlı hale gelecek.”

"Ah, bundan emin misiniz?" diyor. "Vay, bu büyük bir rahatlama."

Onun alaycı tavrı, ne kadar yorgun olduğunu, ne kadar yalnız hissettiğini gizleyemiyor. Bu bana büyükbabamı özletiyor; o, Bailey'nin kendini daha iyi hissetmesini nasıl sağlayacağını tam olarak bilirdi. Ona ihtiyacı olan şeyi, ne olursa olsun, nasıl vereceğini bilirdi; böyle bir anda sevildiğini bilmesini, güvenebileceğini bilmesini sağlardı. Tıpkı bana yaptığı gibi. Annem gittikten kaç ay sonra beni odamda, ona mektup yazmaya çalışırken bulmuştu? Beni nasıl terk edebildiğini soruyordum?

Ağlıyordum, kızgındım ve korkmuştum. Ve sonra ne yaptığını asla unutmayacağım. Tulumunu ve kalın, mor, tırtıklı iş eldivenlerini giymişti. Eldivenler yeni alınmıştı. En sevdiğim renk olduğu için özel olarak mor yaptırmıştı. Eldivenleri çıkardı, yanıma yere oturdu ve mektubu tam istediğim gibi yazmama yardım etti. Yargılamadan. Zorlandığım kelimeleri hecelememe yardım etti. Mektubun nasıl bitmesini istediğimi tam olarak bulana kadar bekledi. Sonra mektubun tamamını yüksek sesle okudu, böylece kendim de duyabileyim diye. Anneme beni nasıl geride bırakabildiğini sorduğum cümleye geldiğinde durakladı. Belki de sormamız gereken tek soru bu değil, dedi büyükbabam. Belki de gerçekten farklı olmasını isteyip istemediğimizi de düşünmeliyiz. Aslında kendi yöntemleriyle bize bir iyilik yapmış olup olmadığını da düşünebiliriz... Ona baktım, beni nereye doğru nazikçe yönlendirdiğini anlamaya başladım. Sonuçta, annenin yaptığı şey... bana seni verdi.

Söylenebilecek en cömert şey. En teselli edici ve cömert şey. Şimdi Bailey'e ne derdi acaba? Ben de nasıl söyleyeceğimi ne zaman anlayacağım?

"Bak, elimden geleni yapıyorum Bailey," diyorum. "Özür dilerim. Sana sürekli yanlış şeyler söylediğimin farkındayım."

"Şey," diyor banyo kapısını arkasından kapatırken, "en azından biliyorsun."

Yardım Yolda

Sausalito'ya taşınmaya karar verdiğimizde, Owen ve ben Bailey için geçişi olabildiğince kolaylaştırmak hakkında konuştuk. Bailey'i, hatırlayabildiği kadarıyla yaşadığı tek evden, yani bildiği evden çıkarmamamız gerektiğine, hatta Owen'dan bile daha çok inanıyordum. Onun bir devamlılığa sahip olmasını istiyordum. Ahşap kirişleri ve cumbalı pencereleriyle, Issaquah İskelesi'ndeki masalsı manzarasıyla yüzen evi, onun devamlılığıydı. Güvenli limanıydı.

Ama acaba bu durum gerçeği daha da belirginleştirmedi mi: Birisi onun en çok değer verdiği mekana taşındı ve o da bu konuda hiçbir şey yapamadı.

Yine de, dengeyi bozmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun dengesini. Eve taşınma şeklimde bile, huzuru korumaya çalıştım. Owen'ın ve benim yatak odamıza kendi damgamı vurdum, ama yeniden dekore ettiğim tek oda aslında bir oda değildi. Evin önünü sevgiyle saran verandamızdı. Ben gelmeden önce veranda boştu. Ama onu saksı bitkileri, rustik çay masalarıyla donattım. Ve ön kapının yanına koymak için bir bank yaptım.

Bu, beyaz meşe kaplamalı, rahatlık için çizgili minderleri olan harika bir sallanan bank.

Owen ve ben, hafta sonu rutinimiz haline getirdiğimiz bir şey bu: birlikte bankta oturup sabah kahvemizi içmek. Güneş San Francisco Körfezi üzerinde yavaşça yükselirken, bankı sıcaklığıyla aydınlatırken, haftanın olaylarını konuşmak için ayırdığımız zaman. Owen, hafta içi iş günlerine göre bu sohbetlerde daha canlı oluyor; gün önünde boş ve rahat bir şekilde uzanırken, üzerindeki yük kalkıyor.

Bu yüzden bank beni çok mutlu ediyor, yanından geçerken bile huzur buluyorum. Ve çöpü atmak için dışarı çıktığımda birinin orada oturduğunu görünce neredeyse yerimden sıçrarım.

"Çöp günü mü?" diyor.

Arkamı döndüğümde, tanımadığım bir adamın bankın koluna yaslanmış, sanki oraya aitmiş gibi durduğunu gördüm. Ters takılmış bir beyzbol şapkası ve rüzgarlık giymişti, elinde sıkıca tuttuğu bir kahve fincanı vardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyorum.

“Umarım öyledir.” Bileklerimi işaret etti. “Ama önce onları yere koymak isteyebilirsiniz.”

Aşağıya baktığımda hâlâ çöpleri, iki ağır çöp torbasını elimde tuttuğumu görüyorum. Torbaları çöp kutularına atıyorum. Sonra tekrar yukarı bakıp onu süzüyorum. Genç, belki otuzlu yaşlarının başında. Ve güçlü çenesi, koyu renk gözleriyle insanı etkileyen bir yakışıklılığı var. Neredeyse fazla yakışıklı. Ama gülümsemesi onu ele veriyor. Bunu herkesten daha iyi biliyor.

“Hannah, öyle mi?” diyor. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

"Sen kimsin?" diyorum.

"Benim adım Grady," diyor.

Kahve fincanının kenarını ısırıp dudaklarının arasında tutarak bana bir saniye süre vermem için işaret etti. Sonra cebinden rozete benzeyen bir şey çıkardı. Almam için bana uzattı.

“Grady Bradford,” diyor. “Bana Grady diyebilirsiniz. Ya da isterseniz Yardımcı Bradford da diyebilirsiniz, ancak bu bizim amacımız için fazla resmi kaçar.”

"Peki bunlar nedir?"

"Dostça," diyor. Sonra gülümsüyor. "Dostça amaçlar."

Rozeti inceliyorum. Üzerinde dairesel bir halka ile çevrili bir yıldız var. Parmağımı o halkanın etrafında, yıldızın içinden geçirerek, rozetin gerçek olup olmadığını belirlemeye çalışıyorum.

"Siz polis memuru musunuz?"

"Aslında bir ABD federal polisiyim," diyor.

"Bir ABD federal polis memuruna benzemiyorsunuz," diyorum.

"Peki bir ABD federal polisi nasıl görünür?" diye soruyor.

"Tommy Lee Jones'un rol aldığı 'Kaçak' filmindeki karakter," diyorum.

Gülüyor. "Doğru, bazı meslektaşlarımdan daha gencim, ama dedem de askerlik yapmıştı, bu yüzden erken başladım," diyor. "Size temin ederim ki, meşru bir başlangıç oldu."

"Polis teşkilatı için ne iş yapıyorsunuz?"

Rozetini geri alıp ayağa kalkıyor, bank onun ağırlığını kaybettikçe ileri geri sallanıyor.

"Öncelikle, ABD hükümetini dolandıran kişileri yakalıyorum," diyor.

“Kocamın bunu yaptığını mı düşünüyorsunuz?”

“Sanırım bunu Dükkan yaptı. Ama hayır, kocanızın yaptığından emin değilim. Yine de onun bu işe karışmasını doğru bir şekilde değerlendirebilmek için onunla konuşmam gerekiyor,” diyor. “Ancak bu konuşmayı yapmak istemiyor gibi görünüyor.”

Bu nedense aklımda kalmış. Bana kalırsa bu, gerçeğin tamamı değil, en azından Grady'nin benim iskelemde yaptıklarına dair gerçeğin tamamı değil.

"Rozetinizi tekrar görebilir miyim?" diye soruyorum.

“512-555-5393,” diyor.

"Bu sizin rozet numaranız mı?"

“Bu benim şube ofisimin telefon numarası,” diyor. “İsterseniz orayı arayın. Kim olduğumu teyit edecekler. Ve sadece birkaç dakikanıza ihtiyacım var.”

"Seçme şansım var mı?"

Bana gülümsüyor. "Her zaman bir seçeneğin var," diyor. "Ama benimle konuşursan çok memnun olurum."

Pek bir seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum, en azından iyi bir seçeneğim yok. Ve bu Grady Bradford'ı, o yapmacık aksanıyla sevip sevmediğimden emin değilim. Ama Owen hakkında bana bir sürü soru soracak birini ne kadar sevebilirim ki?

"Ne dersin?" diyor. "Biraz yürüyüş yapabiliriz diye düşünüyordum."

“Neden seninle yürüyüşe çıkayım ki?”

"Bugün güzel bir gün," diyor. "Ve bunu sana aldım."

Sallanan bankımın altından uzanıp Fred'den yeni gelmiş, dumanı tüten sıcak bir fincan kahve daha çıkarıyor. Fincanın kenarında büyük siyah harflerle "EKSTRA ŞEKER" ve "TARÇIN ŞURUBU" yazıyor. Bana sadece bir fincan kahve getirmedi. Tam da benim sevdiğim gibi bir fincan kahve getirdi.

Kahvenin kokusunu içime çekiyorum, ilk yudumumu alıyorum. Bu karmaşanın başlamasından beri duyduğum ilk keyif bu.

"Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?" diyorum.

“Benj adında bir garson bana yardımcı oldu. Hafta sonları Owen'la birlikte ondan kahve aldığınızı söyledi. Sizinki tarçınlı, Owen'ınki ise sade.”

“Bu rüşvettir.”

"Ancak işe yaramazsa," diyor. "Yoksa bir fincan kahve."

Ona bakıp bir yudum daha alıyorum.

"Sokağın güneşli tarafı mı?" diyor.

~

Rıhtımdan ayrılıp, şehir merkezine doğru giden yola doğru yürüyoruz; uzaktan Waldo Point Limanı bize doğru görünüyor.

"Yani Owen'dan hiçbir haber yok mu?" diyor.

Dün arabasının yanında verdiğimiz, yavaş ve uzun süren veda öpücüğümüzü düşünüyorum. Owen hiç de endişeli değildi, yüzünde bir gülümseme vardı.

“Hayır. Dün işe gittiğinden beri onu görmedim,” diyorum.

"Ve henüz aramadı mı?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Genellikle iş yerinden mi arar?"

"Genellikle," diyorum.

“Ama dün öyle değildi, değil mi?”

“Beni denemiş olabilir, bilmiyorum. San Francisco'daki Ferry Building'e gittim ve orası ile burası arasında bir sürü ölü bölge var, yani...”

Hiç şaşırmamış bir şekilde başını sallıyor, sanki bunu zaten biliyormuş gibi. Sanki bu konuyu çoktan aşmış gibi.

"Feribot İskelesi'nden döndüğünüzde ne oldu?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıp bir dakika düşünüyorum. Ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum. Ama on iki yaşındaki kız ve bana verdiği not, Owen'ın Bailey için okulda bıraktığı not ve para dolu çanta hakkındaki bilgilerden ne tepki vereceğini bilmiyorum. Bunu kendim çözene kadar, yeni tanıştığım birini işin içine katmayacağım.

“Ne demek istediğinizi anlamadım,” dedim. “Bailey'e yemek yaptım, hiç sevmedi, sonra da prova için tiyatroya gitti. Okulun otoparkında onu beklerken NPR'da The Shop'u duydum. Eve geldik. Owen gelmedi. Kimse uyumadı.”

Başını yana eğiyor, beni süzüyor, sanki bana tamamen inanmıyormuş gibi. Onu bu yüzden yargılamıyorum. Yargılamamalıyım da. Ama bunu görmezden gelmeye hazır gibi görünüyor.

“Yani... bu sabah arama gelmedi, doğru mu?” diyor. “E-posta da gelmedi mi?”

"Hayır," diyorum.

Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi duraksıyor.

"Birinin ortadan kaybolması, hiçbir açıklama yapılmaması çok tuhaf bir durum, değil mi?" diyor.

"Evet," diyorum.

"Yine de... o kadar da kızgın görünmüyorsun."

Yürümeyi bıraktım, benim hakkımda yeterince şey bildiğini ve duygularım hakkında yargıda bulunabileceğini düşünmesine sinirlenmiştim.

“Özür dilerim, kocanızın şirketine baskın yapıldığında ve o ortadan kaybolduğunda nasıl uygun bir şekilde tepki verileceğini bilmiyordum,” diyorum. “Başka uygunsuz bulduğum bir şey yapıyor muyum?”

Düşünüyor. "Aslında değil."

Parmak ucundaki yüzük kısmına baktım. Orada yüzük yoktu. "Sanırım evli değilsiniz?"

"Hayır," diyor. "Bekleyin... 'hiç' mi yoksa 'şu anda' mı demek istiyorsunuz?"

"Bu farklı bir cevap mı?"

Gülümsüyor. "Hayır."

"Eğer öyle olsaydınız, her şeyden çok kocam için endişelendiğimi anlardınız."

“Şüpheli bir durumdan şüpheleniyor musunuz?”

Owen'ın bıraktığı notları, parayı düşünüyorum. On iki yaşındaki çocuğun okul koridorunda Owen'la karşılaşma hikayesini, Owen'ın Jules'la yaptığı konuşmayı düşünüyorum. Owen nereye gittiğini biliyordu. Buradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Gitmeyi seçti.

"Eğer bunu soruyorsanız, onun kendi isteği dışında götürüldüğünü sanmıyorum."

"Tam olarak değil."

"Yani tam olarak ne soruyorsun Grady?

“Grady. Bunu beğendim. Artık birbirimize ismimizle hitap etmemizden memnunum.”

"Sorunuz nedir?"

“İşte, onun yarattığı karmaşanın parçalarını toplamakla baş başa kaldın. Bir de kızına bakmak zorundasın,” diyor. “Bu beni çok kızdırırdı. Ve sen o kadar da kızgın görünmüyorsun. Bu da bana, bana söylemediğin bir şey bildiğini düşündürüyor...”

Sesi titriyor. Gözleri kararıyor ve tam olarak ne olduğunu, yani bir araştırmacıyı andırıyor; ve ben birdenbire, kendisini suç işlediğinden şüphelendiği kişilerden ayırmak için çizdiği çizginin öbür tarafında buluyorum kendimi.

“Eğer Owen size nereye kaybolduğu, neden ayrıldığı hakkında bir şey söylediyse, bunu bilmem gerekiyor,” diyor. “Onu korumanın tek yolu bu.”

“Buradaki asıl amacınız onu korumak mı?”

"Evet, gerçekten öyle."

Bu doğru gibi geliyor, bu da beni tedirgin ediyor. Hatta dedektif modundan bile daha çok tedirgin ediyor beni.

"Eve gitmeliyim."

Ondan uzaklaşmaya başlıyorum, Grady Bradford'ın bu kadar yakınımda durması beni biraz dengesizleştiriyor.

"Bir avukata ihtiyacınız var," diyor.

Ona doğru döndüm. "Ne?"

“Mesele şu ki,” diyor, “Owen hakkında çok fazla soru alacaksınız, özellikle de kendisi cevaplamak üzere tekrar aramızda olana kadar. Cevaplamak zorunda olmadığınız sorular bunlar. Avukatınız olduğunu söylerseniz, bu soruları savuşturmak daha kolay olur.”

"Ya da onlara gerçeği söyleyebilirim. Owen'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ve saklayacak hiçbir şeyim yok."

“Bu o kadar basit değil. İnsanlar size sanki sizin tarafınızdaymış gibi, hatta Owen'ın tarafındaymış gibi bilgiler verecekler. Ama değiller. Kimsenin tarafında değiller, sadece kendi çıkarlarının peşindeler.”

"Sizin gibi insanlar mı?" diyorum.

“Aynen öyle,” diyor. “Ama bu sabah senin için Thomas Shelton'ı aradım. Kendisi Kaliforniya eyaletinde aile hukuku alanında çalışan eski bir arkadaşım. Bu süreçte birileri ortaya çıkıp Bailey'nin geçici velayetini talep

ederse, senin de güvende olduğundan emin olmak istedim. Thomas, geçici velayetin sana verilmesi için bazı bağlantılarını kullanacak."

Rahatlamamı gizleyemeden derin bir nefes aldım. Eğer bu durum daha da uzarsa, Bailey'nin velayetini kaybetme ihtimalinin olduğunu fark ettim. Bahsedilecek başka bir ailesi yok; büyükanne ve büyükbabası ölmüş, yakın akrabası yok. Ama biz de kan bağıyla akraba değiliz. Onu evlat edinmedim. Devlet onu her an elinden alamaz mı? En azından yasal vasisinin nerede olduğunu ve neden çocuğunu geride bıraktığını belirleyene kadar?

"Bunu yapma yetkisi var mı?" diye soruyorum.

"Öyle yapıyor. Ve yapmaya devam edecek."

"Neden?"

Omuz silkerek, "Çünkü ondan öyle istedim," dedi.

"Bunu bizim için neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yani, Owen için yapabileceğiniz en iyi şeyin ortalıkta görünmemek ve bir avukat tutmak olduğunu söylediğimde bana inanacaksınız, değil mi?" diyor. "Tanıdığınız bir avukat var mı?"

Şehirdeki tanıdığım tek avukatı düşünüyorum. Özellikle şu anda onunla konuşmak istemediğimi düşünüyorum.

"Maalesef," diyorum.

"Onu arayın. Ya da onu."

"O," diyorum.

"Pekala, onu ara. Ve ortalıkta görünme."

"Tekrar söylemek ister misiniz?" diye soruyorum.

"Hayır, bunu yeterince söyledim."

Sonra yüzünde bir değişiklik oldu, bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre dedektiflik modu artık geride kaldı.

"Owen yirmi dört saattir kredi kartı, çek, hiçbir şey kullanmadı. Ve kullanmayacak da. Çok zeki, bu yüzden telefonunu aramayı bırakabilirsiniz çünkü eminim ki onu atmıştır."

"Peki neden arayıp aramadığını sormaya devam ettin?"

"Kullanabileceği başka telefonlar da vardı," diyor. "Tek kullanımlık telefonlar. Kolayca izlenemeyen telefonlar."

Kullanılıp atılan telefonlar, evrak işleri. Grady neden Owen'ı suç dehası gibi göstermeye çalışıyor?

Ona bir soru sormaya başlıyorum ama o anahtarlığındaki bir düğmeye basıyor, karşıdaki araba farlarını yakıp çalışmaya başlıyor.

"Sizi daha fazla oyalamayacağım, zaten yeterince derdiniz var," diyor. "Ama Owen'dan haber aldığınızda, izin verirse ona yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Sonra bana Fred'in dükkanından bir peçete uzattı, üzerine GRADY BRADFORD adı yazılmıştı, altında da iki telefon numarası vardı, sanırım numaralarıydı; biri cep telefonu olarak işaretlenmişti.

"Ben de size yardımcı olabilirim," diyor.

O caddeyi geçip arabasına binerken peçeteyi cebime koyuyorum. Uzaklaşmaya başlıyorum ama motoru çalıştırdığı anda aklıma bir şey geliyor ve ona doğru yürüyorum.

“Bekle. Hangi kısmı?” diye soruyorum.

Penceresini indiriyor. "Hangi parçasıyla, neyle?"

“Yardımcı olabilir misiniz?”

"Kolay kısmı," diyor. "Bunu atlatmak."

“En zor kısmı ne?”

"Owen sandığınız kişi değil," diyor.

Sonra Grady Bradford gitti.

Bunlar Sizin Arkadaşınız Değil

Owen'ın dizüstü bilgisayarını almak için eve geri dönüyorum.

Grady'nin söylediklerini ve atladığı, beni daha çok rahatsız eden şeyleri düşünerek orada oturmayacağım. Owen hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu? Belki de son bir buçuk yıldır yakından takip ettikleri tek kişi Avett değildi. Belki de Grady'nin iyi adam rolü -Bailey'nin velayeti konusunda bana yardım etmesi, tavsiyelerde bulunması- benim ağzımdan kaçırıp Owen'ın bilmesini istemeyeceği bir şeyi söylememi sağlamak içindi.

Bir hata mı yaptım? Konuşmamızı tekrar gözden geçirdiğimde bile öyle düşünmüyorum. Ama bunu gelecekte, ne Grady ile ne de başka biriyle yapma riskini göze almayacağım. Önce Owen'la ilgili neler olup bittiğini çözeceğim.

Rıhtımdan sola dönüp atölyeme doğru ilerliyorum.

Öncelikle Owen'ın arkadaşının evine uğramam gerekiyor. Bu uğramayı pek istemiyorum ama Owen'ın ne düşündüğüne, benim neyi kaçırıyor olabileceğime dair bir fikri olan varsa, o da Carl'dır.

Carl Conrad: Owen'ın Sausalito'daki en yakın arkadaşı. Ve Owen ile benim anlaşamadığımız nadir insanlardan biri. Owen, ona adil davranmadığımı düşünüyor ve belki de haklı. Komik ve zeki biri ve Sausalito'ya geldiğim andan itibaren beni tamamen kucakladı. Ama aynı zamanda karısı Patricia'yı sürekli aldatıyor ve bunu bilmek hoşuma gitmiyor. Owen da bunu bilmekten hoşlanmıyor, ama Carl'ın ona çok iyi bir arkadaş olması sayesinde bunu zihninde ayrı tutabildiğini söylüyor.

Owen böyle biri. Sausalito'da edindiği ilk arkadaşına, onu yargılamaktan çok değer veriyor. Kocamın da böyle olduğunu biliyorum. Ama belki de Carl'ı başka sebeplerden dolayı yargılamıyordur. Belki de Owen onu yargılamıyor çünkü Carl da ona aynı şekilde karşılık veriyor; Owen'ın güvenle sırlarını paylaştığı bir sırrını yargılamıyor.

Bu teori yanlış olsa bile, yine de onunla konuşmam gerekiyor.

Çünkü Carl, kasabada tanıdığım tek avukat.

Ön kapıyı çalıyorum ama kimse açmıyor. Ne Carl, ne Patty.

Garip çünkü Carl evden çalışıyor. Çocuklarının, özellikle de iki küçük çocuğunun yanında olmayı seviyor; çocuklar genellikle bu saatlerde uyuyorlar. Carl ve Patty, çocuklarının düzenine çok önem veriyorlar. Patty, birlikte ilk dışarı çıktığımız gecede bana bu konuda uzun uzun ders verdi. Patty, yirmi sekizinci yaş gününü yeni kutlamıştı, bu da dersi daha da keyifli hale getirdi. Eğer hâlâ çocuk sahibi olabiliyorsam – o böyle söyledi – onların evin hakimi olmalarına izin vermemeye dikkat etmem gerekecekti. Onlara kimin patron olduğunu göstermem gerekecekti. Bu da bir düzen anlamına geliyordu. Onun durumunda ise her gün saat 12:30'da uyumak demekti.

Saat 12:45. Carl evde değilse, Patty neden yok?

Ancak oturma odasının perdelerinin arasından Carl'ın evde olduğunu görüyorum. Orada, perdelerin arkasına saklanmış, benim gitmemi bekliyor.

Kapıyı tekrar çalıyorum, zile sertçe basıyorum. Beni içeri alana kadar öğleden sonra boyunca zili çalmaya devam edeceğim. Çocukların uyku saatleri umurumda değil.

Carl kapıyı ardına kadar açtı. Elinde bir bira vardı; saçları özenle taranmıştı. Bunlar, garip bir şeyler olup bittiğinin ilk işaretleriydi. Saçları genellikle taranmazdı, ki bu da onu seksi gösterdiğini düşünüyordu. Ve gözlerinde bir şey vardı—garip bir tedirginlik, korku ve adını koyamadığım başka bir şeyin karışımı, muhtemelen benden saklandığına çok şaşırdığım için.

"Ne oluyor böyle, Carl?" dedim.

“Hannah, gitmen gerekiyor,” diyor Carl.

Kızgın. Neden kızgın?

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Şu an konuşamam," diyor.

Kapıyı kapatmak için hareket etti ama ben açık tuttum. Gücüm ikimizi de şaşırttı, kapı onun elinden kurtulup daha da açıldı.

İşte o sırada Patty'yi görüyorum. Oturma odasının kapısında, kızı Sarah'yı kollarında tutarak duruyor; ikisi de aynı desenli elbiseler giymiş, koyu renk saçları yumuşak örgüler halinde toplanmış. Aynı kıyafet ve saç kesimi, Patty'nin Sarah'ya bakanların görmesini istediği şeyi daha da vurguluyor: kendisinin aynı derecede bakımlı ama daha küçük bir versiyonu.

Arkalarında, oturma odasını dolduran bir düzine ebeveyn ve küçük çocuk, bir palyaçonun balon hayvanlar yapmasını izliyor. Başlarının üzerinde ise

"MUTLU DOĞUM GÜNÜ SARAH" yazılı bir pankart asılı.

Kızlarının ikinci yaş günü partisiymiş. Tamamen unutmuştum. Owen ve ben burada kutlama yapacaktık. Şimdi Carl kapıyı bile açmıyor.

Patty şaşkın bir şekilde el salladı. "Merhaba..." dedi.

El sallayarak karşılık veriyorum. "Merhaba."

Carl bana doğru döndü, sesi kontrollü ama kararlıydı. "Sonra konuşuruz," dedi.

“Unuttum, Carl. Özür dilerim.” Başımı salladım. “Partisine denk gelmek istememiştim.”

"Boş ver. Git git."

“Tamam ama... lütfen dışarı çıkıp birkaç dakika benimle konuşur musunuz? Sormazdım ama acil bir durum. Sanırım bir avukata ihtiyacım var. Dükkânda bir şey oldu.”

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyor.

"Öyleyse neden benimle konuşmuyorsun?"

O cevap veremeden Patty bize doğru yürüdü ve Sarah'yı Carl'a verdi. Sonra kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. Büyük bir gösteriydi. Onun için. Benim için. Parti için.

"Merhaba," diyor ve yanağımdan öpüyor. "Geldiğine sevindim."

Sesimi alçaltarak, "Patty, partiye izinsiz girdiğim için özür dilerim, ama Owen'ın başına bir şey geldi." dedim.

Patty, "Carl," diyor, "hadi herkesi arka tarafa götürelim, tamam mı? Dondurma zamanı geldi."

Gruba bakıp onlara gülümsedi.

“Herkes Carl’la birlikte arka tarafa gitsin. Sen de, Bay Şapşal,” diyor palyaçoya. “Dondurma zamanı!”

Sonra—ve ancak o zaman—bana doğru döndü. "Ön tarafta konuşalım, olur mu?" dedi.

Ona asıl konuşmam gereken kişinin Carl olduğunu, Carl'ın da Sarah'ı kucağına alıp uzaklaştığını söylemeye başlıyorum ama Patty beni ön verandaya doğru itiyor. Kalın kırmızı kapıyı kapatıyor ve ben yine kapının yanlış tarafında kalıyorum.

İşte tam o sırada, verandasının sessizliğinde, Patty bana döndü, gözleri alev alevdi. Gülümsemesi kaybolmuştu.

"Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" diyor.

“Partiyi unuttum.”

"Partiyi boş ver," diyor. "Owen, Carl'ın kalbini kırdı."

“Kalbinin kırılması nasıl oldu?” diye soruyorum.

"Şey, bilmiyorum. Belki de tüm paramızı çalmasıyla bir ilgisi vardır?"

"Neyden bahsediyorsun?" diyorum.

“Owen, The Shop’un halka arzına girmemiz için bizi ikna ettiğini size söylemedi mi? Carl'ı yazılımın potansiyeline, muazzam getirilerine ikna etti. Yazılımın işlevsiz olduğundan bahsetmeyi unuttu.”

“Patty, bak...”

“Yani tüm paramız artık Dükkanın hisselerinde bağlı. Aslında, paramızın geri kalanının hisselerde bağlı olduğunu söylemeliyim ve son kontrol ettiğimde bu miktar on üç sente kadar düşmüştü.”

“Bizim paramız da oradaydı. Owen bunu biliyorsa neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Belki de yakalanacaklarını düşünmedi. Ya da belki de tam bir aptal, bunu size söyleyemem,” diyor. “Ama size söz veriyorum, eğer şu anda evimden çıkmazsanız, polisi arayacağım. Şaka yapmıyorum. Burada istenmiyorsunuz.”

“Owen’a kızgın olmanızı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama Carl bana onu bulmamda yardımcı olabilir ve bu da sorunu çözmenin en hızlı yolu.”

“Çocuklarımızın üniversite masraflarını karşılamak için burada değilseniz, size söyleyecek hiçbir şeyimiz yok.”

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum ama içeri girmeden önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Onu bizzat gördükten, gözlerindeki ifadeyi gördükten sonra, Carl'ın bir şeyler biliyor olabileceği hissinden kurtulamıyorum.

“Patty, lütfen biraz nefes alabilir misin?” diyorum. “Ben de senin gibi karanlıktayım.”

“Kocanız yarım milyar dolarlık bir dolandırıcılığa yardım etti, bu yüzden size pek inanmıyorum,” diyor. “Ama eğer doğru söylüyorsanız, kocanızın gerçekte kim olduğunu görmediğiniz için dünyanın en büyük aptalısınız.”

Ona, aptal rolü oynamaktan kendisinin de kaçınmadığını söylemek için en uygun zaman gibi görünmüyor. Kocası, Patty hamile kaldığından beri, Bay Aptal'ın arka bahçede eğlendirdiği çocuktan beri, iş arkadaşıyla ara sıra birlikte oluyor. Belki de hepimiz, bizi seven insanların -sevmeye çalıştığımız insanların- bütününü görme konusunda bir şekilde aptalızdır.

"Gerçekten de olan bitenden haberiniz olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?" diyor.

"Eğer öyle olsaydı, neden burada cevap arıyor olurdum ki?" diyorum.

Başını yana eğiyor, düşünüyor. Belki bu onu etkiliyor, ya da belki de umursamadığını fark ediyor. Ama yüzü yumuşuyor.

“Bailey’nin yanına eve git,” diyor. “Sadece git. Sana ihtiyacı olacak.”

İçeri doğru yürümeye başlıyor. Sonra geri dönüyor.

“Ha. Peki Owen’la konuştuğunda ne yapacaksın? Ona gidip kendini becermesini söyle.”

Bunun üzerine kapıyı kapatır.

~

Atölyeme giderken hızlı adımlarla yürüyorum.

Litho Caddesi'ne dönüp LeAnn Sullivan'ın evinin önünden geçerken gözlerimi yere diktim. Kendisinin ve kocasının ön verandalarında oturup öğleden sonra limonatalarını içtiklerini fark ettim. Ama telefonumla meşgulmüş gibi davrandım. Normalde yapacağım gibi durup onlara merhaba demedim. Onlarla bir bardak içmek için yanıma gelmedim.

Atölyem, onların evinin yanındaki küçük bir zanaatkar evinde bulunuyor. 280 metrekarelik, kocaman bir arka bahçesi var; New York'tayken sadece hayalini kurduğum türden bir alan, Greene Caddesi'ndeki atölyeme sığmayan parçalar üzerinde çalışmak için Bronx'taki arkadaşımın deposuna metroyla gitmek zorunda kaldığım her seferinde hayalini kurduğum türden bir alan.

Ön kapıdan içeri girer girmez rahatlamaya başlıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ama içeri girmek yerine, arka bahçeye ve evrak işlerimi yapmayı sevdiğim küçük verandaya doğru dolaşıyorum. Küçük masaya oturup Owen'ın dizüstü bilgisayarını açıyorum. Grady Bradford'ı aklımdan çıkarıyorum. Patty'nin öfkesini de. Ve Carl'ın bana bakmayacağını, bırakın herhangi bir fikir vermeyi, görmezden geliyorum. Bunu kendim çözmek zorunda olduğumu bilmek, bir bakıma beni sakinleştiriyor. Eşyalarımın, işimin arasında olmak, Sausalito'daki en sevdiğim yerde olmak beni daha sakin hissettiriyor. Kocamın kişisel bilgisayarına girmem neredeyse normalmiş gibi geliyor.

Owen'ın dizüstü bilgisayarı açılıyor ve ilk şifresini giriyorum. Olağanüstü bir şey dikkatimi çekmiyor. FOTOĞRAFLAR klasörünü açıyorum, bu

klasör esasen Bailey'nin kutsal kitabı. İlkokul ve ortaokul yıllarından yüzlerce fotoğrafı, Sausalito'daki beşinci doğum gününden başlayarak her doğum gününden fotoğraflar var. Bunların hepsini defalarca gördüm. Owen, benim kaçırdığım hayatlarının bölümlerini anlatmayı çok severdi: Küçük Bailey'nin ilk futbol maçında oynaması (ki berbattı); Küçük Bailey'nin ikinci sınıfta ilk okul oyununda (Her Şey Serbest) sahne alması (ki muhteşemdi).

Bailey çok küçükken, Seattle'da yaşadıkları dönemden kalma pek fazla fotoğraf bulamıyorum, en azından ana klasörde.

Bu yüzden O.M. etiketli küçük bir alt klasöre tıklıyorum.

Bu, Olivia Michaels'a ait dosya. Owen'ın ilk eşi, Bailey'nin annesi.

Olivia Michaels (evlilik öncesi soyadı Olivia Nelson): lise biyoloji öğretmeni, senkronize yüzücü, Owen'ın Princeton'dan sınıf arkadaşı. Bu klasörde de sadece birkaç fotoğraf var; Owen, Olivia'nın fotoğraf çektirmekten nefret ettiğini söylemişti. Ama elindeki fotoğraflar çok güzel, muhtemelen güzel olduğu için. Uzun boylu ve ince yapılıydı, sırtının yarısına kadar uzanan uzun kızıl saçları ve onu sürekli on altı yaşında gösteren belirgin bir gamzesi vardı.

Tam olarak birbirimize benzemiyoruz; öncelikle o daha güzeldi, daha ilgi çekici görünüyordu. Ama bazı detayları değiştirirsek, aramızda bir benzerlik olduğunu söylemek adil olurdu. Boyumuz, uzun saçlarımız (benimki sarı, onunkisi kızıl), belki de gülümsemesinde bile bir şeyler var. Owen bana onun fotoğrafını ilk gösterdiğinde, benzerliğe dikkat çekmiştim. Ama Owen bunu görmediğini söyledi. Savunmaya geçmedi, sadece ilk karısını şahsen görseydim, pek ortak noktamız olduğunu düşünmeyeceğimi söyledi.

Olivia'nın Bailey'e ne kadar az benzediği konusunda fotoğrafların da yanıltıcı olup olmadığını merak ettim; Olivia'nın en sevdiğim fotoğrafı hariç. O fotoğrafta, bir iskelede kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş halde oturuyor. Elini yanağına koymuş ve başını geriye atmış, gülüyor. Ten rengi farklı, ama o gülümsemede çocuğunun gülümsemesine benzeyen bir şey var; sanırım bu gülümseme Bailey'nin gerçek hayattaki gülümsemesine benziyordu. Bu, Olivia'yı eksik parça olarak öne çıkarıyor ve Bailey'i Owen'dan başka biriyle daha ilişkilendiriyor.

Uzanıp ekrana dokunuyorum. Ona kızıyla, kocamızla ilgili neyi kaçırdığımı sormak istiyorum. Eminim benden daha iyi biliyordur—bunun doğru olduğunu biliyorum—ki bu da kendi başına bir tür yara gibi geliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve "DÜKKAN" etiketli klasöre tıklıyorum. İçinde kod ve HTML programlarına ayrılmış elli beş belge var. Eğer kodların içinde gizlenmiş bir kod varsa, onu kesinlikle bulamayacağım. Bunu bulabilecek birini bulmak için not alıyorum.

Garip bir şekilde, DÜKKAN'da "EN SON VASİYETNAME" başlıklı bir belge var. Özellikle olup bitenleri göz önünde bulundurursak, orada olmasından hoşlanmıyorum ama açtığımda rahatlıyorum. Vasiyetname, evliliğimizden kısa bir süre sonra tarihlenmiş. Bana bu vasiyetnameyi daha önce de göstermişti. Ve hiçbir şey değişmedi. Ya da neredeyse hiçbir şey. Vasiyetnamenin son sayfasının alt kısmında, Owen'ın imzasının üstünde küçük bir not görüyorum. Bu daha önce de var mıydı da ben fark etmedim? Vasiyetnamesinde, daha önce hiç duymadığım bir vasisinin adı geçiyor: L. Paul. Adres yok. Telefon numarası yok.

L. Paul. Bu kişi kim ve adını daha önce nerede görmüştüm?

Defterime L. Paul hakkında bir not yazarken arkamdan bir kadın sesi duydum.

“İlginç bir şey öğrendin mi?”

Arkamı döndüğümde, bahçemin kenarında duran yaşlı bir kadın ve yanında bir adam gördüm. Kadın lacivert bir pantolon takımı giymiş, gri saçları sıkıca atkuyruğu yapılmıştı. Adam ise daha az derli topluydu; ağır göz kapakları, kırışık bir Hawaii gömleği ve kalın sakalıyla kadından daha yaşlı görünüyordu, gerçi yaşının bana daha yakın olduğunu tahmin ediyordum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum.

"Ön kapı zilini çalmayı denedik," diyor adam. "Siz Hannah Hall mısınız?"

“Size bunu söylemeden önce, neden mülküme izinsiz girdiğinize dair daha iyi bir cevap almak istiyorum,” diyorum.

“Ben Federal Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Jeremy O’Mackey ve meslektaşım da Özel Ajan Naomi Wu,” diyor.

"Bana Naomi deyin. Sizinle konuşmayı umuyorduk?"

İçgüdüsel olarak bilgisayarı kapatıyorum. "Aslında şu an pek uygun bir zaman değil," diyorum.

Bana yapmacık, tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Sadece birkaç dakika sürecek," diyor. "Sonra da seni rahat bırakacağız."

Merdivenlerden yukarı, güverteye çıkıp küçük masanın diğer tarafındaki sandalyelere oturuyorlar bile.

Naomi rozetini masanın üzerinden itiyor, Ajan O'Mackey de aynısını yapıyor.

"Umarım önemli bir şeyi bölmüyoruzdur," diyor Naomi.

"Umarım beni buraya kadar takip etmemişsindir, en azından bunu umuyorum," diyorum.

Naomi beni içeri aldı, ses tonuma oldukça şaşırmış görünüyordu. Umursamayacak kadar sinirliydim. Hem sinirliydim hem de Owen'ın bilgisayarını, içindeki bilgileri anlamadan önce benden alacaklarından endişeliydim.

Bir de şu var. Grady Bradford'ın şu uyarısını düşünüyorum: Cevaplamamanız gerektiğini düşündüğünüz hiçbir soruya cevap vermeyin. Bu uyarıyı dikkate almaya hazırlanıyorum.

Jeremy O'Mackey öne doğru uzanıyor ve rozetini geri alıyor.

"Eşinizin çalıştığı teknoloji firması hakkında soruşturma yürüttüğümüzün farkında olduğunuzu varsayıyorum," diyor. "Şu an nerede olduğuna dair bilgi verebilir misiniz?"

Bilgisayarı korumak için kucağıma koydum.

"İsterdim ama kocamın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Dün geceden beri onu görmedim."

"Bu çok garip değil mi?" diyor Naomi, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi. "Onu görmemiş olmak?"

Gözlerine bakıyorum. "Evet, kesinlikle."

"Eşinizin dün geceden beri cep telefonunu veya kredi kartlarından hiçbirini kullanmadığını öğrenseniz şaşırır mıydınız? Hiçbir belge izi yok," diyor.

Ona cevap vermiyorum.

"Bunun neden böyle olabileceğini biliyor musunuz?" diyor O'Mackey.

Bana bakış şekillerini sevmiyorum, sanki benden bir şey sakladığıma çoktan karar vermişler gibi. Bu, ihtiyacım olmayan ama keşke öyle olsaydı dediğim bir başka hatırlatma.

Naomi cebinden bir not defteri çıkarıp bir sayfasını açtı.

"Avett ve Belle Thompson ile iş ortaklığınız olduğunu anlıyoruz?" diyor. "Son beş yılda sizden 155.000 dolarlık iş siparişi almışlar?"

"Şu an tam olarak doğru miktar olup olmadığını bilmiyorum. Ama evet, onlar müşterilerim."

"Avett'in dün tutuklanmasından beri Belle ile konuştunuz mu?" diye soruyor.

Sesli mesaj kutusuna bıraktığım mesajları düşünüyorum. Altı tane. Cevaplanmamış mesajlar. Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Seni aramadı mı?" diyor.

"Hayır," diyorum.

Başını yana eğdi, düşündü. "Bundan emin misin?"

"Evet, kiminle konuştuğumu ve kiminle konuşmadığımı çok iyi biliyorum."

Naomi, sanki arkadaşımmış gibi bana doğru eğildi. "Sadece her şeyi bize anlattığından emin olmak istiyoruz. Arkadaşın Belle'e değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu söyleyelim ki, ülkeyi fark edilmeden terk etmek amacıyla Kuzey Kaliforniya'daki farklı havaalanlarından Sidney'e dört uçak bileti satın aldıktan sonra bu açıklamayı yapmış olması, masumiyet iddiasına pek yardımcı olmadı. Bu, 'Hiçbir şey bilmiyorum' diye bağırmak gibi bir şey değil, değil mi?"

Tepki vermemeye özen gösteriyorum. Bu nasıl oluyor? Avett hapisteyken Belle eski evine gizlice kaçmaya çalışıyor? Ve tüm bunların ortasında Owen neden ortada yok? Owen zeki, genellikle olayın tamamını gören biridir. Gerçekten de bu olayın bu kadarını kaçırdığına inanıyor muyum?

"Belle seninle 'Dükkan' hakkında konuştu mu?" diye soruyor Naomi.

“Avett’in çalışmaları hakkında bana hiç bir şey söylemedi,” diyorum. “Belle ilgilenmiyordu.”

"Bu, bize söylediklerini yansıtıyor."

Belle şimdi nerede?

“Pasaportu avukatının elinde, St. Helena’daki evinde. Kocasının böyle bir yanlış yapmış olabileceğini düşünmenin kendisini şok ettiğini söylüyor,” diyor. Bir an duraksıyor. “Ama bizim tecrübemize göre, genellikle karısı bilir.”

"Bu karım değil," diyorum.

Naomi, sanki ben onlara cevap vermemişim gibi araya giriyor. "Emin olduğunuz sürece sorun yok," diyor. "Birinin Owen'ın kızını düşünmesi gerekiyor."

"Benim."

"Güzel," diyor. "Güzel."

Bu bir tehdit gibi geliyor. Ve onun söylememeye çalıştığı şeyi duyuyorum. Bailey'i alıp götürebileceklerine dair ima ettiği şeyleri duyuyorum. Grady'nin bana bunu yapmayacaklarına dair güvencesini almamış mıydım?

O'Mackey, "Bailey ile de konuşmamız gerekecek," diyor. "Bugün okuldan döndüğünde."

"Onunla konuşmayacaksınız," diyorum. "Babasının nerede olduğundan haberi yok. Onu yalnız bırakmalısınız."

O'Mackey de benim ses tonuma uyuyor. "Korkarım bu size kalmış bir şey değil," diyor. "Şimdi bir zaman ayarlayabiliriz ya da bu akşamın ilerleyen saatlerinde evinize gelebiliriz."

"Hukuk danışmanı tuttuk," diyorum. "Onunla konuşmak istiyorsanız, önce avukatımızla iletişime geçmeniz gerekecek."

"Peki avukatınız kim?" diye soruyor Naomi.

Söylemenin sonuçlarını düşünmeden önce söylüyorum: "Jake Anderson. New York'ta yaşıyor."

"Pekala. Onun bizimle iletişime geçmesini sağlayın," diyor.

Başımı sallıyorum, durumu nasıl yatıştırabileceğimi anlamaya çalışıyorum; Grady'nin o sabah Bailey'nin yerinde kalacağına dair verdiği sözü bozmak istemiyorum. En önemli şey bu.

"Bakın, biliyorum sadece işinizi yapıyorsunuz," diyorum. "Ama yorgunum ve bu sabah ABD federal polis şefine de söylediğim gibi, size verecek pek fazla cevabım yok."

"Vay canına... vay canına. Ne?" diyor O'Mackey.

Ona ve artık gülümsemeyen Naomi'ye bakıyorum.

"Bu sabah beni görmeye gelen ABD federal polisi," dedim. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Birbirlerine baktılar. O'Mackey, "Adı neydi?" diye sordu.

"ABD federal polis şefinin adı ne?"

"Evet," diyor. "ABD federal polis şefinin adı neydi?"

Naomi, sanki oyun alanı hiç beklemediği bir şekilde değişmiş gibi, dudaklarını büzerek bana bakıyor. Bu yüzden gerçeği söylememeye karar veriyorum.

"Hatırlamıyorum," diyorum.

"Adını hatırlamıyor musun?"

Başka bir şey söylemiyorum.

"Bu sabah kapınıza gelen ABD federal polis memurunun adını hatırlamıyorsunuz, öyle mi diyorsunuz?"

"Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden her şey biraz bulanık."

O'Mackey, "Bu ABD federal polis memurunun size rozet gösterip göstermediğini hatırlıyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet, yaptı."

"Birleşik Devletler federal polis rozetinin neye benzediğini biliyor musun?" diye soruyor Naomi.

"Bunu yapmam gerekiyor mu?" dedim. "Ayrıca, bilmediğim şeylerden bahsetmeye başladınız, FBI rozetinin nasıl göründüğünü de bilmiyorum. Sanırım kim olduğunuzu teyit etmeliyim. Sonra bu konuşmaya devam edebiliriz."

"Bu dava ABD Polis Teşkilatı'nın yetki alanına girmediği için biraz kafamız karışık," diyor. "Bu yüzden bu sabah sizinle tam olarak kimin konuştuğunu tespit etmemiz gerekiyor. Bizim onayımız olmadan burada olmamaları gerekirdi. Owen'ı bir şekilde tehdit ettiler mi? Çünkü Owen'ın olaydaki rolü azsa, Avett aleyhine ifade vererek kendine yardımcı olabileceğini bilmelisiniz."

"Doğru," diyor O'Mackey. "Henüz şüpheli bile değil."

"Henüz mü?" diyorum.

"Henüz demek istemedi," diyor Naomi.

O'Mackey, "Henüz demek istemedim," diyor. "Demek istediğim, bir ABD federal polisiyle konuşmanız için hiçbir sebep yok."

"İşin komik yanı, Ajan O'Mackey de sizin hakkınızda aynı şeyi söyledi."

"Öyle mi?"

Naomi kendini toparlayıp gülümsedi. "Hadi baştan başlayalım, tamam mı?" dedi. "Hepimiz aynı takımdanız. Ama gelecekte, kapınıza gelen biriyle konuşmadan önce avukatınızın hazır bulunmasını isteyebilirsiniz."

Ben de onun gülümsemesine karşılık veriyorum. "Harika bir fikir, Naomi. Hemen şimdi bununla başlayacağım," diyorum.

Sonra kapıyı işaret edip onların geçmesini bekliyorum.

Bunu bana karşı kullanma

FBI ajanlarının gittiğinden emin olduktan sonra atölyemden ayrılıyorum.

Owen'ın bilgisayarını göğsüme sıkıca bastırarak rıhtıma doğru geri yürüyorum. Çocuklar okuldan çıkarken ilkokulun önünden geçiyorum.

Başımı kaldırıp, üzerimde gözler olduğunu hissettim. Birkaç anne (ve baba) bana doğru bakıyordu. Tam olarak öfkeyle değil – Carl ve Patty gibi değil – daha çok endişeyle, acıma duygusuyla. Sonuçta bu insanlar Owen'ı seviyorlar. Onu her zaman sevmişler. Onu kucaklamışlar. Haber akışlarında şirketinin adını görmek bile onları ondan şüphe etmeye yetmeyecek. Küçük bir kasabanın özelliği bu, insanlar kendi yakınlarını korurlar. Sevdikleri birine sırt çevirmeleri için çok şey gerekir.

Yeni birini aralarına almak da çok zor. Benim gibi. Hala beni aralarına almak konusunda emin değiller. Sausalito'ya ilk taşındığımda ise durum daha da kötüydü. O meraklı gözler beni inceliyordu, ama farklı bir nedenden dolayı. Bailey'nin duyabileceği kadar yüksek sesle sorular soruyorlardı, eve gelip bunları aktardı. Owen'ın evlenmeye karar verdiği bu şehir dışından gelen kadının kim olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Sausalito'nun en gözde bekarının bir marangoz yüzünden nasıl bekar kaldığını anlamıyorlardı, gerçi bana marangoz demiyorlardı. Bana marangoz diyorlardı - makyaj yapmayan veya modaya uygun ayakkabılar giymeyen bir marangoz. Owen'ın böyle bir kadını seçmesinin ne kadar garip olduğunu söylüyorlardı - kırk yaşına yaklaşan, muhtemelen ona daha fazla çocuk vermeyecek, görünüşe göre kendi ailesini kurmayı öğrenmek için yeterince uzun süre ahşapla oynamayı bırakmamış bir kadın.

Onlar, Owen'ın en başından beri anladığı şeyi benim hakkımda anlamamış gibiydiler. Kendi başıma olmakta hiçbir sorun yaşamadım. Büyükbabam beni kendi kendime yetebilecek şekilde yetiştirmişti. Sorunlarım, kendimi başkasının hayatına uydurmaya çalıştığımda, özellikle de bu süreçte kendimden bir parça feda etmek anlamına geldiğinde ortaya çıktı. Bu yüzden,

gerek kalmayana kadar, yani birinin zahmetsizce uyum sağladığını hissedene kadar bekledim. Ya da belki bu çok kolay. Belki de Owen'la birlikte olmak için gerekenlerin çaba gibi değil, ayrıntılar gibi hissettirdiğini söylemek daha doğru olur.

Eve geldiğimde kapıyı arkamdan kilitliyorum, telefonumu çıkarıp rehberimden bir isim arıyorum. JAKE. Şu an yapmak istediğim son telefon görüşmesi ama yine de yapıyorum. Tanıdığım diğer avukatı arıyorum.

Telefonu açarken, "Bu Anderson..." diyor.

Sesinin tınısı beni Greene Caddesi'ne, Pazar günleri Mercer Kitchen'da içilen soğan çorbası ve Bloody Mary'lere, farklı bir hayata götürüyor. Beni oraya götürüyor çünkü eski nişanlım telefona hep böyle cevap verirdi. Jake Bradley Anderson—Michigan Üniversitesi Hukuk ve İşletme Yüksek Lisansı mezunu, triatlet, mükemmel aşçı.

Son görüşmemizden bu yana geçen iki yılda, kibirli görünse de selamlaşma şeklini değiştirmedi. Kibirli görünmesinden hoşlanıyor. Bu yüzden yapıyor. Mesleğini göz önünde bulundurursak, kibirliliğin, gözdağı vermenin iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Wall Street'te bir hukuk firmasında dava avukatı ve en genç kıdemli ortaklarından biri olma yolunda ilerliyor. Ceza avukatı değil, ama harika bir avukat, bunu size ilk söyleyecek kişi o olurdu. Umarım Jake'in bu tür bir kibri şimdi bana yardımcı olur.

"Merhaba," diyorum.

Kim olduğunu sormuyor. Bunca zamandan sonra bile kim olduğunu biliyor. Ayrıca onu aramamın gerçekten ters giden bir şey olduğunu da biliyor.

"Neredesin?" diyor. "New York'ta mısın?"

Jake'i arayıp evleneceğimi söylediğimde, bir gün eve geri döneceğimi ve tekrar birlikte olacağımızı söylemişti. Buna inanıyordu. Ve görünüşe göre bugün o gün olduğunu düşünüyor.

“Sausalito.” Söylemek istemediğim kelimelerden korkarak duraksıyorum. “Yardımına ihtiyacım var Jake. Sanırım bir avukata ihtiyacım var...”

“Yani... boşanıyorsunuz?”

Telefonu kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Jake'in elinde değil. Düğünü iptal ettiğimde rahatlamış olsa da, dört ay sonra başka biriyle evlenip (ve kısa süre sonra ondan boşansa da), ilişkimizde mağdur rolünü oynamayı seviyordu. Jake, geçmişimden dolayı onu gerçekten hayatıma almaktan çok

korktuğumu, tıpkı ailemin yaptığı gibi beni terk edeceğinden korktuğumu düşünüyordu. Beni terk edecek birinden korkmadığımı, yanlış kişinin kalmasından korktuğumu asla anlamadı.

“Jake, seni aramamın sebebi kocam,” dedim. “Başında bir sorun var.”

"Ne yaptı ki?" diyor.

Ondan bekleyebileceğim en iyi şey bu, bu yüzden ona tüm hikayeyi anlatmaya başlıyorum; Owen'ın işiyle ilgili bazı arka plan bilgileriyle, Dükkan hakkındaki soruşturmayla ve Owen'ın tuhaf kayboluşuyla başlıyorum, Grady Bradford ve FBI'ın yaptığı iki ayrı ziyareti ve FBI'ın Grady'den nasıl haberdar olmadığını anlatıyorum. Kimsenin Owen'ın nerede olduğu veya bundan sonra ne planladığı hakkında hiçbir şey bilmediğini, en azından Bailey ve benim bile bilmediğimi vurguluyorum.

“Peki ya kızı... o da sizinle mi?” diyor.

“Bailey, evet. Benimle birlikte. Muhtemelen olmak istediği son yer de burası.”

"Yani o da onu terk etti mi?"

Ona cevap vermiyorum.

"Tam adı ne?" diye soruyor.

Bilgisayarında yazı yazdığını, notlar aldığını, eskiden oturma odamızın zeminini kaplayan çizelgelerden birini çizdiğini duyuyorum. Şimdi, Owen o çizelgenin tam ortasında.

“Öncelikle, FBI'ın ABD Polis Teşkilatı'ndan sizinle konuşmaya gelen adamdan haberdar olmamasından çok endişelenmeyin. Hepsi size yalan söylüyor olabilir. Bunun ötesinde, özellikle soruşturmanın kapsamı hala tartışmalı olduğunda, farklı kolluk kuvvetleri arasında genellikle yetki çatışmaları yaşanır. SEC'den henüz bir açıklama geldi mi?”

"HAYIR."

“Olacak. En azından neler olup bittiğini öğrenene kadar tüm kolluk kuvvetlerini bana yönlendirmelisiniz. Hiçbir şey söylemeyin, sadece doğrudan beni arasınlar.”

“Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim.”

"Önemli değil," diyor. "Ama sormam gerek... bu işin içinde ne kadar yer alıyorsun?"

"Eşim olduğu için, samimi bir ilişkimiz olduğunu söyleyebilirim."

"Arama emirleriyle gelecekler," diyor. "Henüz gelmemiş olmalarına şaşırdım. Yani, sizi suçlayacak herhangi bir şey varsa, onu evinizden çıkarmanız gerekiyor."

"Benim bu olayla hiçbir ilgim yok," diyorum.

Savunmaya geçtiğimi hissediyorum. Ve evime arama emriyle gelen herhangi birini düşününce, mutfak lavabosunun altında saklı, hâlâ dokunulmamış halde bulacakları spor çantasını düşününce kaygım artıyor.

"Jake, Owen'ın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden tek çıkış yolunun buradan uzaklaşmak olduğunu düşündü?"

"Öncelikle muhtemelen hapse girmek istemiyor."

"Hayır, öyle değil. O bu yüzden aday olmazdı."

"Peki, senin teorin nedir?"

"Kızını korumaya çalışıyor," diyorum.

"Neyden?"

"Bilmiyorum. Belki de babasının haksız yere suçlanmasının kızının hayatını mahvedeceğini düşünüyor. Belki de bir yerlerde masumiyetini kanıtlamaya çalışıyordur."

"Pek olası değil. Ama... başka bir şeylerin olup bitme ihtimali de var," diyor.

"Ne gibi?"

"İşlediği daha kötü şeyler de var," diyor.

"Yardımsevermişsin, Jake," diyorum.

"Bak, lafı dolandırmayacağım. Eğer Owen Dükkandan kaçmıyorsa, muhtemelen Dükkan'ın onun hakkında ortaya çıkarabileceği şeylerden kaçıyordur. Soru şu ki, bu ne olabilir..." Duraksıyor. "Özel bir dedektifim var, hem de iyi bir dedektif. Ondan biraz araştırma yapmasını isteyeceğim. Ama Owen'ın tüm geçmişini bana e-postayla göndermenizi rica ediyorum. Bildiğiniz her şey. Hangi okula gitti, nerede büyüdü. Ve tarihler. Her şey. Kızının nerede ve ne zaman doğduğu."

Jake'in kalemini ısırmaya başladığını duyuyorum. Dünyada başka hiç kimse onun ne yaptığını, gizli alışkanlığını, Jake'in özgüvensizliğinin tek göstergesini çözemezdi. Ama ben sanki tam orada oturmuş, hırpalanmış kalem kapağına bakıyormuşum gibi hayal edebiliyorum. Birini, bilmek istediğiniz zamandan çok sonra bile her şeyini bilmek korkunç bir şey.

"Ve lütfen şunu da yapın. Bana ulaşmam gerekirse diye telefonunuzu yanınızda bulundurun. Ama tanımadığınız numaralardan gelen aramaları cevaplamayın."

Grady'nin Owen'ın telefonunu attığını söylediğini hatırlıyorum; Owen'ın, benim tanıdığım tek numarasının olduğu telefonu attığını söylemişti.

“Ya Owen ise?”

“Owen şu anda aramıyor,” diyor. “Bunu biliyorsun.”

"Bunu bilmiyorum."

"Bence öyle."

Hiçbir şey söylemiyorum. Haklı olduğundan şüphelensem de, Jake'e bunu söylemeyeceğim. Owen'a bu şekilde ihanet etmeyeceğim. Ya da Bailey'e.

“Ve neden kaçtığını, çocuğunu korumaya çalışmasından daha somut bir şey bulmanız gerekiyor...” diyor. “Ve bunu çabucak bulsanız iyi olur. FBI uzun süre kibarca rica etmeyecek.”

FBI'ın şimdiden ne kadar acımasızca sorular sorduğunu düşününce başım dönmeye başladı.

"Hâlâ orada mısın?" diyor.

"Buradayım."

“Sadece... sakin kalmaya çalış. Sandığından daha fazlasını biliyorsun. Bunun üstesinden nasıl geleceğini biliyorsun.”

Onun bunu söyleme şekli, tatlılığı, güveni, Jake'in derin bir iyiliğin ifadesi, beni ağlatmaya yeter.

“Ama gelecekte,” diyor, “birinin masum olduğunu söylemeyin, tamam mı? Bir şey söylemeniz gerekiyorsa, suçsuz olduğunu söyleyin. Ama birinin masum olduğunu söylemek sizi aptal gibi gösterir. Özellikle de çoğu insan son derece suçlu olduğunda.”

Bir de bu var.

Altı Hafta Önce

"Bir tatile çıkmalıyız," dedi Owen. "Zaten zamanı gelmişti."

Gece yarısıydı. Yatakta uzanıyorduk, eli benimkini kavramıştı. Elini göğsünün üzerine, kalbinin üzerine koymuştu.

"Benimle Austin'e gelmelisin," dedim. "Yoksa bu sayılmaz mı?"

"Austin mi?" dedi.

“Size bahsettiğim ağaç işleme sempozyumu var. Bunu bir kaçamak haline getirebiliriz. Teksas Tepelik Bölgesi'nde birkaç gün geçirebiliriz...”

“Austin'de mi? Bana Austin'de olduğunu söylemedin...”

Sonra başını salladı, sanki bunu düşünüyor, bana katılmayı değerlendiriyormuş gibiydi—ama içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Vücudunda bir şeylerin kapandığını hissettim.

"Sorun ne?" dedim.

"Hiçbir şey," dedi.

Ama elimi bıraktı ve evlilik yüzüğüyle oynamaya başladı, onu parmağında döndürüp duruyordu. Ona o evlilik yüzüğünü ben yapmıştım. Benimkine tıpatıp benzeyecek şekilde yapmıştım: Uzaktan bakıldığında diğer parlak platin yüzükler gibi görünen iki ince bant. Ama bizimkini fırçalanmış çelikten, kalın beyaz meşeden yapmıştım. Hem rustik hem de zarif. En küçük torna tezgahımı kullanmıştım. Ben çalışırken Owen yanımda yerde oturmuştu.

“Bailey’nin de yakında Sacramento'ya okul gezisi var,” dedi. “İkimiz birden New Mexico'ya kaçıp, beyaz kayalıkların arasında kaybolabiliriz.”

“Çok isterim,” dedim. “Uzun zamandır New Mexico'ya gitmedim.”

"Ben de öyle düşünmüyorum. Üniversite yıllarımda yaptığım zamandan beri. Taos'a kadar arabayla gittik, dağda bir hafta geçirdik."

"New Jersey'den buraya kadar araba mı sürdünüz?" diye sordum.

Dalgın dalgın yüzüğünü çevirmeye devam etti. "Ne?"

"New Jersey'den New Mexico'ya kadar araba mı sürdünüz? Bu size çok uzun sürmüş olmalı."

Bu onu durdurdu, parmakları yüzüğünden ayrıldı. "Üniversite yıllarımda değildi."

“Owen! Az önce üniversite yıllarında Taos'a gittiğini söyledin.”

“Bilmiyorum. Bir dağdı herhalde. Belki Vermont'tu. Hatırladığım tek şey havanın çok seyrek olmasıydı.”

Güldüm. "Sana ne oluyor?"

“Hiçbir şey. Sadece...”

Ona bakıyorum, söylemediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Bu bana hayatımın tuhaf bir dönemini hatırlatıyor."

“Üniversite mi?”

“Üniversite. Üniversiteden sonra.” Başını salladı. “Hatırlamadığım bir dağda mahsur kalmak.”

"Pekala... sanırım bana söylediğin en tuhaf şey bu oldu."

"Biliyorum."

Doğrulup ışığı açtı. "Kahretsin," dedi. "Gerçekten tatile ihtiyacım var."

"Alalım bunu," dedim.

“Pekala. Alalım.”

Tekrar uzandı, elini karnıma koydu. Ve onun tekrar rahatladığını hissedebiliyordum. Bana geri döndüğünü hissedebiliyordum. Bu yüzden onu sıkıştırmak istemedim. O anda, neredeyse paylaşmayı seçtiği şey konusunda onu sıkıştırmak istemedim.

“Şimdi bu konuya girmemize gerek yok ama, kayıtlara geçmesi için söyleyeyim?” dedim. “Üniversite yıllarımın çoğunu Joni Mitchell cover grubuyla gitar çalarak, şiir yarışmalarına katılarak ve televizyonun hükümetin bir devrimi kontrol etme girişimi olduğunu savunan bir manifesto üzerinde çalışan felsefe yüksek lisans öğrencisiyle çıkarak geçirdim.”

"Bu konuda tamamen haksız olduğundan emin değilim," dedi.

"Belki de değil, ama asıl nokta şu ki, geçmişte kim olduğunuz hakkında bana anlatabileceğiniz pek bir şey, en azından aramızda, bir şeyi değiştiremez."

"Şükürler olsun," diye fısıldadı. "Tanrıya şükür."

Bailey'nin Hiç İyi Olmayan Çok Kötü Bir Günü

Bailey okuldan döndüğünde çok mutsuz görünüyordu.

Bankta oturmuş, bir kadeh kırmızı şarap içiyorum, bacaklarımı bir battaniye örtüyor. Günün nasıl geçtiğini, Owen olmadan başlayıp bitecek olan günü, ne kadar imkansız görünse de, zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Bu durum beni ne kadar öfkeli, üzgün, stresli ve yalnız hissettirse de...

Başını öne eğerek rıhtım boyunca yavaşça ilerledi, ta ki eve ulaşana kadar. Sonra tam önümde, bankın önünde durdu ve orada öylece kaldı. Gözleri alev alevdi.

“Yarın oraya geri dönmeyeceğim,” diyor. “Okula geri dönmeyeceğim.”

Gözlerinde, korkusunda bir aydınlanma yaşıyorum. İşte oradayız—birbirimizin ayna görüntüsü gibiyiz—buraya gelmemizi hiç böyle istememiştim.

“Bunu konuşmuyormuş gibi yapıyorlar,” diyor. “Babam hakkında. Benim hakkımda. Yüzüme karşı söylemelerinden daha kötü. Zaten bütün gün fısıltılarını duyamam ki.”

"Ne diyorlardı?"

"Hangi kısmı duymak istersiniz?" diyor. "Brian Padura'nın kimya dersinden sonra Bobby'ye babamın suçlu olup olmadığını sormasını mı, yoksa Bobby'nin bunun üzerine ona ağzına yumruk atmasını mı?"

“Bunu Bobby mi yaptı?”

"Evet..."

Bobby'den biraz etkilenmiş bir şekilde başımı salladım.

"Bundan sonra işler daha da kötüleşiyor," diyor.

Ona yer açmak için bankta biraz aşağı kaydım. Oturdu, ama kenarına, sanki her an fikrini değiştirip kalkacakmış gibi.

“Yarın neden işe gelmiyorsun?”

Bana şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bununla ilgili benimle tartışmaya bile girmeyecek misin?"

“Yardımcı olur mu?”

"HAYIR."

"Bana kalırsa, yarın okula gitmen gerekmiyor. Eğer günün benimki gibi geçtiyse, bunu hak ediyorsun."

Başını salladı, tırnaklarını kemirmeye başladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Elini uzatıp ağzından çekmek, tutmak istiyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini, bir şekilde her şeyin kolaylaşacağını söylemek istiyorum. Ama bunu duymak onu rahatlatacak olsa bile, benden duymak onu rahatlatmazdı.

"Yemek pişirecek enerjim yok, bu yüzden bu akşamki tek beslenme kaynağınız, otuz dakika veya daha kısa sürede bize doğru yolda olan mantarlı ve soğanlı iki adet bol peynirli pizza olacak."

Neredeyse gülümsüyor, bu da içimdeki kapıyı aralıyor; ona sormam gerektiğini bildiğim soruyu, Jake ile telefonda konuştuktan beri zihnimi meşgul eden şeyi anlamama yardımcı olacağını umduğum soruyu.

“Bailey,” dedim, “Daha önce bana sorduğun şeyi, babanın sana yazdığı notta ne demek istediğini düşünüp duruyorum. ‘Önemli olanın ne olduğunu biliyorsun...’ derken ne demek istediğini...”

İçini çekiyor, belli ki normalde bu duruma eşlik edecek olan göz devirme hareketini yapamayacak kadar yorgun.

“Biliyorum, babam beni seviyor. Söylemek istediğini anladın,” diyor.

“Belki de bu konuda yanılmışımdır,” diyorum. “Onun bunu kastettiği konusunda. Belki de başka bir şey kastetmiştir.”

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Belki de bunu yazdı çünkü sen bir şey biliyorsun,” diyorum. “Onun hakkında, hatırlamanı istediği bir şey biliyorsun.”

"Ben ne bilebilirim ki?" diyor.

"Emin değilim."

“Şey, bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim,” diyor. Sonra duraksıyor. “Okuldaki herkes seninle aynı fikirde gibi görünüyor.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes babamın ne yapıyorsa neden yaptığını bildiğimi düşünüyor," diyor. "Mesela kahvaltıda bana yarım milyar dolar çalmayı ve ortadan

kaybolmayı planladığını söylemişti."

"Babanızın bununla bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz," diyorum.

Hayır, sadece burada olmadığını biliyoruz.

Bu konuda haklı. Owen burada değil. Bildiğimiz kadarıyla her yerde olabilir. Bu beni Grady Bradford'ın o sabah bana gelişigüzel söylediği şeye geri götürüyor—benimle konuşmam gerektiğine ikna etmeye çalışırken istemeden verdiği bilgi, bizim tarafımızda olduğu. Telefon numarasını verdi. Şube ofisinin telefon numarasını verdi. Tanımadığım bir alan kodu vardı. 512. Arka cebime uzanıp Fred'in peçetesini çıkardım. Üzerinde iki numara vardı—ikisi de 512 ile başlıyordu. Adres yoktu.

Çay masasının üzerindeki cep telefonuma uzanıp ofis numarasını aradım, telefon çalmaya başlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı ve otomatik operatör cevap vererek ABD Polis Teşkilatı'na ulaştığımı söyledi.

ABD Federal Polis Teşkilatı'nın Batı Teksas şubesi. Austin, Teksas'ta bulunmaktadır.

Grady Bradford Austin ofisinde çalışıyor. Neden Teksas'tan bir ABD federal polisi kapıma geliyor? Özellikle de O'Mackey ve Naomi'ye inandığım kadarıyla soruşturma üzerinde hiçbir yetkisi olmayan bir federal polis? Ve eğer yetkisi varsa, neden? Owen ne yaptı da Bradford bu işe karıştı? Teksas'ın bununla ne ilgisi var?

"Bailey," dedim, "sen ve baban hiç Austin'de vakit geçirdiniz mi?"

"Austin, Teksas'taki Austin mi? Hayır."

"Biraz düşünün. Başka bir yere giderken hiç Austin'den geçtiniz mi? Belki Sausalito'ya taşınmadan önce. Hâlâ Seattle'da yaşadığınız zamanlarda..."

"Yani ben o zamanlar... dört yaşındaydım?"

"Bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunun farkındayım."

Başını kaldırıp, çoktan unuttuğu ama birdenbire unutulması çok önemli olduğu söylenen bir günü ya da anı hatırlamaya çalışıyor. Bulamayınca üzülüyor. Ve onu üzmek istediğim son şey.

"Neden soruyorsun ki?" diyor.

"Az önce Austin'den bir ABD federal polisi buradaydı," dedim. "Belki de babanızın şehirle bir bağlantısı olduğu için buradadır diye düşünüyordum."

"Austin'e mi?"

"Evet," diyorum.

Duraksıyor, düşünüyor ve bir şeye uzanıyor.

“Belki,” diyor. “Çok uzun zaman önce... Bir düğün için orada olmam mümkün. Çok küçükken. Yani, çiçek kız olduğumdan oldukça eminim çünkü beni bütün bu fotoğraflar için poz vermeye zorladılar. Ve sanırım biri bana Austin'de olduğumuzu söylemişti.”

"Bundan ne kadar eminsiniz?"

"Emin değilim," diyor. "Olabilecek en büyük eminlik bu."

"Peki düğünle ilgili neler hatırlıyorsun?" diye soruyorum, hatırladıklarımı daraltmaya çalışarak.

“Bilmiyorum... hatırladığım tek şey hepimizin orada olduğuydu.”

"Yani annen de mi öyle?" diye soruyorum.

“Sanırım öyle, evet. Ama en iyi hatırladığım kısım, sanırım o sırada yanımızda değildi. Babamla kiliseden çıktık ve yürüyüşe çıktık, beni futbol stadyumuna götürdü. Maç vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kocaman bir stadyum. Her yeri ışıl ışıldı. Her yer turuncuydu.”

"Portakal mı?" diyorum.

“Turuncu ışıklar, turuncu üniformalar. Turuncuyu çok severdim, Garfield'a takıntılıydım, yani biliyorsunuz... hatırladığım bunlar. Babam renkleri işaret edip, 'Garfield gibi' diyordu.”

"Sizce kilisede miydiniz?"

"Evet, bir kilise. Ya Teksas'ta ya da Teksas'a hiç de yakın olmayan bir yerde," diyor.

“Ama ondan sonra babana düğünün nerede olduğunu hiç sormadın mı? Ondan hiçbir ayrıntı istemedin mi?”

“Hayır. Neden yapayım ki?”

"Haklısınız."

"Ayrıca, geçmişi gündeme getirirsem üzülüyor," diyor.

Bu beni şaşırttı. "Sence neden?"

“Annem hakkında çok az şey hatırladığım için.”

Sessiz kaldım. Ama Owen bana benzer bir şeyden bahsetmişti. Bailey küçükken onu bir terapiste götürmüştü, annesi aklından tamamen silinmiş gibiydi. Terapist Owen'a bunun yaygın bir durum olduğunu söylemişti. Bailey'nin Olivia'yı kaybettiği zamanki gibi küçük yaşta bir ebeveyni kaybetmenin verdiği terk edilmişlik duygusunu hafifletmek için bir savunma mekanizmasıymış. Ama Owen bunun daha büyük bir şey olduğunu düşünüyordu ve nedense kendini suçluyordu.

Bailey gözlerini kapatıyor, sanki annesini düşünmek çok fazla, sanki babasını düşünmek de artık çok fazla. Gözlerini siliyor, ama bir damla gözyaşının süzüldüğünü görmeden önce değil. Gördüğümü bilmeden önce değil. Ne kadar yalnız hissettiğini saklamaya bile çalışmıyor. Ve o an, Bailey'nin bu tür bir acı içinde olduğu anda, bir şey anlıyorum. Bu acıyı dindirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ona yardım edeceğim. Kendini tekrar iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi yapacağım.

“Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?” diyor. Sonra elini kaldırıyor. “Biliyor musun? Sözümü geri alıyorum. Hiçbir şeyden konuşamaz mıyız? İstediğim şey, hiçbir şeyden konuşmamak.”

“Bailey...” diyorum.

"Hayır," diyor. "Beni yalnız bırakabilir misiniz?"

Sonra arkasına yaslanıp pizzasının gelmesini ve benim gitmemi bekliyor; bu iki şeyin gerçekleşme sırası ona kalmış.

Neyi hatırlamak istemiyorsunuz?

Bailey'nin yalnız bırakılma isteğine saygı duyarak içeri giriyorum. Onu zorlamak istemiyorum. İçeri girmesini talep etmek de istemiyorum. Kafası karışık ve öfkeli, babasının gerçekten düşündüğü kişi olup olmadığını, her zaman tanıdığı kişiye hâlâ güvenip güvenemeyeceğini merak ediyor. İstikrarlı, cömert, ona ait. Bunu sorgulamak zorunda kaldığı için öfkeli; ona öfkeli, kendine öfkeli. Bu duyguyu anlayabiliyorum.

Onu koruyun.

Ama neyden? Owen'ın Dükkânda karıştığı şeylerden mi? Orada olmasına izin verdiği şeylerden mi? Yoksa Owen, Bailey'i başka bir şeyden mi korumak istiyor? Henüz göremediğim bir şeyden mi? Henüz görmek istemediğim bir şeyden mi?

Yatak odamda bir o yana bir bu yana yürüyorum. Bailey'i kızdırmak istemiyorum ama bulabildiğim her ipucunu çekme konusunda acil bir ihtiyaç hissediyorum. Yapabileceğim tek şey bu—Owen'la ilgili puslu, nazik anılarımızı yeniden gözden geçirmek (ve ondan da gözden geçirmesini istemek). Bunları son yirmi dört saatle karşılaştırmak. Nerede kesişiyorlar?

Birdenbire, onların buluşma yollarından biri tekrar gündeme geliyor: Austin. Austin ve Owen hakkında bildiğim başka bir şey daha var. Sausalito'ya taşınmadan kısa bir süre önce orada bir iş teklifi almıştım. Orada yaşayan bir film yıldızı, Austin Gölü'ne bitişik Westlake Drive üzerindeki çiftlik evini yeniliyordu.

Eski kocasının yarattığı olumsuz havadan kurtulmak için yardım istiyordu. Eski kocası modern olan her şeyi severken, rustik olan her şeyden nefret ediyordu. İç mimarı benim ahşap oyma eserlerimi önermişti. Ancak kendisi de sürece dahil olmak istediği için, iki hafta boyunca Austin'e gidip onunla birlikte süreci incelemem gerekiyordu.

Owen'dan benimle gelmesini rica ettim, ama bu fikri hemen reddetti. Sausalito'ya taşınmamı geciktirecek, birlikte hayatımıza başlamamızı, planladığımız gerçek anlamda başlamamızı geciktirecek herhangi bir yere gitmek istememden rahatsız oldu.

Ben de Kaliforniya'ya gitmek için can atıyordum, ama giderek daha talepkar hale gelen müşteriyle yan yana çalışmak konusunda pek istekli değildim. Bu yüzden işi reddettim. Ancak onun garip davranışlarını fark ettim. Owen'ın böyle tepki vermesi, muhtaç ve kontrolcü davranması onun karakterine hiç uymuyordu. Bunu onunla konuştuğumda, kötü tepki verdiği için özür diledi. Taşınmanın onu sadece gerginleştirdiğini söyledi. Bailey'nin beni evinde ağırlamaya nasıl alışacağından endişeleniyordu. Owen için her şey Bailey'ye bağlıydı. Onu alt üst eden herhangi bir değişiklik onu da alt üst edecekti. Endişeyi anladım. Üzerinden geçip gittim.

Ama Austin'deki diğer bir uyarı işaretini düşünüyorum. Onu ağaç işleme sempozyumum için Austin'e benimle gelmeye davet ettiğimde, bir an için sessizliğe büründü. Öneriye karşı çıkmadı, ama tavrını değiştirdi. Gerçekten de değiştirdi. Yani belki de mesele sadece Bailey ile ilgili değildi. Belki de Austin'in kendisiyle bir ilgisi vardı. Orada karşılaşmamı istemediği bir şey. Kendisinin de kaçtığı bir şey.

Telefonumu alıp koyu bir futbol hayranı olan Jake'i aradım: üniversite maçları, NFL, sabah sekizde YouTube'da klasik maçlar...

"Bulunduğum yerde saat geç oldu," diyor, "merhaba" demek yerine.

"Austin futbol stadyumu hakkında bana neler anlatabilirsiniz?" diye soruyorum.

"Size bunun öyle adlandırılmadığını söyleyebilirim," diyor.

"Onların futbol takımı hakkında bir şey biliyor musunuz?"

“Longhorns mu? Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Renkleri mi?”

"Neden?"

Bekliyorum.

İçini çekiyor. "Turuncu ve beyaz," diyor.

"Emin misin?"

“Evet, turuncu ve beyaz renkler. Formalar, maskot. Kale direkleri. Son bölge. Tüm stadyum. Gece yarısı. Gece yarısından sonra. Uyuyorum. Neden soruyorsun?”

Ona gerçeği söyleyemiyorum, ki bu kulağa çılgınca geliyor. Evimize gelen ABD federal polisi orada görevli. Bailey orada olduğunu hatırlıyor. Belki de. Ve Owen, oraya gitme fikrine iki farklı seferde garip tepki verdi. Şimdi hatırlayabildiğim iki farklı sefer.

Austin'in benim tek varlığım olduğunu ona söylemek istemiyorum.

Büyükbabamı düşünüyorum. Eğer hayatta olsaydı ve burada benimle oturuyor olsaydı, ona anlatabilirdim. Beni deli sanmazdı. Sadece orada oturur ve ne yapmam gerektiğini anlayana kadar her şeyi adım adım anlatmama yardımcı olurdu. İşte bu yüzden işinde iyiydi; bana işimin ne olduğunu anlamamda yardımcı olmakta. Bana öğrettiği ilk ders, bir tahta parçasını istediğin şekle sokmaktan ibaret olmadığıydı. Aynı zamanda, tahtanın içindekini, tahtanın daha önce ne olduğunu görmek için bir tür geri adım atma süreciydi. Güzel bir şey yaratmanın ilk adımıydı. Hiçlikten bir şey yaratmanın ilk adımıydı.

Owen burada olsaydı, o da bunu anlardı. Ona da söyleyebilirdim. Bana bakıp omuz silkebilirdi. Ne kaybedeceksin ki? Bana bakıp, benim zaten karar verdiğim şeyi görürdü.

Onu koruyun.

“Jake? Seni sonra arayacağım,” dedim.

“Yarın!” diyor. “Yarın beni tekrar ara.”

Telefonu kapatıp dışarı çıktım. Bailey'i bıraktığım yerde buldum; körfeze bakıyor, sanki ona aitmiş gibi benim şarabımdan bir yudum alıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diyorum.

Bardak neredeyse boş. Bıraktığımda doluydu. Şimdi neredeyse boş. Şarap dudaklarını kaplamış, ağzının kenarları kırmızıya boyanmış.

"Yapabilir misin?" diyor. "Az önce biraz içtim."

"Şarap umurumda değil."

"Öyleyse neden bana öyle bakıyorsun?" diyor.

"Gidip bir çanta hazırlasan iyi olur," diyorum.

"Neden?" diyor.

“Düğünle ilgili söylediklerini, Austin'le ilgili söylediklerini düşünüyordum. Bence gitmeliyiz,” diyorum.

"Austin'e mi?"

Başımı sallıyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu çılgınlık. Austin'e gitmenin ne faydası olacak ki?" diyor.

Ona dürüst bir cevap vermek istiyorum. Büyükbabamdan alıntı yapıp bunun bir tür geri çekilme olabileceğini söylersem, bunu duyabilir mi? Sanmıyorum. Ve şimdiye kadar bir araya getirdiğim şeyi -en iyi ihtimalle sallantılı bir formülasyon- anlatırsam, isyan edecek ve gitmeyi reddedecektir.

Bu yüzden ona duyabileceği, aynı zamanda doğru olan bir şey söylüyorum. Babasının söyleyeceği şeye benzeyen bir şey.

"Burada oturmaktan daha iyi," diyorum.

“Peki ya okul?” diyor. “Okulu kaçıracağım mı yani?”

"Zaten yarın gitmeyeceğini söylemiştin," diyorum. "Az önce söylemedin mi?"

"Evet," diyor. "Sanırım öyle."

Zaten eve doğru gidiyorum. Yoldayım bile.

"Öyleyse eşyalarınızı toplayın."

— Bölüm 2 —

Her ağaç türünün kendine özgü desenleri ve renkleri vardır ve bu desenler ve renkler, kase şekillendirildiğinde ortaya çıkar. —Philip Moulthrop

Austin'i Tuhaf Tutun

San Jose'den sabah 6:55'te kalkan uçağa biniyoruz.

Owen işe gittiğinden beri kırk altı saat geçti, ondan kırk altı saattir haber alamadım.

Bailey'e pencere kenarındaki koltuğu verip koridora geçtim; uçaktaki tek tuvalete doğru ilerleyen yolcular bana çarpıyorlardı.

Bailey, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, benden olabildiğince uzağa, pencereye yaslanmış duruyor. Üzerinde Fleetwood Mac yazılı bir atlet var, sweatshirt giymemiş, kollarında tüyler diken diken olmuş.

Üşüyor mu, üzgün mü, yoksa ikisi birden mi bilmiyorum. Daha önce hiç birlikte uçmadık, bu yüzden ona el bagajına bir sweatshirt koymasını hatırlatmayı düşünmedim. Zaten tavsiyemi dinleyeceğini de sanmıyorum.

Yine de, birdenbire bu Owen'ın en büyük suçu gibi geliyor. Kaybolmadan önce bana neden bir referans noktası bırakmadı? Ona nasıl bakmam gerektiğine dair neden bir dizi kural bırakmadı? İlk kural: Uçağa bindiğinde yanına bir sweatshirt almasını söyleyin. Kollarını örtmesini söyleyin.

Bailey gözlerini pencereye dikmiş, göz temasından kaçınıyor. Konuşmak istememesi de iyi bir şey. Ben de bunun yerine defterime notlar almaya başlıyorum. Bir oyun planı yapmaya çalışıyorum. Yerel saatle on iki buçukta iniyoruz, bu da Austin şehir merkezine varıp otele yerleşmemizin muhtemelen saat ikiye yakın süreceği anlamına geliyor.

Keşke şehri daha iyi tanısaydım, ama Austin'e daha önce sadece bir kez, üniversitenin son yılında gitmiştim. Jules'un ilk profesyonel göreviydi (85 dolar ve bir otel odası karşılığında) ve beni de davet etmişti. Boston'da yayınlanan bir yemek blogu için Austin Chronicle'ın yıllık Acı Sos Festivali'ni fotoğraflıyordu. Austin'deki zamanımızın çoğunu o festivalde geçirdik, yüzlerce farklı çeşit baharatlı kaburga, kızarmış patates, tütsülenmiş sebze ve jalapeno sosuyla ağzımızı yaktık. Jules altı yüz fotoğraf çekti.

Şehirden ayrılmamıza kısa bir süre kala, festivalin düzenlendiği Doğu Austin'deki bahçelerin dışına çıktık. Bize şehir merkezinin silüetinin inanılmaz bir manzarasını sunan bir tepe bulduk. Gökdelenler kadar ağaç vardı, bulutlardan çok daha açık gökyüzü vardı. Ve gölün sıcaklığı, Austin'i bir şehirden çok küçük bir kasaba gibi hissettiriyordu.

Jules ve ben o an, mezuniyetten sonra Austin'e taşınmaya karar verdik. New York'tan çok daha ucuz, Los Angeles'tan çok daha kolaydı. Zamanı geldiğinde bunu pek düşünmedik ama o an, şehre yukarıdan bakmak tam olarak böyle hissettirdi. Geleceğimize bakmak gibiydi.

Bu kesinlikle hayal ettiğim gelecek değil.

Gözlerimi kapatıyorum, kafamda korkunç bir döngü halinde dönüp duran, cevaplarını bulmam gereken soruların beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum: Owen nerede? Neden kaçmak zorunda kaldı? Ve onun hakkında bana söylemekten korktuğu neyi kaçırdım?

Bu uçakta oturmamın sebeplerinden biri de bu. Evden ayrılmanın, evrende Owen'ın tekrar eve dönmesini ve cevapları kendisinin vermesini tetikleyecek bir şey yaratacağına dair bir hayalim var. Öyle olması gerekmiyor mu, izlemeyi bırakınca çaydanlık kaynar? Austin'e iner inmez, Owen'dan nerede olduğumuzu soran bir mesaj gelecek; bana, bizim boş mutfağımızda bizi beklediğini söyleyecek, tam tersi değil.

"Hanımlar, size ne ikram edebilirim?"

Yukarı baktığımda, kabin görevlisinin koridorun yanında durduğunu ve önünde gümüş renkli içecek arabasının olduğunu gördüm.

Bailey başını pencereden çevirmiyor, dışarıya bakan tek şey mor at kuyruğu.

"Normal kola," diyor. "Bol buzlu."

Bailey'nin kısa boyluluğuna bir barış teklifi olarak omuz silkiyorum. "Lütfen diyete gir," diyorum.

Kabin görevlisi hiç alınmadan gülüyor. "On altı mı?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

"Benim de on altı yaşında bir çocuğum var," diyor. "Hatta ikizlerim. İnanın bana, sizi çok iyi anlıyorum."

İşte tam bu sırada Bailey arkasını dönüyor.

"Ben onun değilim," diyor.

Doğru. Bailey bunu başka bir gün, yanlış anlaşılmayı düzeltmek için söylemiş olabilirdi. Ama şu an farklı geliyor ve yüzümde saklamakta zorlandığım bir şekilde canımı yakıyor. Bu sadece bana nasıl hissettirdiğiyle ilgili değil. Aynı zamanda, yorumunun ardından onu bekleyen hesaplaşmayla da ilgili; şu anda sahip olduğu tek kişi ben olduğum için benden nefret etmenin veya beni reddetmenin çok daha az eğlenceli olduğunun imkansız farkındalığıyla.

Gerçeği duyunca yüzü gerildi. Ben sessiz kaldım, önümdeki koltukta duran televizyon ekranına baktım; Friends dizisinin Rachel ve Joey'nin otel odasında öpüştüğü bir bölümü sessizce oynuyordu.

Bailey'nin umutsuzluğunu fark etmemiş gibi yapıyorum ama kulaklıklarımı da takmıyorum. Ona biraz nefes alma alanı sağlamak ve isterse yanında olduğumu hissettirmek için bulabildiğim en iyi yol bu.

Bailey, bir süre hiçbir şey söylemeden kollarındaki tüylerin diken diken olmasını ovuşturdu. Sonunda gazozundan bir yudum aldı. Sonra yüzünü buruşturdu.

"Sanırım içeceklerimizi değiştirdi," diyor.

Ona dönüp baktım. "Bu ne?"

Buz dolu bardağını uzatıyor, gazoz ağzına kadar dolu. "Bu diyet," diyor. "Uçuş görevlisi bana sizinkini vermiş olmalı..."

O içeceğini uzatırken çok şaşırmış görünmemeye çalışıyorum. Ve itiraz etmiyorum. Bailey'ye içeceğimi uzatıp bir yudum almasını bekliyorum.

Bailey, doğru içeceğini aldığı için rahatlamış gibi başını salladı. Oysa ikimiz de biliyoruz ki, hostes en başından beri bize doğru içecekleri getirmişti. Ve ancak şimdi, Bailey'nin gerginliği azaltma çabasıyla birlikte, içecekler birbirine karıştı.

Eğer Bailey'nin bana ulaşma yolu buysa, ben de onunla orada buluşacağım.

Koladan bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Benimkinin tadı garip gelmişti bana."

“Sorun değil...” diyor. Sonra tekrar pencereden dışarı bakmaya başlıyor. “Önemli bir şey değil.”

~

Havaalanında bir Uber'e biniyoruz ve ben de telefonumdan haberleri inceliyorum.

CNN'in ana sayfasında, New York Times'da, Wall Street Journal'da "The Shop" hakkında haberler yer alıyor. Son manşetlerin çoğu, SEC başkanının düzenlediği basın toplantısına odaklanıyor ve "THE SHOP KESİNLİKLE KAPANDI" gibi tıklama tuzağı başlıklar sunuyor.

New York Times'taki en son makaleye tıklıyorum; bu makale, SEC'in Avett Thompson aleyhine sivil dolandırıcılık suçlamaları yönelteceğini duyurmasını konu alıyor ve FBI'daki bir kaynağa göre üst düzey personelin ve yöneticilerin kesinlikle soruşturma kapsamında incelenecek kişiler arasında yer alacağı belirtiliyor.

Owen'ın adı geçmiyor. En azından henüz geçmiyor.

Uber, Presidential Bulvarı'na giriyor ve Lady Bird Gölü kıyısında, Congress Avenue Köprüsü yakınlarında bulunan otele doğru ilerliyor. Şehrin en işlek bölgesinin gürültüsünden uzakta, Austin şehir merkezinin kalbine köprüyle çevrili bir konumda yer alıyor.

Çantamdan otel rezervasyonumuzun çıktısını çıkarıp detaylara göz gezdirdim. Jules'un tam adı, Julia Alexandra Nichols, bana bakıyordu. Jules, güvenlik önlemi olarak odayı kendi kredi kartıyla rezerve etmeyi önermişti. Biri bizi takip ediyorsa diye, cüzdanımda kredi kartı ve kimliği de var; bu da ek bir güvenlik önlemi.

Elbette, Austin'e olan uçuşumuzun kaydı var. Jules uçuşları kendi kredi kartıyla ödedi, ancak uçak biletlerinde gerçek isimlerimiz yazıyor. Eğer birileri bunu yapmak isterse, bizi takip etmenin açık bir yolu var. Ama Austin'de olduğumuzu takip etseler bile, Austin'in tam olarak neresinde olduğumuzu bilmelerine gerek yok. Bir sonraki Grady veya Naomi'nin habersizce kapıma gelmesine yardımcı olmak istemiyorum.

Başında bandana olan genç şoför, dikiz aynasından Bailey'ye bakıyor. Yaşı ondan çok da büyük değil ve sürekli onunla göz teması kurmaya çalışıyor. Sürekli onun dikkatini çekmeye çalışıyor.

"Austin'e ilk gelişiniz mi?" diye soruyor ona.

"Evet," diyor.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Havaalanından ayrıldığımızdan beri geçen on dört dakikaya dayanarak mı?" diyor.

Sanki kadın onunla şakalaşıyormuş gibi, sanki konuşmaya devam etmesi için onu davet ediyormuş gibi gülüyor.

“Ben burada büyüdüm,” diyor. “Bu şehir hakkında bana her şeyi sorabilirsiniz ve size bilmek istediğinizden bile daha fazlasını anlatabilirim.”

"Bunu bilmek güzel," diyor.

Bailey'nin tamamen ilgisiz olduğunu görüyorum, bu yüzden ileride faydalı olabileceği ihtimaline karşı onunla iletişim kurmaya çalışıyorum.

"Burada mı büyüdünüz?" diye soruyorum.

“Burada doğdum ve büyüdüm. Burası küçük bir kasabayken burada yaşıyordum,” diyor. “Birçok açıdan hala küçük bir kasaba, ama çok daha fazla insan ve çok daha büyük binalar var.”

Otoyoldan çıktı ve Austin şehir merkezi görüş alanıma girince göğsümde bir sıkışma hissettim. Bunun planlı olduğunu biliyordum, ama pencereden bu garip şehre bakınca her şey çok daha çılgınca görünüyordu.

Pencereden dışarıyı işaret ederek gökdelene doğru bir el hareketi yapıyor.

“Bu Frost Bank Kulesi,” diyor. “Eskiden Austin'in en yüksek binasıydı. Şimdi ilk beşe bile girip girmediğinden emin değilim. Duymuş muydunuz?”

"Öyle bir şey söyleyemem," diyorum.

“Evet, bunun arkasında çılgın bir hikaye var,” diyor. “Bazı açılardan bakarsanız baykuşa benziyor. Tam olarak bir baykuş gibi. Buradan görmek zor olabilir ama eğer seçebilirseniz çok ilginç...”

Penceremi açıp Frost Binası'na bakıyorum; üst katlar kulakları andırıyor, iki pencere ise gözleri andırıyor. Kesinlikle bir baykuşa benziyor.

“Burası UT kasabası, ama mimarların hepsi Rice Üniversitesi mezunu ve baykuş da Rice Üniversitesi'nin maskotu. Yani bu, maskotumuza ve genel olarak Longhorns'a bir hakaret gibi,” diyor. “Ve demek istediğim, bazıları bunun sadece bir komplo teorisi olduğunu söylüyor, ama bakın. Bina bir baykuşa benziyor! Bu nasıl bir tesadüf olabilir ki?”

Güney Kongre Köprüsü'ne doğru dönüyor ve uzaktan otelimizi görebiliyorum.

"Burada UT'yi mi izliyorsunuz?" diye soruyor. Soruyu Bailey'e yöneltiyor ve tekrar dikiz aynasından onun gözlerine bakmaya çalışıyor.

"Tam olarak değil," diyor.

“Peki... burada ne yapıyorsunuz?”

Cevap vermiyor. Daha fazla soru sorulmasını engellemek için pencereyi açıyor. Bu yüzden onu suçlamıyorum. Bir yabancıya neden burada olduğunu, daha önce gelip gelmediğini hatırlamaya çalıştığı bir şehirde kayıp babası hakkında bilgi ararken neden burada olduğunu açıklamak konusunda özellikle istekli olmamasını da suçlamıyorum.

"Sadece Austin hayranlarıyız," diyorum.

"Harika," diyor. "Küçük bir tatil. Bunu destekleyebilirim."

Otele vardığında, araba daha durmadan Bailey kapıyı açmıştı bile.

“Durun, durun! Numaramı vereyim. Şehre geldiğinizde size gösterebileceğim bir şey olursa diye.”

"Öyle bir şey yok," diyor Bailey.

Ardından çantasını omzunda daha yukarıya kaydırıyor ve otelin girişine doğru yürümeye başlıyor.

Bagajdan valizleri kapıyorum, yetişmek için acele ediyorum. Döner kapıların yanında ona yetişiyorum.

"O adam çok sinir bozucuydu," diyor.

Ona sadece arkadaşça davranmaya çalıştığını söylemeye başlıyorum ama o arkadaşça davranmakla ilgilenmiyor. Ve hangi savaşlara gireceğimi seçmem gerektiğinden, bunun seçeceğim savaş olmayacağına karar veriyorum.

Otele giriyoruz ve lobiyi şöyle bir gözden geçiriyorum: yüksek tavanlı bir atrium, bar, kenarda bir Starbucks. Yüzlerce oda. Tam da umduğum gibi, kolayca kaybolabileceğim, gösterişsiz bir otel. Ama belki de etrafa çok uzun süre bakıyorum çünkü bir otel çalışanı dikkatimi çekiyor.

Üzerinde AMY yazan bir isim etiketi var, saçları kısa bob kesim.

Resepsiyonda sıraya giriyoruz ama artık çok geç. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geliyor.

“Merhaba,” diyor. “Ben Amy, otelin resepsiyon görevlisiyim. Austin'e hoş geldiniz! Giriş işlemlerinizi beklerken size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Sorun yok. Kampüsün haritası sizde var mı acaba?” diyorum.

“UT-Austin’den mi?” diyor. “Kesinlikle. Ayrıca kampüs turu ayarlamanıza da yardımcı olabilirim. Ve şehrin o tarafına gittiğinizde kaçırmak istemeyeceğiniz harika kahveler var. Kahve sever misiniz?”

Bailey bana sanki Amy'nin etrafımda dolaşıp durmasının benim suçummuş gibi bakıyor—ve belki de haksız değil. Konuşkan Amy'ye sadece

çekip gitmesini söylemek yerine bir harita istemiştim. Ama bir harita istiyorum. Elimde, ne yaptığımı biraz daha bildiğimi hissettirecek bir şey tutmak istiyorum.

"Sizi oraya götürmek için bir servis aracı ayarlayabilir miyim?"

Sıranın başına geldiğimizde, Steve adında bir resepsiyon görevlisi iki bardak limonata uzatıyordu.

"Merhaba, Amy."

“Steve! Tam da bu iki hanımefendiye üniversite haritaları ve güzel birer fincan kahve ayarlayacaktım.”

“Harika,” diyor Steve. “Sizi yerleştireceğim. Bizi dünyanın bu küçük köşesine getiren nedir? Ve burayı en sevdiğiniz köşe haline nasıl getirebilirim?”

Bailey için bu kadardı. Pes etti ve uzaklaşmaya başladı; Steve, aşırı samimi tavrının son darbesini vurdu. Asansörlere doğru ilerlerken, giderken bana son bir bakış attı. Bu konuşmaları kaldıramadığı için, evden uzakta olduğu için, Austin'de olduğu için beni suçlayan bir bakış. Uçakta kazanmayı başardığım tüm iyi niyetin de yok olduğu anlaşıldı.

“Bayan Nichols, sekizinci katta, Lady Bird Gölü'nün muhteşem manzarasına sahip bir odada kalacaksınız,” diyor. “Eğer uçuşunuzdan sonra odanıza çıkmadan önce kendinizi tazelemek isterseniz, otelde oldukça güzel bir spa merkezimiz var. Ya da size geç bir öğle yemeği ayarlayabilirim?”

Teslimiyetimi göstermek için ellerimi kaldırdım.

“Bir oda anahtarı, Steve,” diyorum. “Sadece bir oda anahtarı. Mümkün olan en kısa sürede bana ver.”

~

Valizlerimizi yukarı kata bırakıyoruz. Hiçbir şey yemeden yolumuza devam ediyoruz.

Saat iki buçukta otelden ayrılıp Kongre Bulvarı Köprüsü'ne doğru yola koyuluyoruz. Yürümeye karar veriyorum. Uzun bir yürüyüşün Bailey'nin hafızasını tazelemeye yardımcı olabileceğini düşünüyorum, tabii eğer tazelenecek bir hafıza varsa. Bu yürüyüş bizi Austin şehir merkezinin kalbinden geçirip kampüse ve şehrin tek futbol stadyumu olan Darrell K. Royal Stadyumu'na götürecek.

Köprüyü geçer geçmez, şehir merkezi gözlerimizin önüne seriliyor; öğleden sonra bile canlı ve hareketli. Bir şekilde gece gibi hissettiriyor: müzik çalıyor, barlar açık, bahçe restoranları insanlarla dolu.

Bailey başını öne eğmiş, gözleri telefonunda. Dikkatini vermezse nasıl bir şey fark edecek ki? Ama Beşinci Cadde'deki trafik ışığında durduğumuzda, önümüzde "YÜRÜMEYİN" işareti yanıp sönerken, başını kaldırdı.

Başını kaldırıp baktığında, şaşkınlıkla iki kez baktığını fark ettim.

"Ne?" dedim.

"Hiç bir şey."

Başını sallıyor. Ama bakmaya devam ediyor.

Gözlerini takip ederek mavi harflerle yazılmış Antone's tabelasını görüyorum. Altında ise "BLUES'UN EVİ" yazıyor. Giriş kapısında bir çift sarılıp selfie çekiyor.

Kulübü işaret ederek, "Babamın oradan alınmış bir John Lee Hooker plağı olduğuna neredeyse eminim," diyor.

Söylediği anda doğru olduğunu anlıyorum. Albüm kapağını gözümde canlandırabiliyorum: Önünde Antone'un logosu—şık el yazısı harflerle. Ve Hooker, şapkası ve güneş gözlükleri takılı, elinde gitarıyla mikrofona şarkı söylüyor. Geçen hafta bir geceyi hatırlıyorum—nasıl olur da geçen hafta olabilir?—Bailey tiyatro provasındaydı ve ikimiz evde yalnızdık. Owen gitarını çalıyordu. Şarkının sözlerini şimdi hatırlamıyorum ama Owen'ın şarkı söylerkenki yüz ifadesini hatırlıyorum.

“Öyle,” diyorum. “Haklısın.”

"Zaten bunun bir önemi yok," diyor.

“Henüz neyin önemli olduğunu bildiğimizi sanmıyorum,” diyorum.

"Bu moral yükseltici bir şey mi yoksa?" diyor.

İç açıcı mı? Üç gün önce, bu gerçeklikten çok uzakta, mutfağımızda hep birlikteydik. Bailey bir kase mısır gevreği yiyor, babasıyla hafta sonu hakkında konuşuyordu. Owen'dan Bobby ile birlikte yarımadaya arabayla gitmelerine izin vermesini istiyordu; Bobby ise Monterey çevresinde uzun bir bisiklet turuna çıkmak istiyordu. Belki hepimiz gidebiliriz, dedi Owen. Bailey gözlerini devirdi, ama özellikle Owen eve dönerken Carmel'de durabileceğimizi söyledikten sonra bunu düşündüğünü görebiliyordum. Sahile yakın, sevdiği küçük bir restoranda midye çorbası yemek için durmak

istiyordu; Sausalito'ya taşındıktan kısa bir süre sonra onu oraya götürmeye başlamıştı.

Bu üç gün önceydi. Şimdi ikimiz de Owen'ın kayıp olduğu, zamanımızı onun nerede olduğunu ve nedenini anlamaya çalışarak geçirdiğimiz yeni bir gerçeklikteyiz. Bu yeni gerçeklikte, bu soruların cevaplarının Owen'ın kimliği hakkındaki en temel fikirlerimi alt üst etmeyeceğine dair inancımı korumakta yanılıyor muyum diye sürekli kendime soruyorum.

Amacım onu neşelendirmek değil. Sadece tarafsız bir şey söylemeye çalışıyorum ki, benim de ne kadar kızgın olduğumu anlamasın.

Işık değişince hızla karşıya geçip Congress Caddesi'ne dönüyorum ve hızımı artırıyorum.

"Takip etmeye çalış," diyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diyor Bailey.

"Buradan daha iyi bir yer," diyorum.

~

Yaklaşık bir saat sonra, başkentin etrafını dolaşıp San Jacinto Bulvarı'na çıkıyoruz. Ve stadyum görüş alanımıza giriyor. Devasa, heybetli bir yapı; birkaç blok öteden bile etkileyici.

Oraya doğru yürürken Caven-Clark Spor Merkezi'nin yanından geçiyoruz. Birbirine uyumlu turuncu şeritlerle kaplı binaları, Clark Sahası ve büyük bir pistiyle öğrenci eğlence merkezi gibi görünüyor. Öğrenciler Amerikan futbolu oynuyor, merdivenlerden yukarı koşuyor ve banklarda dinleniyor; bu da kampüsün bu bölümünün hem tamamen ayrı hem de şehrin bir parçası gibi hissettirmesini sağlıyor. Kusursuz bir şekilde entegre olmuş.

Kampüs haritasına bakıyorum ve en yakın stadyum girişine doğru yürümeye başlıyorum.

Ama Bailey aniden yürümeyi bırakıyor. "Bunu yapmak istemiyorum," diyor.

Gözlerine bakıyorum.

“Stadyumda olsam bile, bunun ne anlamı olacak? Bu bize herhangi bir konuda ne anlatacak ki?”

“Bailey...” diyorum.

"Cidden, burada ne yapıyoruz?"

Ona dün gece çocukluk anıları hakkında, onları nasıl unuttuğumuz ve nasıl geri kazandığımız hakkında okuyarak geçirdiğimi söylersem iyi tepki vermeyecektir. Bu anılar genellikle bir yere geri dönmek ve orayı ilk kez deneyimlediğiniz gibi deneyimlemenize izin verilmesiyle gelir. Biz de burada bunu yapıyoruz. Onun içgüdüsünü takip ediyoruz. Daha önce burada bulunduğuna dair anısına dokunuyoruz. Ve Grady Bradford'ın nereden geldiğini anladığım andan itibaren benim içgüdüm de bunu yapmamız gerektiği yönündeydi.

“Babanızın Dükkânda olup bitenlerin ötesinde bize anlatmadığı şeyler var,” diyorum. “Bunların ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

"Bu oldukça genel bir ifade gibi geliyor," diyor.

"Ne kadar çok hatırlarsanız, o kadar az genel hale gelir," diyorum.

"Yani... bu benim sorumluluğumda, öyle mi?"

Hayır, bu benim hatam. Eğer sizi buraya getirmekle yanlış yaptıysam, bunu ilk söyleyen ben olacağım.

Sessizleşiyor.

“Bak, içeri gelir misin lütfen? Bunu yapabilir misin?” diyorum. “Bu kadar yolu geldik.”

"Seçme şansım var mı?" diyor.

“Evet,” diyorum. “Her zaman. Benimle her zaman öyle yaparsın.”

Yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi; bunu gerçekten kastettiğimi anladı. Ve gerçekten de kastediyorum. En yakın stadyum girişinden, 2 numaralı kapıdan, yüz metre uzaktayız, ama karar Bailey'e kalmış. Geri dönmek isterse, onu durdurmayacağım. Belki bu, devam etmesi için ona özgürlük verir, çünkü o her zaman böyle yapar.

Kapıya doğru yürüyor, bu da bir zafer gibi geliyor. İkinci bir zafer: Stadyum turu yapan bir grup toplanıyor gibi görünüyor ve biz de onlara katılarak, masada duran dalgın öğrencinin bakışlarına bile aldırmadan güvenlik görevlisinin yanından geçmeyi başarıyoruz.

"DKR'ye hoş geldiniz," diyor tur rehberi. "Ben Elliot, bugün sizi gezdireceğim. Beni takip edin!"

Grubu bitiş çizgisine doğru yönlendiriyor ve herkese stadyumu inceleme fırsatı veriyor; stadyum gerçekten muhteşem. Yüz binden fazla taraftar için oturma yeri var, sahanın bir ucunda büyük harflerle TEXAS, diğer ucunda ise

LONGHORNS yazıyor. O kadar büyük, o kadar heybetli ki, özellikle küçük yaşlardayken hatırlayacağınız, aklınızda kalacak bir yer gibi hissettiriyor.

Elliot, gruba maç gecesinde neler olduğunu anlatmaya başlıyor: Her touchdown'dan sonra nasıl bir top ateşlendiğini, maskot Bevo'nun aslında bir boğa olduğunu ve onu sahada gezdiren, ona bakan bir grup Teksaslı kovboyun olduğunu açıklıyor.

Konuşmasını bitirip herkesi basın tribününe doğru yönlendirmeye başlarken, Bailey'e geride kalmasını işaret ettim ve birlikte tribünlere doğru ilerledik.

Ön sıraya oturuyorum, Bailey de aynısını yapıyor. Sahaya doğru bakıyorum, o yerine yerleşirken onu göz ucuyla izliyorum. Sonra daha dik oturuyor.

“Burada olup olmadığından emin değilim,” diyor. “Bilmiyorum. Ama babamın bir gün benim de onun gibi futbolu seveceğimi söylediğini hatırlıyorum. Maskottan korkmamamı söylediğini de hatırlıyorum.”

Bu yanlış gibi görünüyor—maskot kısmı değil, ki bu tam olarak Owen'a benziyor, ama futbol sevgisi kısmı. Owen'ın futbolla hiç ilgisi yok. En azından birlikte olduğumuzdan beri, onu neredeyse hiç maçın tamamını izlerken görmedim. Hafta sonlarımızı işgal eden uzun öğleden sonra futbol maçları yok. Pazartesi gecesi maç özetleri yok. Jake'ten farklı olarak birçok ferahlatıcı değişiklikten biri.

“Ama sanırım yanlış hatırlıyorum,” diyor. “Babam futbolu sevmez, değil mi? Yani... maçları hiç izlemeyiz bile.”

"Ben de öyle düşünüyordum. Ama o zamanlar hoşuna gitmiş olabilir. Seni hayranı yapacağını sanmıştı."

"Küçük bir çocukken mi?"

Omuz silktim. "Belki de seni bir Longhorn'a dönüştürebileceğini düşündü?"

Bailey sahaya doğru geri döndü. Görünüşe göre hafızasına ekleyecek hiçbir şey kalmamıştı. "Sanırım mesele buydu. Genel olarak futbolla ilgili değildi. Bu takımı çok seviyordu." Duraksadı. "Ya da her neyse, turuncu formalarıyla o takımı..."

"Bana bildiklerinizi, sanki burasıymış gibi anlatın," diyorum. "Düğünden sonra mı geldiniz? Gece miydi?"

“Hayır, öğleden sonraydı. Ve ben de elbisemi giymiştim. Çiçek kız elbisesini. Bunu biliyorum. Belki de düğünden gelmiştik. Tören bölümünden.”

Duraksıyor.

"Tabii ki tüm bunları hayal etmiyorsam. Bu da aynı derecede mümkün görünüyor."

Onun hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum. Büyük ihtimalle Bailey, Sausalito'da hatırladıklarını hatırladı ve orada kalmalıydık. Owen olmadan bomboş olan yüzen evimizde. İkimiz, onun orada bıraktığı o korkunç boşlukta var olmalıydık.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Herhangi bir stadyumda aynı duyguları hissedebilirim."

“Ama tanıdık geliyor, değil mi?”

"Evet, bir bakıma öyle."

Sonra aklıma bir şey geliyor. Çok hızlı geliyor ve cevabına bağlı olarak gerisini görebiliyorum.

"Yani buraya yürüyerek mi geldiniz?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evet, seninle."

“Hayır, yani, düğünden sonra buraya yürüyerek geldiğinizi söylememiş miydiniz? Babanızla o gün? Eğer düğün burada yapıldıysa...”

Sanki bu çılgınca bir soruymuş gibi başını salladı, ama sonra gözleri daha da açıldı. "Evet, sanırım öyle yaptık. Eğer o elbiseyi giymiş olsaydım, muhtemelen doğrudan kiliseden gelmiş olurduk."

Bu konuşmanın o anıyı yaratıp yaratmadığını bilmiyorum ama birdenbire daha kesin bir tavır takınıyor.

“Kesinlikle öyle yaptık,” diyor. “Yani törenden sonra maça sadece kısa bir süreliğine geldik. Yürüyerek gittik. Bundan oldukça eminim...”

"Yani buraya yakın bir yerde olmalı."

"Ne anlama geliyor?" diyor.

Haritaya bakıyorum ve bizim için işaretlenmiş seçenekleri görüyorum: buradan çok uzak olmayan bir Katolik Kilisesi; iki Anglikan kilisesi ve onlardan da daha yakın bir sinagog. Hepsi yürüme mesafesinde. Bunların hepsi, Owen'ın Bailey'i buraya getirmeden önce götürdüğü yerler olabilir.

"Törenin ne tür bir tören olduğunu hatırlıyor musunuz? Mezhepsel bir tören miydi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"
Hayır, değilim. "Elbette öyleyim," diyorum.

Tur rehberine kimin ihtiyacı var?

Haritada kiliseleri işaretliyorum ve stadyumdan farklı bir çıkıştan ayrılıyoruz. Merdivenlerden aşağı iniyoruz ve Longhorn Band'i onurlandıran bir heykelin yanından geçiyoruz, hemen arkasında da UT'nin Etter-Harbin Mezunlar Merkezi var.

“Bekle,” diyor Bailey. “Biraz yavaşla...”

Arkamı döndüm. "Ne?"

Binanın önündeki tabelaya bakıyor: TEXAS-EXES'İN EVİ.

Sonra stadyuma doğru döndü. "Burası tanıdık geliyor," dedi.

"Şey, diğer kapı girişine biraz benziyor..."

“Hayır, her şey tanıdık geliyor,” diyor. “Kampüsün bu kısmı tanıdık geliyor. Sanki buraya birden fazla kez gelmişim gibi. Tanıdık bir his veriyor.”

Etrafına bakmaya başlıyor.

“Biraz kendime geleyim,” diyor. “Buranın bana neden tanıdık geldiğini anlamaya çalışayım. Bütün bunların amacı bu değil mi zaten? Buradaki bir şeyin tanıdık gelmesi gerekiyor?”

"Tamam," diyorum. "Acele etme."

Onu cesaretlendirmeye çalışıyorum, ama burada durmak istemiyorum. Kiliseler kapanmadan önce onlara ulaşmak istiyorum. Konuşabileceğimiz birini bulmak istiyorum.

Sessiz kalıp telefonuma odaklanıyorum. Zaman çizelgesini çözmeye çalışıyorum. Eğer Bailey haklıysa, eğer tamamen yanlış yolda ilerlemiyorsak, Bailey'nin burada olduğu yıl 2008 olmalıydı; Bailey ve Owen hala Seattle'da yaşarken, Olivia hala hayattayken. Ertesi yıl Bailey ve Owen Sausalito'ya taşındılar. Ve bundan önceki herhangi bir zamanda, bunların çoğunu, hatta hiçbirini hatırlamayacak kadar küçük olurdu.

Yani 2008 en uygun yıldı. Eğer Bailey'nin söylediklerinde bir doğruluk payı varsa, o yıl buradaydı. Futbol takvimini arıyorum. On iki yıl öncesinin iç saha maç takvimini arıyorum.

Ama geçmiş programları açmaya başlarken telefonum çaldı, arayan numara "ENGELLENMİŞ" olarak göründü. Telefonu elimde tuttum, ne yapacağımı bilemedim. Owen olabilir. Ama Jake'in bana bilinmeyen numaralara cevap vermememi söylediğini düşündüm ve riskli geldi. Başka kim olabilir, başka ne tür sorunlara yol açabilir?

Bailey telefonumu işaret etti. "Onu alacak mısın? Yoksa sadece bakıp duracak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

Ya arayan Owen ise? Ya öyleyse? Kabul et'e tıklıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum, önce arayanın ne diyeceğini bekliyorum.

“Merhaba? Hannah?”

Telefonun diğer ucundaki kadının sesi tiz, peltek ve sinir bozucu. Tanıdığım bir ses.

"Belle," diyorum.

“Ah, ne büyük bir karmaşa bu,” diyor. “Ne büyük bir rezalet. İyi misiniz? Owen’ın kızı nasıl?”

Belle'in iyi niyetli olma çabası bu, ama Bailey'nin adını söylemediğine dikkat ediyorum. Owen'ın kızı diyor çünkü Bailey'nin adını bir türlü hatırlayamıyor. Adını öğrenmek onun için hiçbir zaman önemli olmadı.

“Bunu onlar yapmadı, biliyorsunuz...” diyor.

Onlar.

"Belle, sana ulaşmaya çalışıyordum," dedim.

“Biliyorum, biliyorum, aklınızı kaçırmış olmalısınız. Ben de aklımı kaçırdım. St. Helena'da sıradan bir suçlu gibi saklanıyorum. Kamera ekipleri kapımın önünde kamp kurmuş durumda. Evden bile çıkamıyorum! Asistanım Bouchon'dan kızarmış tavuk ve çikolatalı sufle getirdi de bir şeyler yiyeyim,” diyor. “Neredesiniz?”

Soruyu geçiştirmeye çalışıyorum ama gerek yok. Belle cevabımı beklemiyor. Sadece konuşmaya devam etmek istiyor.

“Yani bu işin tamamı çok saçma,” diyor. “Avett bir girişimci, suçlu değil. Ve Owen bir dahi, bunu söylememe gerek yok sanırım. Yani, Allah aşkına, Avett'in bunu neden yapması gereksin ki? Kendi şirketinden mi çalacak? Bu

onun sekizinci girişimi mi? Kariyerinin bu kadar geç bir döneminde değerleri şişirmeye, yalan söylemeye ve çalmaya mı başlayacak? Ya da her ne diyorlarsa artık? Hadi ama. Zaten ne yapacağımızı bilemeyecek kadar çok paramız var."

Çok mücadele ediyor, şiddetle karşı çıkıyor. Ama bu, gizlediği, kabul etmeyi reddettiği şeyleri değiştirmiyor. Avett'in önceki başarısı ve bununla birlikte gelen kibir, şimdi başarısız olmayı neden reddettiğini açıklayabilir.

"Mesele şu ki, bu bir tuzak," diyor.

"Kimden, Belle?"

"Nereden bileyim ben? Hükümet mi? Bir rakip mi? Belki de pazara ilk girmek isteyen bir dolandırıcı. Avett'in teorisi bu. Önemli olan şu ki, biz bunu yeneceğiz. Avett, bir muhasebe hatası yüzünden yıkılmak için çok uzun zamandır çok çalıştı."

Ve o zaman, Patty, Carl, Naomi gibi insanların benimle konuşurken duyduklarını duyuyorum. Deliliği duyuyorum. Deli gibi geliyor. Belki de işler ters gittiğinde, sözlerinizi dünyanın geri kalanına anlamlı kılma yeteneğinizi kaybettiğinizde olan şey budur.

"Yani bunun bir kurgu veya muhasebe hatası olduğunu mu söylüyorsunuz?" Duraksıyorum. "Yoksa Avett'in dışında herkesin suçu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Affedersiniz?" diyor.

O kızgın. Umurumda değil. Bu konuşmanın onun benden bir şey istediği bir yere doğru gittiğini bildiğime göre, onunla uğraşacak vaktim yok. Ona verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Gözlerinde soru işaretleriyle beni izleyen Bailey'e bakıyorum: Neden giderek daha öfkeli konuşuyorum? Bu durum babası için ne anlama geliyor?

"Gitmem gerekiyor," diyorum.

"Bekle biraz," diyor. İşte o zaman asıl konuya geliyor. Gerçekten ihtiyacı olan şeye.

"Avett'in avukatları Owen'a ulaşmakta zorlanıyor," diyor. "Ve biz sadece emin olmak istiyoruz, sadece bilmek istiyoruz... kolluk kuvvetleriyle konuşuyor mu acaba? Çünkü bu hiçbirimiz için akıllıca olmazdı."

"Avett yanlış bir şey yapmadıysa, Owen'ın söylediklerinin ne önemi var?"

"Saf olmayın. Bu şekilde işler yürümez," diyor.

Belle'in mutfak adasında, onun için yaptığım taburede oturmuş, inanmaz bir şekilde başını salladığını ve asla çıkarmadığı altın halka küpelerinin yüksek

yanaklarına çarptığını neredeyse gözümde canlandırabiliyorum.

“Nasıl çalışıyor?”

“Şey... tuzak, zorla itiraf. Owen bu kadar aptal mı?” Duraksıyor. “Polisle konuşuyor mu?”

Söylemek istediğim şu ki, bildiğim tek şey benimle konuşmadığı. Ama Belle'e bunu teklif etmiyorum. Ona hiçbir şey teklif etmiyorum. Biz farklı pozisyonlardayız, o ve ben. O, Avett'in güvenliği konusunda endişeli değil. Hükümetin kötü niyetle hareket edip etmediğini veya Avett'in suçlu olup olmadığını samimi bir şekilde sorgulamıyor. Belle, kocasının suçlu olduğunu biliyor. Sadece durumu çarpıtmaya, yapması gerekeni yapmaya, onun bunun bedelini ödemesini engellemeye çalışıyor.

Diğer yandan, benim endişem Bailey'nin bunun bedelini ödemesini nasıl engelleyeceğim.

Belle, “Avett’in avukatlarının, hikayenin tutarlı kalması için Owen ile en kısa sürede görüşmesi gerekiyor,” diyor. “Bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var. Hepimizin birlikte hareket etmesi gerekiyor.”

Ona cevap vermiyorum.

"Hannah? Hâlâ orada mısın?"

“Hayır,” diyorum. “Artık değil.”

Sonra telefonu kapatıyorum. Telefonu kapatıp eski UT-Austin futbol maç programını açmaya geri dönüyorum.

"O kimdi?" diye soruyor Bailey.

"Yanlış numara," diyorum.

"Bugünlerde Belle'e böyle mi diyorsunuz?" diyor.

Ona yukarıdan bakıyorum.

"Neden rol yapmaya bile gerek var ki?" diyor.

O çok öfkeli ve korkmuş. Ve görünüşe göre, ben durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyorum.

"Seni bunlardan bir kısmından korumaya çalışıyorum, Bailey," diyorum.

“Ama yapamazsın,” dedi. “İşte sorun bu. Kimse beni bundan koruyamaz. O halde bana gerçeği söyleyecek kişi olmayı kabul etsen nasıl olur?”

Birdenbire olduğundan daha büyük görünüyor. Gözleri sabit, dudakları büzülmüş. Onu koruyun. Owen'ın benden yapmamı istediği tek şey buydu. İmkansız olan tek şey.

Başımı sallıyorum, gözlerine bakıyorum. Sanki çok basit bir şeymiş gibi, bana gerçeği söylememi istiyor. Belki de sandığımdan daha basittir.

“Bu Belle'di. Ve Avett'in suçlu olduğunu, ya da en azından saklayacak şeyleri olduğunu bana doğruladı. Ve Owen'ın Avett'in bu şeyleri saklamasına yardım etmek yerine ortadan kaybolmasına şaşırmış görünüyor. Bütün bunlar babanızın ne sakladığını ve nedenini merak etmeme neden oluyor.” Duraksıyorum. “Bu yüzden bu kiliseleri bulup, bizi terk etmekten başka çaresi olmadığını hissetmesinin nedenine dair bir ipucu verip vermediğine bakmak istiyorum. Bunun sadece Dükkanla ilgili olup olmadığını veya şüphelendiğim şeyin doğru olup olmadığını anlamak istiyorum.”

"Hangisi?"

“Onun kaçtığı şey daha da eskiye dayanıyor,” diyorum. “Ve bu onunla ilgili. Ve seninle.”

Hiçbir şey söylemiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde önümde duruyor. Sonra aniden kollarını indiriyor. Kollarını indiriyor ve bana biraz daha yaklaşıyor.

"Yani... senden doğruyu söylemeni istediğimde, telefonda kimin olduğu konusunda yalan söylememeni kastetmiştim."

“Bir adım fazla mı ileri gittim?”

"İyi anlamda," diyor.

Bu, bana söylediği en güzel şey olabilir.

"Dinlemeye çalışıyordum."

"Bunun için teşekkür ederim," diyor.

Sonra haritayı elimden alıp kendisi incelemeye başladı.

"Hadi gidelim," diyor.

Üç Ay Önce

Saat sabah 3'tü ve Owen otel barında oturmuş, kocaman bir bardak sek burbon içiyordu.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetti ve başını kaldırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Ona gülümsedim. "Sanırım sana sormak istediğim soru da bu..." dedim.

San Francisco'da, Feribot Binası'nın karşısındaki butik bir otelde kalıyorduk. Çok kötü bir fırtına olmuştu. Sausalito'da çok sık rastlanmayan türden bir yağmur fırtınasıydı ve sel riski nedeniyle yüzen evimizi boşaltmak zorunda kalmıştık. Bu yüzden Golden Gate Köprüsü'nün diğer tarafına sığınmak zorunda kaldık; otel diğer yüzen ev sahipleriyle dolup taşmıştı. Ancak görünüşe göre Owen pek de güvenli bir yer bulamıyordu.

Omuz silkti. "Aşağıya bir şeyler içmeye, biraz da çalışmaya geleyim dedim," dedi.

"Ne konuda?" dedim.

Etrafıma baktım. Dizüstü bilgisayarı yanında değildi. Etrafta hiçbir evrak yoktu. Barda viskisi dışında hiçbir şey yoktu. Bir de başka bir şey.

"Oturmak ister misiniz?" dedi.

Yanına, bar taburesine oturdum ve kollarımı daha sıkıca kendime sardım. Gece yarısı serinliğinde üşüyordum. Askılı tişörtüm ve eşofmanım pek de uygun değildi.

"Donuyorsun," dedi.

"İyiyim."

Kapüşonlu kazağını çıkarıp başıma geçirdi. "Öyle olacaksın," dedi.

Ona baktım. Ve bekledim. Burada gerçekten ne yaptığını, odamızı terk edecek kadar onu endişelendiren şeyin ne olduğunu, beni yatakta, kızını da açılır kanepede bırakmasının nedenini bana anlatmasını bekledim.

“İş biraz stresli, hepsi bu. Ama bir sorun yok. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok.”

Başını salladı, sanki gerçekten istiyormuş gibi. Ama stresli görünüyordu. Daha önce gördüğümden daha stresliydi. Buraya gelmek için çantalarımızı toplarken onu Bailey'nin odasında, Bailey'nin çocukluk kumbarasını toplayıp spor çantasına koyarken buldum. Onu görünce utanmış görünüyordu ve bunun ona aldığı ilk hediyelerden biri olduğunu açıkladı. Ona bir şey olmasını riske atmak istemiyordu. Garip olan bu değildi; Owen her türlü duygusal eşyayı (Bailey'nin ilk saç fırçası, aile fotoğraf albümleri) toplayıp gece çantasına atıyordu. Garip olan, barda, içeceğinin yanı sıra, Bailey'nin kumbarası olmasıydı.

“Madem her şey yolunda, neden gecenin bir yarısı tek başınıza burada oturup kızınızın kumbarasına bakıyorsunuz?”

"İçini açıp bakmayı düşünüyorum," dedi. "Paraya ihtiyacımız olursa diye."

"Neler oluyor, Owen?" dedim.

“Bailey'nin bu akşam bana ne dediğini biliyor musun? Tahliye etmemiz gerektiğini söylediğimde? Bobby'nin ailesiyle gitmek istediğini söyledi. Ritz'de kalıyorlarmış ve onunla birlikte olmak istiyormuş. Bu, kocaman bir şeye dönüştü.”

"Nerede kalmıştım?"

"Atölyenizi kilit altına almak."

Nazik olmaya çalışarak omuz silktim. "Büyüyor işte."

“Biliyorum, tamamen normal, anlıyorum ama... ona hayır dediğimde çok garip bir şey oldu,” dedi. “Arabaya doğru arkamdan öfkeyle yürüdüğünü izledim. Ve sürekli, beni terk edecek diye düşünüyordum. Belki de bunca zamandır tek başına ebeveyn olmanın, ikimizi de geçindirmeye çalışmanın bir sonucu, ama sanırım bu gerçeği hiç tam olarak düşünmedim... ya da belki de kendime izin vermedim.”

"Demek bu yüzden gecenin bir yarısı aşağıda, onun kumbarasına bakıyorsun?"

“Belki. Ya da belki de sadece garip bir yataktır,” dedi. “Uyuyamıyorum.”

Viski şişesini eline aldı ve dudaklarına yaklaştırdı.

“Küçük bir kızken, Sausalito'ya ilk geldiğimizde, iskelede yürümekten korkardı. Sanırım bunun sebebi, taşındıktan bir gün sonra Bayan Hahn'ın kayıp düşmesi ve Bailey'nin onun neredeyse suya düşeceğini görmesiydi.”

"Bu korkunç!" diyorum.

“Evet, ilk birkaç ay boyunca, limana kadar tüm yol boyunca elimi tutmamı isterdi. Evimizin ön kapısından otoparka kadar. Ve giderken sorardı, ‘Baba, beni güvende tutacaksın, değil mi? Baba, düşmeme izin vermeyeceksin.’ Evimizin ön kapısından arabaya kadar gitmemiz altı buçuk saat sürerdi.”

Güldüm.

“Beni çıldırttı. Bunu yüzüncü kez yapmak zorunda kaldığımda, sanırım biraz delirdim.” Duraksadı. “Ve bundan daha kötü olan tek şey ne biliyor musun? Onun bunu yapmayı bıraktığı gün.”

Elimi dirseğine koydum, onu orada tuttum. Ona duyduğu sevgi karşısında kalbim adeta patlıyordu.

“Öyle bir zaman gelecek ki, artık onu hiçbir şeyden koruyamayacağım,” dedi. “Artık ona hayır bile diyemeyeceğim.”

“Bunu çok iyi anlıyorum,” dedim. “Artık ona hayır bile diyemiyorum.”

Elinde hâlâ viskiyle bana baktı ve güldü. Gerçekten güldü; şakam onun üzüntüsünü dağıtmış, paramparça etmişti.

İçeceğini bıraktı ve bana döndü. "Bir ile on arasında bir ölçekte, burada oturuyor olmam ne kadar garip?"

“Kumbarası olmasaydı mı?” dedim. “İki, belki üç olurdu...”

“Kumbarayla mı? Altıyı mı kırıyorum?”

"Maalesef öyle."

Kumbarayı boş bir tabureye koydu ve barmene işaret etti.

"Lütfen sevgili eşime istediği içeceği hazırlar mısınız?" dedi. "Ben de bir fincan kahve alacağım."

Sonra öne eğildi, alnını benimkine dayadı.

"Özür dilerim," dedi.

"Üzülme. Zor olduğunu anlıyorum, ama bu yarın olmayacak, yarın gitmeyecek," dedim. "Ve seni çok seviyor. Seni asla tamamen terk etmeyecek."

"Bunu bilmiyorum."

"Evet."

Alnını orada, benimkine değdirdi. "Umarım Bailey uyanıp da bizi gitmiş bulmaz," dedi. "Dışarıya bakarsan Ritz'i görebilirsin."

Küçük Beyaz Kiliseler

Elenor H. McGovern, çift odaklı gözlüklerinin ardından Bailey'e bakıyor.

“Yani doğru anladığımdan emin olmak istiyorum,” diyor. “Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Episkopal bir kilisede, Elenor'un ofisinde oturuyoruz. Büyük bir kilise, Austin'deki en eski katedrallerden biri, yüz yıldan fazla bir geçmişe sahip. Ve futbol stadyumuna yarım milden biraz fazla uzaklıkta. Ama en önemlisi, girdiğimiz altı adaydan sonuncusu olan ve Bailey'nin kendisine tanıdık geldiğini söylediği tek kilise burası.

Bailey, "Biz sadece 2008 futbol sezonunda burada yapılan düğünlerin listesini arıyoruz," diyor.

Yetmişli yaşlarının başında olan ve yaklaşık 1,80 metre boyundaki Elenor, bize bakarken oldukça duygulanmış görünüyor.

“Kulağa geldiğinden daha basit,” diyorum. “Aslında sadece papazınızın 2008 sezonundaki iç saha maçları sırasında kıydığı düğünlerin listesine ihtiyacımız var. Ve o hafta sonlarının diğer günlerine denk gelen düğünlere ihtiyacımız yok. Sadece Longhorns'un iç saha maçları sırasında gerçekleşen düğünler yeterli.”

“Ah, on iki yıl önceki iç saha maçlarından bahsediyorsunuz. Hepsi bu kadar mı?”

Ses tonunu umursamadan ilerlemeye devam ettim, onu ikna etmeyi umuyordum. "Aslında ön hazırlıkları zaten yaptım," dedim.

Listeyi masanın üzerinden ona doğru ittim. On iki yıl öncesine ait Longhorns'un maç programını içeren bir tablo hazırladım. Jules'e, San Francisco Chronicle'daki araştırma araçlarını kullanarak, hiçbir maçı kaçırmadığımızdan, her şeyi eksiksiz kontrol ettiğimizden emin olmak için tabloyu kontrol ettirdim.

Söz konusu olan sadece sekiz tarih var. Küçük Bailey'nin Owen'la birlikte stadyuma girebileceği, kendini burada otururken bulabileceği sadece sekiz

tarih var.

Elenor listeye bakıyor. Ama listeyi almak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ofisin etrafına bakınıyorum, onun hakkında ipuçları arıyorum; onu kazanmama yardımcı olabilecek ipuçları. Masası Noel kartları ve araba çıkartmalarıyla dolu; şömine rafında Elenor'un ailesinin fotoğrafları sıralanmış; büyük bir ilan panosu cemaat üyelerinden gelen fotoğraflar ve notlarla dolu. Ofis, bu odada, bu kilisede kırk yıldır kurulan ilişkileri gözler önüne seriyor. Burası hakkında her şeyi biliyor. Bizim sadece küçük bir parçasını bilmemiz gerekiyor.

“Çok gibi görünüyor biliyorum,” diyorum. “Ama bir bakarsanız, 2008 sezonunun iç saha maç programını indirdiğimizi göreceksiniz. Ve ondan az hafta sonu var. Hepsini sizin için hazır hale getirdik. Papazınız hafta sonu iki düğün bile yapsa, yirmi çiftten daha az olur.”

Elenor, "Bakın," diyor. "Üzgünüm. Bu bilgiyi paylaşma yetkim yok."

“Politikanın bu olduğunu ve neden böyle olduğunu anlıyorum,” diyorum. “Ancak bunların istisnai durumlar olduğunu kabul etmelisiniz.”

“Elbette. Eşinizin kayıp olduğunu duymak çok üzücü. Onun yokluğu yüzünden çok zorluk çektiğinizi anlıyorum. Ama bu bizim politikamızı değiştirmiyor.”

Bailey, sesi çok sert bir tonda, "Politikanızda bir istisna yapamaz mısınız?" diyor. "Biz kesinlikle seri katil falan değiliz. Bu insanların kim olduğu umurumuzda bile değil."

Bailey'i sakinleştirmek için elimi bacağına koydum.

"İsimleri okurken burada oturabiliriz," diyorum. "Hiçbir çıktı veya adresin bu odadan çıkmasına gerek yok."

Elenor bize bir o yana bir bu yana bakıyor, sanki bize yardım etmekle bizi kovmak arasında kalmış gibi. Ama bizi kovmaya daha yatkın gibi görünüyor. Buna izin veremem, hele ki bir şeylerin peşinde olma ihtimalimiz varken. Owen ve Bailey'nin hangi düğüne katıldığını anlarsak, Austin ile olan bağlarını da anlayabiliriz. Ve belki bu bağ, Grady'nin kapımın önünde ne yaptığını, Owen'ın ise bu kadar uzakta ne yaptığını açıklamaya yardımcı olur.

“Bailey’nin bu kilisede olmuş olabileceğini düşünüyorum,” diyorum. “Bunu kesin olarak bilmek hem onun için hem de bizim için çok faydalı olurdu. Ve eğer bu hafta babası olmadan neler yaşadığımızı bilseydiniz... kısacası, bu bir iyilik olurdu.”

Elenor'un gözlerinde beliren şefkati görünce, ricamın onu yardım etme tarafına çektiğine dair birdenbire umutlandım.

“Size yardım etmek isterdim. Gerçekten isterdim. Ama bu yapabileceğim bir şey değil canım. Numaranızı bırakmak isterseniz, papazla görüşebilirim ama sanırım cemaat üyelerimizin kişisel bilgilerini vermek istemeyecektir.”

"Aman Tanrım, hanımefendi, bize hiç mi rahat vermeyeceksiniz?" diyor Bailey.

Kabul etmek gerekir ki, bu onun için pek uygun bir dil değil.

Elenor ayağa kalktı, başı tavana çarpmaya çok yakındı. "Arkadaşlar, şimdi izin istemem gerekiyor," dedi. "Bu akşam konferans salonunda hazırlanmam gereken bir İncil çalışma grubumuz var. Bu yüzden lütfen dışarı çıkmanızda sakınca yoksa sevinirim."

“Bakın, Bailey size kaba davranmak istemedi ama babası kayıp ve biz de nedenini bulmaya çalışıyoruz. Bu durum ailemizi çok strese sokuyor. Aile bizim için her şey, eminim anlayabilirsiniz.”

Şöminenin üzerindeki rafı süsleyen fotoğraflara doğru işaret ediyorum—çocuklarının ve torunlarının Noel fotoğrafları, kocasının doğal fotoğrafları, köpekleri, bir çiftlik. Elenor'un ve belki de en sevdiği torununun, kendine özgü çılgın, yeşil tonlarında saçları olan birkaç fotoğrafı.

“Eminim aileniz için her şeyi yapmaya hazır ilk kişi siz olursunuz,” diyorum. “Bunu sizin hakkınızda görebiliyorum. Lütfen bir saniye düşünün. Eğer ben orada oturuyor olsaydım ve siz de burada oturuyor olsaydınız, size soruyorum, benden ne yapmamı umardınız? Çünkü ben yapmaya çalışırdım.”

Duraksıyor ve elbisesini düzeltiyor. Sonra, mucizevi bir şekilde, Elenor tekrar oturuyor ve gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarıya doğru itiyor.

"Bakalım neler yapabilirim," diyor.

Bailey rahatlamış bir şekilde gülümsüyor.

"İsimler bu odadan dışarı çıkamaz."

“Masadan ayrılmayacaklar,” diyorum. “Ailemize yardım edebilecek birini bulacağız. Hepsi bu.”

Elenor başını salladı ve listemi masanın üzerinden çekti. Sonra listeyi eline aldı. Sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi, elindeki listeye baktı. Bunu yaptığına inanamadığını anlamamız için iç çekti.

Bilgisayarına yöneldi ve yazmaya başladı.

“Teşekkür ederim,” diyor Bailey. “Çok teşekkür ederim.”

Elenor, "Üvey annene teşekkür et," diyor.

İşte tam o sırada inanılmaz bir şey oluyor. Bailey, bana o şekilde hitap edildiğinde yüzünü buruşturmuyor. Bana teşekkür etmiyor. Hatta bana bakmıyor bile. Ama yüzünü buruşturmuyor, ki bu da biraz aynı şey gibi geliyor.

Ama bunun tadını çıkaracak vaktim yok çünkü telefonum titremeye başlıyor. Aşağı baktığımda CARL'dan bir mesaj görüyorum.

> Evinizin önündeyim, beni içeri alabilir misiniz? Kapıyı defalarca çaldım...

Bailey'ye baktım, eline dokundum. "Bu Carl," dedim. "Ne istediğini öğrenmeye gidiyorum."

Bailey başını salladı, beni neredeyse hiç fark etmedi, gözleri Elenor'daydı. Koridora çıktım ve ona şimdi arayacağımı mesajla bildirdim.

Telefonu açarken, "Merhaba," diyor. "İçeri girebilir miyim? Sarah da benimle. Yürüyüşe çıkmıştık."

Onu kapımızın önünde dururken, Sarah'ı BabyBjörn'ü giymiş, Patty'nin başına takmayı çok sevdiği kocaman kurdelelerden birini takmış halde, Carl'ı da kızıyla yürüyüşünü Patty'ye bahane ederek -Patty'nin haberi olmadan gelip benimle konuşmak için- hayal ediyorum.

“Evde değiliz Carl,” diyorum. “Neler oluyor?”

“Bu gerçekten telefonda konuşulacak türden bir konuşma değil,” diyor. “Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Daha uygunsa daha sonra da gelebilirim. Sarah'ı saat beşte on beşte yürüyüşe çıkarıyorum, akşam yemeğinden önce biraz temiz hava almasını sağlıyorum.”

"Şimdi söyleyeceklerinizi duymayı tercih ederim," diyorum.

Duraksıyor, ne yapacağından emin değil. Bunu daha sonra yüz yüze yapmamız konusunda ısrar edip etmeyeceğini, böylece kendi çıkarlarını daha kolay bir şekilde ortaya koyabileceğini düşündüğünü görebiliyorum. Çünkü hiç şüphem yok – dün yüzündeki ifadeyi gördüğümden beri hiç şüphem yok – bildiği bir şey var, söylemekten korktuğu bir şey.

“Bak, dün eve geldiğinde yaşananlar için gerçekten çok üzgünüm,” diyor. “Hazırlıksız yakalandım ve Patty zaten çok sinirliydi. Ama senden özür

dilemeliyim. Özellikle de...”

Söyleyip söylememeye hâlâ karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksıyor.

"Şey, belki biraz geriye dönmeliyim, yani... Owen'ın size tam olarak ne söylediğini bilmiyorum ama işte gerçekten zorlanıyordu. Avett ile de gerçekten zorlanıyordu."

"Bunu sana o mu söyledi?" diye soruyorum.

“Evet, çok fazla detaya girmedi ama yazılımı çalışır hale getirmek için çok baskı altında olduğunu söyledi,” diyor. “Bana sadece bunu söyledi. Avett’in anlattığı kadar sorunsuz gitmediğini, ama köşeye sıkıştığını söyledi...”

Bu beni durduruyor. " 'Sırtı duvara dayanmıştı' derken ne demek istiyorsunuz?"

"O, öylece çekip gidemeyeceğini, başka bir iş bulamayacağını, olan biteni düzeltmesi gerektiğini söyledi."

"Nedenini söyledi mi?" diye soruyorum.

“O kısma hiç girmedi. Yemin ederim. Ve onu bu konuda zorlamaya çalıştım. Hiçbir iş bu tür bir strese değmez...”

Elenor'un ofisine tekrar baktım; Elenor hâlâ bilgisayarına bakıyordu, Bailey ise bir o yana bir bu yana volta atıyordu.

"Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

“Durun bir dakika... bir de başka bir şey var.”

Onun zorlandığını duyabiliyorum. Kelimeleri bir araya getirmekte bile nasıl zorlandığını duyabiliyorum.

“Size söylemem gereken başka bir şey daha var.”

"Söyle artık, Carl."

"Dükkana biz, Patty ve ben yatırım yapmadık," diyor.

Patty'nin bana söylediklerini, Owen'ı nasıl dolandırıcı olarak nitelendirdiğini, paralarını çalmakla nasıl suçladığını hatırlıyorum.

"Anlamıyorum."

"O parayı başka bir şey için kullanmam gerekiyordu, Patty'ye söyleyemeyeceğim bir şey için, Cara ile ilgili bir şey için," diyor.

Cara. Carl'ın Sarah doğmadan önce de zaman zaman birlikte olduğu iş arkadaşı.

"Tam olarak ne?" diye soruyorum.

“Detaylara girmek istemiyorum ama bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm...” diyor.

Onun için on binlerce dolara mal olabilecek çeşitli senaryolar hayal edebiliyorum; bunlardan akla ilk gelen, yine ona ait olan başka bir BabyBjörn'ün içindeki başka bir bebeği içeriyor. Her ikisine de ait.

Ama tahmin yürütüyorum ve tahmin yürütecek vaktim yok. Ayrıca pek de umurumda değil. Umurumda olan şey, Owen'ın Patty'nin onu suçladığı şeyi yapmamış olması. Bu neredeyse bir tür kanıt gibi geliyor; kendime kanıtlamama yardımcı olacak bir parça yerine oturuyor: Owen hala Owen.

"Yani, tüm bunlar yaşanırken bile, karınızın Owen'ın sizden para aldığını düşünmesine izin mi veriyorsunuz? Sizi birikimlerinizi sahte bir şirkete yatırmaya ikna ettiğini mi sanıyorsunuz?"

"Bunun yanlış olduğunun farkındayım," diyor.

"Sence?"

"En azından doğruyu söylediğim için birkaç puan alabilir miyim?" diyor. "Bu, yapmak istediğim son konuşma."

Kendini beğenmiş Patty'yi düşünüyorum; kitap kulübüne, şarap kulübüne, tenis grubuna, kısacası kadınların yoğun olduğu bu yerde onu dinleyecek herkese Owen'ın bir dolandırıcı olduğunu anlatıyor. Kocasının ona verdiği yanlış bilgileri herkese aktarıyor.

"Hayır Carl, yapmak isteyeceğin son konuşma, şimdi karınla yapacağın konuşma. Çünkü ya ona gerçeği söyleyeceksin ya da ben senin yerine söyleyeceğim."

Kalbim hızla çarparken telefonu kapatıyorum. Bana söylediklerinin sonuçlarını idrak etmeye vakit bulamıyorum çünkü Bailey içeri geri gelmem için işaret ediyor.

Kendimi toparlayıp Elenor'un ofisine geri döndüm. "Özür dilerim," dedim.

“Sorun değil,” diyor Elenor. “Her şeyi yukarı çekiyorum sadece...”

Bailey masanın etrafından dolaşarak Elenor'a doğru ilerlemeye başlar, ancak Elenor eliyle onu durdurur.

“Hemen kayıtları yazdırayım,” diyor. “İsterseniz bir göz atabilirsiniz. Ama o toplantıya yetişmem gerekiyor, o yüzden biraz hızlı hareket etmeniz gerekecek.”

"Yapacağız," diyorum.

Ama sonra Elenor yazmayı bırakıyor. Ekrana şaşkınlıkla bakıyor. "Bahsettiğiniz 2008 sezonu mu?" diyor.

Başımı salladım. "Evet, ilk iç saha maçımız Eylül ayının ilk hafta sonuydu."

Elenor, "Bunu belgeden görüyorum," diyor. "Sorduğum şey şu: Yıl konusunda emin misiniz?"

"Oldukça eminim," diyorum. "Neden?"

“2008?”

Bailey sinirli görünmemeye çalışıyor. "2008, evet!"

“O sonbaharda inşaat nedeniyle kapalıydık,” diyor. “Büyük bir tadilattı. Bir yangın çıkmıştı. Kapılar 1 Eylül'de kapandı ve Mart ayına kadar hiçbir tören, hiçbir hizmet için tekrar açılmadık. Düğün de yapılmadı.”

Elenor ekranı kaydırıyor, böylece takvimdeki tüm boş kareleri kendimiz görebiliyoruz. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Elenor, Bailey'ye "Belki de yılı yanlış yazmışsındır?" diyor. "Senin için 2009'u kontrol edeyim."

Onu durdurmak için elimi uzattım. 2009'u kontrol etmenin bir anlamı yok. Owen ve Bailey 2009'da Sausalito'ya taşındılar. Bunun kayıtları bende var ve 2007'de Bailey, pek bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü. O dönemde Seattle'ı, hele ki Austin'e yaptığı tek bir hafta sonu gezisini hiç hatırlamıyor. Dürüst olmak gerekirse, 2008 bile zorlama bir tahmin. Ama eğer annesi düğündeyse -ki Bailey öyle düşünüyor- o zaman 2008 bunun olabileceği tek zaman.

"Bakın, 2008 olması gerekiyordu," diyor.

Bailey boş ekrana bakarken sesi titremeye başlıyor.

“Ben buradaydım. Ve bunun olabileceği tek zaman buydu. Bunu daha önce de konuştuk. O sonbahardı. Annem bizimle birlikteyse o zaman olmuş olmalıydı.”

“Belki de 2007 yılıydı?” diyor Elenor.

"O zamanlar bunların hiçbirini hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

"O zaman burada değildi," diyor Elenor.

“Ama bu mantıklı değil,” diyor Bailey. “Yani, apsisi tanıyorum. Hatırlıyorum.”

Bailey'ye doğru yaklaşıyorum ama o uzaklaşıyor. Yatıştırılmakla ilgilenmiyor. Bu işin aslını öğrenmekle ilgileniyor.

“Elenor,” diyorum. “Kampüse yürüme mesafesinde, sizin kilisenize benzeyen başka kiliseler var mı? Bailey'nin sizin kilisenizi hatırlamasına neden olabilecek, gözden kaçırmış olabileceğimiz bir şey var mı?”

Elenor başını salladı. "Hayır, bizimkine benzeyen bir katedralle olmaz," dedi.

"Belki de o zamandan beri kapanmış bir kilise?"

“Sanmıyorum. Ama neden telefon numaranızı bırakmıyorsunuz? Papaza, cemaatimizdeki bazı kişilere sorabilirim. Ve bir şey hatırlarsam ararım. Söz veriyorum.”

Bailey, "Neyi hatırlayacaksınız ki?" diyor. "Neden bize yardım edemeyeceğinizi söylemiyorsunuz?"

“Bailey, dur...” diyorum.

"Dur muyum? Bir şey hatırlarsam izini sürmemiz gerektiğini söyleyen sendin, şimdi de durmamı mı söylüyorsun?" diyor. "Neyse, artık bu işten bıktım."

Hızla ayağa kalktı ve Elenor'un ofisinden öfkeyle çıktı.

Elenor ve ben onun gidişini sessizce izledik. Bailey gittikten sonra bana şefkatli bir bakış attı.

"Sorun yok," diyor. "Biliyorum ki kızgın olduğu kişi ben değilim."

“Aslında öyle olabilir,” diyorum. “Ama yersiz. Babasına kızgın olması gerekiyor ve babası burada olmadığı için bunu duyamıyor. Bu yüzden öfkesini başkalarına yöneltiyor.”

"Anladım," diyor Elenor.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,” diyorum. “Aklınıza bir şey gelirse, önemsiz gibi görünse bile, lütfen arayın.”

Cep telefonu numaramı yazıyorum.

"Elbette."

Başını salladı ve ben kapıya doğru yürümeye başlarken numarayı cebine koydu.

"Bunu ailesine kim yapar?" diye soruyor.

Arkamı döndüm ve gözlerine baktım. "Pardon?" dedim.

"Bunu ailesine kim yapar?" diye tekrar soruyor.

Tanıdığım en iyi baba diyebilirim.

“Seçeneği olmayan biri,” diyorum. “İşte o. Ailesine bunu yapan kişi o.”

Elenor, "Her zaman bir seçeneğimiz var," diyor.

Her zaman bir seçeneğimiz var. Grady de aynısını söyledi. Bu ne anlama geliyor ki? Doğru olan bir şey ve yanlış olan bir şey var demek. Basit. Yargılayıcı. Ve eğer birisi size bu soruyu soruyorsa, yanlış seçim yapmışsınız

demektir—sanki dünya, hiç büyük hata yapmamış insanlar ve yapmış insanlar arasında bölünmüş gibi.

Carl'ın telefonda bana Owen'ın zor zamanlar geçirdiğini söylediğini düşünüyorum. Şu anda nerede olursa olsun ne kadar zorlandığını düşünüyorum.

İçimdeki öfkenin yükseldiğini hissediyorum.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim, ses tonum Bailey'ninkiyle aynıydı.

Ben de ona katılmak için kapıdan çıktım.

Herkes iyi bir yardımcı değildir.

Otele döndüğümüzde, oda servisinden ızgara peynirli sandviç ve tatlı patates kızartması sipariş ediyoruz. Televizyonu açıyorum. Temel kablolu yayında eski bir romantik komedi oynuyor—Tom Hanks ve Meg Ryan, tüm zorluklara rağmen birbirlerini buluyorlar—tanıdıklığı bir sakinleştirici gibi. Bizi uyutuyor. Bailey yatağında uyuyakalıyor.

Gece boyunca uyanık kalıp filmin geri kalanını izledim, Tom Hanks'in Meg Ryan'a onu elde ettiğine, onu seveceğine dair söz verdiği o anın gelmesini bekledim. İkisi de yaşadığı sürece. Sonra jenerik akmaya başladı. Ve bu garip şehirdeki karanlık otel odasına geri döndüm ve korkunç bir şokla geri geldi: Owen gitmişti. Açıklama yok. Gitmişti.

Trajedinin korkunç yanı da bu zaten. Her an yanınızda olmuyor. Unutuyorsunuz, sonra tekrar hatırlıyorsunuz. Ve onu çok net bir şekilde görüyorsunuz: Sadece geçinmek için sizden istenen bu.

Uyuyamayacak kadar sinirliyim, bu yüzden Bailey'nin hafızasını canlandırmak için düğün haftasonunu başka nasıl kullanabileceğimi düşünmek üzere o günkü notlarımı tekrar gözden geçirmeye başladım. Bailey ve Owen, düğüne gitmek dışında Austin'de ne yapıyorlardı? Orada daha uzun süre kalmış olmaları mümkün müydü? Belki Bailey haklıdır. Belki de kampüsün ona tanıdık gelmesinin sebebi budur. Orada o bir hafta sonundan daha fazla zaman geçirmiş miydi? Ve neden?

Telefonum çaldığında, düşüncelerimi böldüğünde rahatlıyorum. Sorularıma iyi bir cevap yok.

Telefonu açtım, arayan kimliği ekranında JAKE yazıyordu.

"Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum," diyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Uzun bir gündü."

"Neredesin?"

“Austin.”

"Teksas mı?" diyor.

Koridora doğru ilerledim ve Bailey'i uyandırmamaya özen göstererek otel odasının kapısını yavaşça kapattım.

“Daha uzun bir açıklaması var ama özünde Bailey'nin gençliğinde Austin'de bulunduğuna dair anıları vardı. Bilmiyorum, belki de onu burada bulunduğuna dair anıları olduğuna inandırmaya çalıştım. Ama bunun yanı sıra Grady Bradford'ın kapıma gelmesiyle... Buraya gelmemiz gerektiğini düşündüm.”

“Yani... ipuçlarının peşindesiniz?”

"Görünüşe göre durumu iyi değil," diyorum. "Yarın uçakla eve döneceğiz."

Bu kelimelerin nasıl duyulduğunu duymaktan nefret ediyorum. Ve Owen'sız bir eve dönme düşüncesi korkunç. En azından burada, Owen'ı bana geri getirebileceğime, Bailey ile birlikte bunu başarabileceğimize dair bir yanılsama besleyebiliyorum.

"Bak, seninle konuşmam gerekiyor," diyor Jake. "Ve bundan hoşlanmayacaksın."

“Jake, öncelikle hoşuma gidecek bir şey söylemen gerekecek,” diyorum. “Yoksa telefonu yüzüne kapatacağım.”

“Arkadaşınız Grady Bradford güvenilir biri. Teşkilatta harika bir itibarı var. Teksas bürosunda başvurulacak en güvenilir isimlerden biri. FBI, bir şüpheli kaybolduğunda sık sık onu göreve çağırıyor. Ve eğer Owen'ı bulmak istiyorsa, sanırım bulacaktır.”

“Bu nasıl iyi bir haber?”

"Onu başka kimsenin bulabileceğinden emin değilim," diyor Jake.

"Ne demek istiyorsun?"

"Owen Michaels diye biri yok," diyor.

Neredeyse gülecektim. Bu sözler o kadar saçma geliyor ki; saçma ve elbette yanlış.

"Jake, senin ne dediğini bilmediğini söylemiyorum ama sana şunu temin edebilirim ki, o gerçekten var. Kızı benden on beş metre ötede uyuyor."

"İtiraf edeyim," diyor, "sizin Owen Michaels'ınız yok. Owen ve kızı için aynı olan doğum belgesi ve sosyal güvenlik numarası dışında, diğer ayrıntılar tutarsız."

"Neden bahsediyorsun?"

“Size bahsettiğim araştırmacı, ve işini biliyor, diyor ki, kocanızın biyografisine uyan hiçbir Owen Michaels yok. Massachusetts, Newton'da büyümüş birkaç Owen Michaels var ve birkaçı da Princeton Üniversitesi'ne gitmiş. Ancak Owen'ın memleketinde büyüyüp Princeton'a gitmiş olan tek Owen Michaels, yetmiş sekiz yaşında ve partneri Theo Silverstein ile birlikte Cape Cod'daki Provincetown'da yaşıyor.”

Nefes almakta zorlanıyorum. Koridordaki halının üzerine, sırtımı duvara yaslayarak oturuyorum. Hissedebiliyorum. Başımda bir vuruntu, kalbimde bir vuruntu. Hiçbir Owen Michaels senin Owen Michaels'ın değil. Kelimeler içimde dolaşıyor, kendilerine bir yer bulamıyorlar.

"Devam etmeli miyim?" diyor.

"Teşekkür ederim, gerek yok."

“Owen Michaels'ın 2006 yılında Seattle, Washington'da bir ev satın aldığı veya sahip olduğu, kızı Bailey'i o yıl anaokuluna kaydettirdiği veya 2009'dan önce herhangi bir zamanda kayıtlı gelir vergisi beyannamesi verdiği doğru değildir...”

Bu beni durduruyor. "O ve Bailey'nin Sausalito'ya taşındığı yıl buydu."

“Aynen öyle. Owen Michaels’ın kaydı işte buradan başlıyor. Ve ondan sonra bana anlattıklarınızın çoğu örtüşüyor. Evleri, Bailey’nin okulu, Owen’ın işi. Ve tabii ki, gerçek bir ev yerine yüzen bir ev satın alması akıllıca bir hareketti. Daha az evrak işi. Arazinin sahibi bile değil. Daha çok kiralık bir yer gibi. İzini sürmek daha zor.”

Başımın dönmesini durdurmak ve kendimi toparlamak için ellerimi gözlerimin üzerine koydum.

“Sausalito'ya varmadan önce, kocanızın size hayatıyla ilgili anlattığı hikâyeyi destekleyecek tek bir veri bile bulamadım. Başka bir isim kullandı ya da şu anki ismini kullandı ve size her konuda yalan söyledi. Kim olduğu konusunda da yalan söyledi.”

İlk başta hiçbir şey söylemiyorum. Sonra soruyu sormayı başarıyorum. "Neden?" diyorum.

“Owen neden adını değiştirdi? Hayatının detayları neler?” diye soruyor.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum.

Jake, "Aynı şeyi soruşturmacıya da sordum," diyor. "O da birinin kimliğini değiştirmesinin genellikle iki nedeni olduğunu ve bunlardan hiçbirini beğenmeyeceğinizi söyledi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, en yaygın sebep kişinin başka bir yerde ikinci bir ailesinin olmasıdır. Başka bir eşi. Başka bir çocuğu. Ya da çocukları. Ve bu iki hayatı ayrı tutmaya çalışıyor."

"Bu mümkün değil, Jake," diyorum.

“Bunu şimdi bir müşterimize anlatın, bu petrol milyarderi iş adamının Kuzey Dakota'daki aile çiftliğinde bir karısı, San Francisco'da Pacific Heights'taki bir malikanede başka bir karısı var. Danielle Steel'in sokağında. Her iki kadınla da 29 yıldır birlikte. Birinden beş çocuğu, diğerinden beş çocuğu var. Ve hiçbir şeyden haberleri yok. İş için çok seyahat ettiğini düşünüyorlar. Harika bir koca olduğunu düşünüyorlar. Biz onun iki ailesi olduğunu ancak onun için bir vasiyetname hazırladığımız için biliyoruz... bu da eğlenceli bir miras davası olacak.”

“Owen’ın bunu yapmış olmasının başka sebebi ne olabilir?” diye soruyorum.

"Tabii ki başka bir yerde başka bir karısı yoksa?"

"Evet. Bunu varsayarsak."

“Birinin sahte kimlik oluşturmasının diğer bir nedeni, ki burada üzerinde durulan teori bu, bir tür suç faaliyetine karışmış olmasıdır,” diyor. “Ve başını beladan kurtarmak, yeni bir hayata başlamak, ailesini korumak için kaçmıştır. Ancak neredeyse her durumda, suçlu tekrar başını belaya sokar ve bu da onun sonunu getirir.”

“Yani bu, Owen'ın daha önce de kanunla başının derde girdiği anlamına mı geliyor? Sadece Dükkânda olanlardan değil, başka bir şeyden de suçlu mu demek oluyor?”

"Bu, neden kaçtığını kesinlikle açıklıyor," dedi Jake. "Dükkan çöktüğünde kimliğinin ortaya çıkacağını biliyordu. Her şeyden çok, geçmişinin onu yakalamasından endişeleniyordu."

“Ama bu mantığa göre, suçlu olmaması mümkün değil mi?” diyorum. “Birinden kaçmak için adını değiştirmiş olabilir mi? Ona ya da belki de Bailey'e zarar vermek isteyen birinden?”

Onu koruyun.

"Elbette, bu mümkün," diyor. "Ama neden en başından size bunu söylemedi?"

İyi bir cevabım yok. Ama başka bir alternatife, Owen'ın neden Owen olarak görünmediğini açıklayacak başka bir şeye ihtiyacım var.

“Bilmiyorum. Belki de tanık koruma programındadır,” diyorum. “Bu, Grady Bradford'ı açıklardı.”

“Bunu düşündüm. Ama arkadaşım Alex'i hatırlıyor musun? ABD Polis Teşkilatı'nda oldukça yüksek bir mevkide bir arkadaşı var, o da benim için bu konuyu araştırdı. Ve Owen korunmuyor.”

"Size söyler mi?"

"Evet."

“Bu ne tür bir koruma programı?”

“Pek iyi biri değil. Neyse, tanık koruma programındaki birinin profiline uymuyor,” diyor. “İşi pahalı, Sausalito'da yaşamıyor. Koruma altındaki tanıklar Idaho'da bir yerlerde lastik satıyorlar. Ve bunlar şanslı olanlar. Filmlerde gördüğünüz gibi değil. Çoğu tanık, cüzdanlarında biraz para ve yeni kimlikleriyle ıssız bir yere bırakılıyor ve onlara iyi şanslar deniyor.”

“Peki sonra ne olacak?”

“Bence ikinci seçenek daha olası. Bir şeyden suçlu ve uzun zamandır bundan kaçıyor. Belki de bu yüzden Dükkan'da yakalandı. Ya da belki de alakasız. Bilmek zor. Ama tutuklansaydı yakalanırdı, bu yüzden kendini kurtarmak için kaçtı. Ya da belki de senin dediğin gibi, Bailey'i korumanın en iyi yolu olduğunu düşündüğü için kaçtı. Yaptığı her neyse, onun da bu işe karışmasını engellemek için.”

Jake'in söylediği ve beni en çok etkileyen şey bu. Kendi kendime sürekli bunu düşünüyorum. Eğer sadece Owen'ın hataları başına bela olacak olsaydı, bizimle kalırdı. İdam mangasının karşısına çıkardı. Ama eğer bu durum Bailey'i de beraberinde götürecekse, başka bir karar verirdi.

“Jake, haklı olsan bile, evlendiğim adam hakkında tüm hikayeyi bilmesem bile... Biliyorum ki Bailey'i ancak mecbur kalırsa geride bırakır,” diyorum. “Beni bir anlığına unutup, geri dönme niyeti olmadan kaçıyorsa, onu da yanında götürür. Bailey onun için her şey. Owen'ın onu bırakıp ortadan kaybolacak hali yok.”

"İki gün önce, tüm hayat hikayesini uydurabileceğini düşündünüz mü? Çünkü bunu yaptı."

Otel koridorundaki fuşya güllerinden oluşan desenlerle kaplı çirkin halıya bakıyorum, onlarda bir nebze teselli bulmaya çalışıyorum.

Bu imkansız gibi geliyor. Her şey imkansız gibi. Kocanızın eskiden olduğu kişiden, gerçek adını bile bilmediğiniz bir kişiden kaçtığı fikriyle nasıl başa çıkacaksınız? Birilerinin hikâyeyi yanlış anladığını, sizin hikâyenizi yanlış anladığını savunmak istiyorsunuz. Ezbere bildiğiniz hikâyenizde, bunların hiçbiri mantıklı değil. Ne hikâyenin başladığı yer, ne de gittiği. Ve kesinlikle bitme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu yer de değil.

“Jake, içeri nasıl geri döneceğim ve Bailey'ye babasıyla ilgili hiçbir şeyin sandığı gibi olmadığını nasıl söyleyeceğim? Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Alışılmadık bir şekilde sessizleşiyor. "Belki ona başka bir şey söyleyeyim," diyor.

"Ne gibi?"

"Onu bu durumdan kurtarmak için bir planın varmış gibi," diyor. "En azından her şey yoluna girene kadar."

“Ama ben öyle düşünmüyorum.”

“Ama yapabilirsiniz. Onu kesinlikle buradan kurtarabilirsiniz. New York'a gelin. Benimle kalın. İkiniz de, en azından bu iş çözülene kadar. Dalton'da yönetim kurulunda arkadaşlarım var. Bailey okul yılını orada tamamlayabilir.”

Gözlerimi kapatıyorum. Nasıl yine buradayım? Jake ile telefondayım? Jake bana nasıl yardım ediyor? İlişkimiz bittiğinde Jake, ona hep yokmuşum gibi hissettiğimi söylemişti. Onunla tartışmadım, tartışamazdım. Çünkü biraz yokmuşum gibiydi. Jake ile bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim. Tam da Owen ile sahip olduğumu sandığım şey. Ama eğer Jake Owen hakkında haklıysa, o zaman Owen ve ben, sandığım şeye sahip değildik. Belki de ona yakın hiçbir şeyimiz yoktu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Şu an için kulağa hiç de fena gelmiyor."

“Ama...” diyor.

"Anlattıklarınıza göre, Owen'ın kaçması yüzünden buraya geldik," diyorum. "Ben de kaçamam, bu işin aslını öğrenene kadar."

"Hannah, burada Bailey'i gerçekten düşünmelisin."

Otel odasının kapısını açıp içeriye göz attım. Bailey yatağında derin bir uykuya dalmıştı. Cenîn pozisyonunda kıvrılmıştı, mor saçları yastıkların üzerinde disko topu gibi duruyordu. Kapıyı kapatıp koridora geri çıktım.

"Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor, Jake," diyorum.

"Henüz değil," diyor. "Yoksa bence onu uzak tutmanız gereken kişiyi bulmaya çalışmazdınız."

“Jake, o onun babası,” diyorum.

"Belki birisi ona bunu hatırlatmalı," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Cam duvarların üzerinden aşağıdaki avluya bakıyorum. İş arkadaşları (üzerlerinde lamine edilmiş konferans isim etiketleriyle) otel barında keyif çatıyor, çiftler el ele restorandan çıkıyor, iki yorgun ebeveyn uyuyan çocuklarını ve bir dükkan açacak kadar LEGOLAND eşyasını taşıyor. Bu kadar uzaktan bakınca hepsi mutlu görünüyor. Tabii ki, gerçekte bilmiyorum. Ama bir anlığına, olduğum kişi yerine onlardan biri olmayı diliyorum. Sekiz kat yukarıdaki bir otel koridorunda saklanıyorum. Evliliğimin, hayatımın bir yalan olduğunu anlamaya çalışıyorum.

İçimde öfke kabarıyor. Annem gittiğinden beri, detaylara önem verir, bir insan hakkında en ufak şeyleri bile fark ederim. Üç gün önce biri bana sorsaydı, Owen hakkında bilmem gereken her şeyi bildiğimi söylerdim. En azından önemli olan her şeyi. Ama belki de hiçbir şey bilmiyorum. Çünkü işte buradayım, en temel detayları bile anlamaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyor Jake. "Biraz sert davrandım."

"Bu biraz sert miydi?"

“Bak, sadece şunu söylüyorum, eğer isterseniz burada bir yeriniz var,” diyor. “İkinizin de var. Hiçbir şart yok. Ama eğer bu teklifimi kabul etmezseniz, en azından başka bir plan yapın. O kızın hayatını mahvetmeden önce, ne yaptığınızı bildiğinize onu ikna edin.”

"Böyle bir durumda ne yaptıklarını kim bilebilir ki, Jake?" diyorum. "Kim kendini böyle bir durumda bulur ki?"

"Görünüşe göre öyle," diyor.

"Bu faydalı."

"New York'a gelin," diyor. "Elimden gelen en fazla yardım bu."

Sekiz Ay Önce

Bailey, "Bunu kabul etmedim," dedi.

Berkeley'deki bir bit pazarının önünde duruyorduk. Owen ve Bailey nadir görülen bir çıkmazdaydılar. Owen içeri girmek istiyordu. Bailey'nin gitmek istediği tek yer ise eviydi.

"Kabul etmiştin," dedi Owen. "San Francisco'ya gelmeyi kabul ettiğinde. O halde biraz daha katlanmaya ne dersin?"

"Dim sum yemeye razı oldum," dedi.

“Dim sumlar da çok güzeldi, değil mi?” dedi. “Son domuz etli böreğimi sana verdim. Hatta Hannah da verdi. Yani iki tane fazladan domuz etli börek.”

"Ne demek istiyorsun?" diyor.

"Lütfen iyi niyetinizi gösterip otuz dakika kadar bizimle içeri gelin?"

Arkasını döndü ve bizden önde, gerekli olan yaklaşık 3 metrelik mesafeyi kat ederek bit pazarına girdi; böylece kimse hepimizin birlikte olduğumuzu tahmin edemezdi.

Babasıyla pazarlık yapmayı bırakmıştı. Ve görünüşe göre, doğum günümü kutlamayı da bırakmıştı.

Owen özür dilercesine omuz silkti. "Kırk yaşına hoş geldin," dedi.

“Hayır, kırk yaşında değilim,” dedim. “Yirmi bir yaşındayım.”

“Ah, doğru!” diye gülümsedi. “Harika. O zaman bunu doğru yapmam için on dokuz şansım daha var.”

Elini tuttum, parmakları benimkileri kavradı. "Neden eve gitmiyoruz?" dedim. "Brunch çok güzeldi. Eğer o da eve gitmeye hazırsa..."

"O iyi."

"Owen, sadece şunu söylüyorum, bu büyük bir olay değil."

“Hayır, önemli bir şey değil,” dedi. “Onun için bunu kabullenip güzel bir bit pazarının tadını çıkarmak önemli değil. Yarım saat boyunca etrafta dolaşmakta bir sakınca görmez.”

Eğilip beni öptü ve Bailey'i bulmak için içeri doğru yöneldik. Tam ön kapıdan çıkmıştık ki, dışarı çıkan iri bir adam durdu ve Owen'ın arkasından seslendi.

"Kesinlikle olmaz," dedi.

Beyzbol şapkası ve ona uygun, karnının üzerine yayılmış bir forma giymişti. Elinde ise bir abajur vardı; sarı, kadife bir abajur, fiyat etiketi hala üzerindeydi.

Elini uzatıp Owen'a sarılmak istedi, bu sırada lamba abajuru Owen'ın sırtına hafifçe çarptı.

"İnanılmaz, sen misin?" dedi. "Ne kadar zamandır görüşmedik?"

Owen, abajura zarar vermemek için dikkatlice ondan uzaklaştı.

"Yirmi yıl mı? Yirmi beş yıl mı?" dedi. "Mezuniyet balosunun kralı tüm mezunlar buluşmalarını nasıl kaçırabilir?"

"Sana söylemekten nefret ediyorum dostum, ama sanırım yanlış kişiyi buldun," dedi Owen. "Hiçbir şeyin kralı olmadım, karıma sorabilirsin."

Owen bana işaret etti.

Ve bu yabancı adam bana doğru gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Ben Waylon."

“Hannah,” dedim.

Sonra Owen'a döndü. "Bekle. Yani bana Roosevelt'e gitmediğini mi söylüyorsun? 1994 mezunu değil misin?"

“Hayır, Massachusetts'teki Newton Lisesi'ne gittim,” dedi Owen. “Ama yılı doğru yazmışsın.”

"Adamım, sen benim okul arkadaşıma tıpatıp benziyorsun. Saçların epey farklı ve o senden daha kaslıydı. Kusura bakma, ben de o zamanlar daha kaslıydım."

Owen omuz silkti. "Hepimiz öyleydik."

"Tıpkı ona benziyorsun." Başını salladı. "Yine de onun gibi olmaman iyi bir şey herhalde. O tam bir pislikti."

Owen güldü. "Rahat ol," dedi.

"Sen de," dedi Waylon.

Sonra otoparka doğru yürümeye başladı. Ama sonra geri döndü.

"Teksas'taki Roosevelt Lisesi'ne giden birini tanıyor musun?" dedi. "Mesela bir kuzenin falan? En azından akraba olman gerek."

Owen hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm dostum," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama doğru kişi olmaktan çok uzağım."

Üzgünüz, açığız.

Jake'in sözleri kafamda yankılanıyor. Owen Michaels diye biri yok. Owen, Owen değil. Hayatının en önemli ayrıntıları konusunda beni kandırdı. Kızını da hayatının en önemli ayrıntıları konusunda kandırdı. Bu nasıl mümkün olabilir? Tanıdığımı sandığım adamı düşününce, tamamen imkansız geliyor. Onu tanıyorum. Aksine kanıtlara rağmen hala buna inanıyorum. Ve ona (bize) olan bu inancım, ya sadık bir eş olduğumu ya da tam bir aptal olduğumu gösterecek. Umarım ikisi aynı şey olmaz.

Sonuçta, bildiğimi sandığım şey buydu. Yirmi sekiz ay önce, New York'taki atölyeme spor ceket ve Converse spor ayakkabı giymiş bir adam girdi. O gece tiyatroya giderken beni Onuncu Cadde'deki küçük bir tapas restoranına akşam yemeğine götürdü ve bana hayat hikayesini anlatmaya başladı. Hikaye Massachusetts, Newton'da başladı ve Newton Lisesi'nde dört yıl, ardından Princeton Üniversitesi'nde dört yıl, üniversite aşkıyla Seattle, Washington'a taşınma ve daha sonra kızıyla Sausalito, Kaliforniya'ya taşınma ile devam etti. Benden önce üç işi, iki diploması ve bir karısı vardı; onu bir araba kazasında kaybetmişti. On yıldan fazla bir süre sonra bile, yüzü bulanık ve kararmış bir halde, o araba kazasından zar zor bahsedebiliyordu. Sonra kızı vardı. Hikayesinin en önemli noktası—hayatının en önemli noktası—inatçı, eşsiz kızı. Kızının haritada işaret ettiği ve "Hadi orayı deneyelim" dediği için onunla birlikte Kuzey Kaliforniya'da küçük bir kasabaya taşınmıştı. Ve bu, ona verebileceği bir şeydi.

Kızı, bildiğini sandığı şey buydu. Hayatının büyük bir bölümünü, futbol maçlarını veya okul oyunlarını asla kaçırmayan bir babayla birlikte, Kaliforniya'daki Sausalito'da yüzen bir evde geçirmişti. Seçtiği restoranlarda pazar akşamı yemekleri ve haftalık sinema gezileri vardı. San Francisco müzelerine sık sık geziler, mahallede düzenlenen birçok yemekli toplantı ve yıllık barbekü partisi vardı. Sausalito'dan önceki hayatlarını, sadece belirsiz anlık görüntülerle hatırlıyordu: harika bir sihirbazla bir doğum günü partisi;

palyaçoya ağladığı bir sirk gezisi; Teksas, Austin'de bir düğün. Bailey, babasının anlattıklarıyla boşlukları doldurdu. Neden doldurmasın ki? Boşlukları doldurmanın yolu budur; sizi seven insanların hikayeleri ve anılarıyla.

Eğer size yalan söylerlerse, tıpkı onun yaptığı gibi, o zaman siz kimsiniz? O kim? Tanıdığınızı sandığınız kişi, en sevdiğiniz kişi, bir serap gibi kaybolmaya başlar, ta ki önemli olan kısımların hala gerçek olduğuna kendinizi ikna edene kadar. Aşk gerçekti. Onun aşkı gerçek. Çünkü eğer öyle değilse, diğer seçenek her şeyin bir yalan olmasıdır ve bununla ne yapacaksınız? Bunların hiçbiriyle ne yapacaksınız? Parçaları nasıl bir araya getireceksiniz ki o tamamen ortadan kaybolmasın?

Yani kızı da tamamen ortadan kaybolacağından endişe etmiyor, değil mi?

~

Bailey gece yarısından kısa bir süre sonra uyanır.

Gözlerini ovuşturdu. Sonra bana baktı ve beni otelin berbat resepsiyon sandalyesinde oturmuş, onu izlerken buldu.

"Uyuyakaldım mı?" diyor.

"Evet, yaptın."

"Saat kaç?" diye soruyor.

"Geç oldu. Yatağa geri dönmelisin."

Doğrulup oturuyor. "Bana dik dik bakman biraz zor," diyor.

“Bailey, babanın Boston'daki çocukluk evini hiç ziyaret ettin mi?” diye soruyorum. “Seni hiç evini görmeye götürdü mü?”

Bana şaşkınlıkla baktı. "Büyüdüğü yer gibi mi?"

Başımı sallıyorum.

“Hayır. Beni asla Boston'a götürmedi. Kendisi de oraya nadiren gitti.”

“Peki, büyükanneniz ve büyükbabanızla hiç tanışmadınız mı?” diyorum. “Onlarla hiç vakit geçirmediniz mi?”

"Onlar ben doğmadan önce öldüler," diyor. "Bunu biliyorsun. Neler oluyor?"

Onun için bu boşluğu kim dolduracak? Bu tür bir açığı? Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

“Aç mısın?” diye soruyorum. “Aç olmalısın. Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın. Ben ise açlıktan ölüyorum.”

“Neden? İkimizin de akşam yemeklerini tek başına yedin.”

"Üzerini giy, tamam mı?" diyorum. "Üzerini giyer misin?"

Otelin floresan lambalı radyo-saatine bakıyor. "Saat gece yarısı," diyor.

Ben de bir kazak giydim ve onun sweatshirt'ünü ona doğru fırlattım. Bacaklarının üzerine yayılmış olan sweatshirt'e baktı, kapüşonun altından Converse spor ayakkabıları görünüyordu.

Başından sweatshirt'ü geçiriyor, kapüşonu tamamen aşağı indiriyor, mor saçları dışarı çıkıyor.

"En azından bir bira alabilir miyim?" diyor.

“Kesinlikle hayır.”

"Elimde aksini söyleyen sahte bir kimlik belgesi var," diyor.

"Lütfen giyinin," diyorum.

~

Austin'in köklü mekanlarından Magnolia Cafe, gece boyunca açık yemekleriyle ünlü; bu da saat 00:45'te bile hâlâ kalabalık olmasının, müziğin çalmasının ve tüm masaların dolu olmasının nedenini açıklayabilir.

İki büyük kahve ve bir porsiyon zencefilli krep sipariş ediyoruz. Bailey, tereyağı ve hindistan cevizi şekerine bulanmış, tatlı ve baharatlı krepleri çok seviyor gibi görünüyor. Yanında muz da var. Ve onları iştahla yediğini izlemek, başka hiçbir şey olmasa bile, onun için iyi bir şey yaptığımı hissettiriyor bana.

Kapının yanında oturuyoruz, başımızın üzerinde neon kırmızı renkte "ÜZGÜNÜZ, AÇIĞIZ" yazısı yanıp sönüyor. Gözlerimi kırpıştırıp Jake'in bana anlattıklarını ona nasıl anlatacağımı bulmaya çalışıyorum.

“Görünüşe göre babanız her zaman Owen Michaels adını kullanmıyormuş,” diyorum.

Bana bakarak, "Neyden bahsediyorsun?" dedi.

Ona, yumuşak ama özür dilemeden, her şeyi anlatıyorum. Babasının adının değiştirdiği tek şey olmadığını, hayatının detaylarını, hayat hikayesini de değiştirdiğini söylüyorum. Massachusetts'te büyümemiş, Princeton Üniversitesi mezunu değil ve yirmi iki yaşında Seattle'a taşınmamış. En azından bunları kanıtlayabileceğimiz bir şekilde yapmamış.

"Bunu sana kim söyledi?"

“New York'ta bir arkadaşım var. Bu tür işlere odaklanan bir araştırmacıyla çalışıyor. Araştırmacı, babanızın Sausalito'ya taşınmanızdan kısa bir süre önce

kimliğini değiştirdiğine inanıyor. Bundan emin."

Tabağına şaşkınlıkla bakıyor, sanki söylenenleri yanlış duymuş gibi; her şeyi anlamak imkansız gibi geliyor.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diyor, gözlerime bakmadan.

"Tahminimce seni bir şeyden korumaya çalışıyordu, Bailey."

"Ne gibi? Yaptığı bir şey gibi mi? Çünkü babam, eğer bir şeyden kaçıyorsanız, genellikle kendinizden kaçtığınızı ilk söyleyen kişi olurdu."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Doğru. Kesin olarak bildiğimiz tek şey bana yalan söylediği," diyor.

Ve bunun onda yükselmeye başladığını görüyorum. Öfkesi, hayatının en temel ayrıntılarından dışlanmasına duyduğu haklı öfke. Bunu onun iyiliği için yapıyor olsa bile. Bunu başka seçeneği olmadığı için yapıyor olsa bile. Bir şekilde, bunun affedilebilir olup olmadığına karar vermek zorunda kalacak. İkimiz de.

"O da bana yalan söyledi," diyorum.

Yukarı bakıyor.

"Sadece şunu söylüyorum, o da bana yalan söyledi."

Başını yana eğiyor, sanki buna inanıp inanmayacağını, bunu olduğu gibi kabul edip edemeyeceğini anlamaya çalışıyor. Neden inansın ki? Bu noktada neden birine inansın ki? Ama yine de onu ikna etmeye çalışmak, bana güvenebileceğine, onu da kandırmadığıma dair güvence vermek çok önemli gibi geliyor. Her şey onun buna inanmasına bağlıymış gibi hissediyorum.

Bana öyle bir kırılganlıkla bakıyor ki, konuşmakta zorlanıyorum. Gözlerine bakmak bile beni gözyaşlarına boğmadan duramıyor.

İşte o zaman, bir anda, onunla iletişim kurma biçimimde, ona karşı neyi yanlış yaptığımı anladım. Yeterince nazik, yeterince tatlı olursam, bana güvenebileceğini anlayacağını düşünmüştüm. Ama birine güvenebileceğinizi böyle öğrenmezsiniz. Bunu, herkesin tatlı olmaya, çabalamaya çok yorgun olduğu anlarda öğrenirsiniz. Bunu, o zaman sizin için yaptıklarıyla öğrenirsiniz.

Şimdi onun için yapacağım şey, büyükbabamın benim için yaptığı şeyle aynı. Kendini güvende hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Yani... sadece o yapmadı, değil mi?" diyor. "Eğer bunu o yaptıysa, o zaman ben de onun söylediği kişi değilim, değil mi? Adım ve her şeyim... bir noktada değiştirdi."

“Evet,” diyorum. “Eğer Jake haklıysa, evet, eskiden başka bir isim de kullanıyormuşsun.”

“Ve tüm detaylar da farklı, değil mi?” Bir an duraksıyor. “Mesela... doğum günüm?”

Bu beni durduruyor. O soruyu sorarken sesindeki o yürek burkan acı.

"Sanki doğum günüm gerçekten doğum günüm değilmiş gibi?" diyor.

"Hayır, muhtemelen değil."

Başını aşağıya eğiyor. Gözlerini benden kaçırıyor. "Bu, insanın kendisi hakkında bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor," diyor.

Austin'deki bu neşeli restorandaki küçük masaya tutunarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum; duvardaki resimler, parlak renkler, hepsi hislerime tamamen zıt. Kendimi durdurmaya zorluyorum, gözyaşlarımı geri tutuyorum. Görünüşe göre benden başka kimsesi olmayan on altı yaşında bir kızın ağlamama ihtiyacı var. Onun için orada olmama ihtiyacı var. Bu yüzden kendimi toparlıyorum, dağılması için ona alan veriyorum. Bunu yapmasına izin veriyorum.

Ellerini masanın üzerine koydu, gözleri yaşlarla doldu. Ve onu bu tür bir acı içinde izlemek beni neredeyse yerle bir etti.

“Bailey, bunun imkansız gibi geldiğini biliyorum,” diyorum. “Ama sen sensin. Bunun etrafındaki ayrıntılar ne olursa olsun, babanın sana söylemediği şeyler ne olursa olsun, bu senin kim olduğunu değiştirmez. Özünde değişmez.”

“Ama bana başka bir isimle seslenildiğini, nerede yaşadığımı nasıl hatırlamayabilirim? Hatırlamam gerekmez miydi?”

"Az önce kendin de söyledin, çocuktun. Bailey Michaels olduğunda henüz bilinçlenmeye başlamıştın. Bunların hiçbiri seninle ilgili bir şey değil."

"Sadece onun için mi?" diyor.

Berkeley Bit Pazarı'ndaki, Owen'a balo kralı diyen adamı tekrar düşünüyorum. Owen'ın ona karşı sakin tepkisi. Hiç etkilenmemişti. Bunu bu kadar iyi taklit etmiş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, bu onun hakkında ne söylüyordu?

"Sausalito'dan önce babanıza başka bir şey diye hitap eden birini hatırlıyor musunuz?"

"Takma ad gibi mi?" diyor.

"Hayır, daha çok... tamamen farklı bir isimle mi?"

“Sanmıyorum. Bilmiyorum...” Kahvesini masanın üzerinden itti. “Bunun yaşandığına inanamıyorum.”

"Biliyorum."

Elleriyle saçlarını döndürmeye başladı, mor renk koyu oje ile karıştı, düşünmeye çalışırken gözleri çılgınca kırpışıyordu.

"Kimsenin ona ne dediğini bilmiyorum," diyor. "Hiç dikkat etmedim, neden edeyim ki?"

Arkasına yaslandı, babası hakkında tahminlerde bulunmaktan, geçmişi hakkında tahminlerde bulunmaktan bıkmıştı ve bunu yapmak zorunda hissetmekten tamamen yorulmuştu. Kim onu suçlayabilir ki? Kim Austin'deki yabancı bir restoranda oturup, dünyasındaki en önemli kişinin kimmiş gibi davrandığını ve bunu nasıl kaçırdığını anlamaya çalışmak ister ki? Gerçekte kim olduğunu?

“Biliyor musun? Hadi gidelim,” diyorum. “Geç oldu. Otele geri dönelim ve biraz uyumaya çalışalım.”

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Bailey beni durduruyor. "Bekle..." diyor.

Tekrar yerime oturdum.

“Bobby birkaç ay önce bana bir şey söyledi,” diyor. “Üniversiteye başvuruyordu ve babamdan Princeton için bir mezun tavsiyesi istemek istedi. Ama mezunlar listesinde aradığında, Owen Michaels adında birini hiçbir yerde bulamadığını söyledi. Ne mühendislik fakültesinden mezun olarak, ne de normal üniversitede öğrenci olarak. Ben de ‘Açıkçası yanlış yerde aramış, sonra da Chicago Üniversitesi'ne girmiş ve vazgeçmiş’ dedim. Babama sormayı bile hatırlamadım, sadece Bobby'nin mezun veritabanını nasıl kullanacağını bilmediğini varsaydım.” Duraksıyor. “Belki de sormalıydım.”

“Bailey, neden böyle bir şey yaptın? Neden sana yalan söylediğini varsaydın?”

"Sence bana bunu hiç söyleyecek miydi?" diyor. "Bir gün beni yürüyüşe çıkarıp gerçekte kim olduğumu bana anlatmayı mı planlıyordu? Dürüst olmak gerekirse, bana hayatım hakkında bildiğim her şeyin bir yalan olduğunu mu söyleyecekti?"

Loş ışıkta ona bakıyorum. Owen'la yaptığım konuşmayı, New Mexico'ya tatile gitme planımızı düşünüyorum. O zamanlar gerçekten de bu planlara beni de dahil etmeyi düşünüyor muydu? Biraz daha ısrar etseydim, kabul eder miydi?

“Bilmiyorum,” diyorum.

Onun bunun ne kadar haksızlık olduğunu söylemesini bekliyordum. Tekrar sinirlenmesini bekliyordum. Ama sakinliğini koruyor.

"Neden bu kadar korkuyor?" diyor kadın.

Bu beni durduruyor. Çünkü mesele tam olarak bu. Bütün bunların özü bu gibi geliyor. Owen, dehşete kapıldığı bir şeyden kaçıyor. Hayatını ondan kaçarak geçirdi. Ve daha da önemlisi, tüm hayatını Bailey'i ondan uzak tutmaya çalışarak geçirdi.

“Bunu çözdüğümüzde, şu anda nerede olduğunu da bileceğiz sanırım,” diyorum.

"Ah, neyse, oldukça kolay," diyor.

Sonra gülüyor. Ama gülüşü hızla yerini gözyaşlarına bırakıyor. Tam da buradan gitmek istediğini, otele, Sausalito'ya geri dönmek istediğini söyleyecekmiş gibi düşünürken, bir nebze olsun sakinleşiyor. Bir tür kararlılık buluyor gibi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diyor.

Biz. Şimdi ne yapacağız? Görünüşe göre hepimiz birlikteyiz, bu da içimi ısıtıyor, evimizden çok uzakta, Güney Austin'deki bu gece açık lokantaya kadar gelmiş olsak bile. Hiç olmak istemediğimiz bir bölgeye girmiş olsak bile. Bailey'nin orada olmaması için her şeyi verirdim. Buradayız birlikte ve ikimiz de devam etmek istiyoruz. İkimiz de Owen'ı bulmak istiyoruz, ne saklıyor olursa olsun, şu anda nerede olursa olsun.

"Şimdi," diyorum. "Bunu düzelteceğiz."

İki kişi de bu oyunu oynayabilir.

Onu aramak için sabahı bekliyorum. Sakinleşene ve yapmam gerekeni yapabileceğimden emin olana kadar bekliyorum.

Notlarımın hepsini topladım ve üzerime bir yazlık elbise geçirdim. Bailey'i uyandırmamaya dikkat ederek otel odasının kapısını sessizce kapattım. Sonra aşağıya, kalabalık lobiden geçerek dışarı çıktım; böylece sokakta yürüyebilir ve arka planda duyduklarını daha iyi kontrol edebilirdim.

Sabahın yoğunluğuna rağmen, Kongre Caddesi Köprüsü'nden geçerek ofislerine, çocuklarının okullarına giden, normal günlerine başlamak üzere yola koyulan insanlara rağmen, göl hâlâ sakin ve huzurlu.

Cebime uzanıp Fred'in peçetesini çıkarıyorum, üzerinde Grady'nin cep telefonu numarası iki kez altı çizilmiş.

Telefonumu açıyorum, önce *67'ye basıyorum, sonra numarayı giriyorum; umarım bu, aramayı biraz daha uzun süre engellemeye yardımcı olur—eğer engellemeyi kaldırmaya veya nerede olduğumu anlamaya çalışmaya meyilliyse.

Telefonu açarken, "Bu Grady," diyor.

Yalan söylemeye hazırlanıyorum. Sonuçta, yapılacak tek şey bu. "Hannah'ım," diyorum. "Owen'dan haber aldım."

Merhaba yerine bu.

“Ne zaman?” diye soruyor Grady.

"Dün gece geç saatlerde, saat iki civarında, birilerinin telefonu dinleyip takip etmesinden korktuğu için konuşamayacağını söyledi. Ankesörlü telefondan falan aradı. Gizli numara olarak göründü ve hızlı hızlı konuşuyordu. Benim ve Bailey'nin iyi olup olmadığını öğrenmek istedi ve Dükkânda olup bitenlerle hiçbir ilgisinin olmadığını ısrarla belirtti. Avett'in bir şeyler çevirdiğini hissettiğini, ancak bunun ne kadar ciddi olduğunu bilmediğini söyledi."

Telefonun diğer ucunda Grady'nin bir şeyler karıştırdığını duyabiliyorum. Belki de bir not defteri arıyor, ona vereceğimi düşündüğü ipuçlarını yazabileceği bir şey.

“Bana tam olarak ne söylediğini anlatın...” diyor.

“Telefonda kalmasının onun için güvenli olmadığını, ama seni aramam gerektiğini söyledi,” diyorum. “Bana doğruyu söyleyeceğini söyledi.”

Hışırtı kesilir. "Gerçek mi? Ne hakkında?"

"Bilmiyorum Grady. Owen, senin bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bildiğini söyledi."

Grady duraksıyor. "Kaliforniya'da henüz çok erken," diyor. "Bu kadar erken ne yapıyorsunuz?"

"Eğer kocanız gece saat ikide sizi arayıp başının dertte olduğunu söylese, tekrar uyuyabilir miydiniz?"

“Ben oldukça iyi uyuyan biriyim, o yüzden...” diyor.

“Neler olup bittiğini bilmem gerek Grady. Burada gerçekten neler oluyor?” diyorum. “Teksas, Austin'de görevli bir ABD federal polisi neden şüpheli olmayan birini bulmak için ta San Francisco'ya kadar geliyor?”

"Ve Owen'ın seni aradığı konusunda bana neden yalan söylediğini bilmem gerekiyor, çünkü açıkça aramadı."

"Owen Michaels'ın Sausalito'ya gelmeden önceki kayıtlarında neden hiçbir şey yok?" diye soruyorum.

"Bunu sana kim söyledi?" dedi.

“Bir arkadaş.”

"Bir arkadaş mı? Arkadaşından yanlış bilgi alıyorsun," diyor.

“Sanmıyorum,” diyorum.

“Peki, arkadaşınıza The Shop'un yeni yazılımının temel işlevlerinden birinin çevrimiçi geçmişinizi değiştirmek olduğunu hatırlattınız mı? İstemediğiniz bir izi silmenize yardımcı olduğunu, doğru mu? Kim olduğunuzla ilgili hiçbir çevrimiçi iz kalmamasını sağlıyor. Buna üniversitelerin çevrimiçi veritabanları, konut kayıtları da dahil..."

“Yazılımın nasıl çalıştığını biliyorum.”

"Peki, Owen'ın sicilini silebilecek biri varsa, bunu yapabilecek tek kişinin o olabileceği aklınıza neden gelmedi?"

Owen. Diyor ki, Owen geçmişine dair izleri soğuttu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diyorum.

“Belki de yazılımını test ediyordu,” diyor. “Bilmiyorum. Sadece arkadaşınızın Owen'ın geçmişi hakkında ne öğrendiği veya öğrenmediği konusunda çeşitli açıklamalar varken oldukça karmaşık bir hikaye uydurduğunuzu söylüyorum.”

Beni dengemden çıkarmaya çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Kendi çıkarları için bu anlatıyı kontrol etmesine izin vermeyeceğim; bu durum giderek daha da şüpheli hale geliyor.

“Grady, tüm bunlardan önce ne yapıyordu? Dükkândan önce? Neden kimliğini değiştirdi? Neden adını değiştirdi?”

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

“Bence haklısınız,” diyorum. “Bence bu, yetki alanınız olmayan bir soruşturma için ta San Francisco'ya kadar gelmenizin nedenini açıklıyor.”

Gülüyor. "Yetki alanım gereği bu soruşturmadan kesinlikle ben sorumluyum," diyor. "Sanırım bununla ilgili biraz daha az, diğer şeylerle daha çok ilgilenmelisiniz."

"Ne gibi?"

"FBI'daki Özel Ajan Naomi Wu'nun Owen'ı resmi olarak şüpheli kişi ilan etmekle tehdit etmesi gibi bir durum."

Duraksıyorum. Adını söylemedim. Adını biliyordu. Her şeyi biliyor gibiydi.

“Ekibinin arama emirleriyle evinize gelmesine çok az zaman kaldı. Şu an için onu engellemek için çok mücadele ediyorum, ancak bunun böyle devam edeceğinin garantisini veremem.”

Bailey'nin eve döndüğünde odasının darmadağınık, dünyasının altüst olduğunu görmesini düşünüyorum.

“Neden, Grady?”

"Affedersin?"

"Bunun olmasını engellemek için neden bu kadar çok mücadele ediyorsunuz?"

"Bu benim işim," diyor.

Bunu kendinden emin bir şekilde söylüyor, ama ben ikna olmadım. Çünkü içimde bir şey dank etti. Grady de Owen için bunların hiçbirini benim kadar istemiyor. Grady, Owen'ı bu kaderden uzak tutmaya yardım etmek istiyor. Neden? Eğer Grady sadece Owen'ı soruşturuyor olsaydı, sadece onu yakalamaya çalışıyor olsaydı, sadece bu işi bitirmeye çalışıyor olsaydı, bu

kadar umursamazdı. Ama burada başka bir şey oluyor; Owen'ın basit bir dolandırıcılığa karışmasından çok daha kötü bir şey. Ve birdenbire, o şeyin şimdiye kadar hayal ettiğim her şeyden daha kötü olduğunu hissederek dehşete kapılıyorum.

Onu koruyun.

“Owen bize bir kese dolusu para bıraktı,” diyorum.

"Neyden bahsediyorsun?" diyor.

“Aslında, parayı Bailey için bıraktı. Çok büyük bir para ve eğer birileri bana tehdit ettiğiniz arama emirlerinden biriyle gelirse, bunu bulmalarını istemiyorum. Bunun bana karşı kullanılmasını veya Bailey'i benden alma bahanesi olarak kullanılmasını istemiyorum.”

“Bu iş böyle yürümez.”

“Bu işlerin nasıl yürüdüğünü henüz yeni öğrendim, bu yüzden şimdilik size paradan bahsedeceğim,” diyorum. “Mutfak lavabosunun altında. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.”

Sessiz kalıyor. "Şunu takdir ediyorum, onu benim almam, onların bulmasından daha iyi," diyor. "San Francisco ofisimizden birini gönderip aldırabilirim."

Lady Bird Gölü'nün ötesine, Austin'in şehir merkezine, zarif binalarına, sabah ışığını içeriye süzen ağaçlara bakıyorum. Grady muhtemelen çoktan o binalardan birinde, güne başlamış durumda. Grady, birdenbire olmasını istediğimden daha yakınımda.

"Şu an uygun bir zaman değil."

"Neden?"

Vücudumdaki her şey bana ona gerçeği söylememi söylüyor. Austin'deyiz. Ama hâlâ onun dost mu düşman mı olduğundan emin değilim. Ya da ikisi birden. Belki herkes biraz ikisi birden, Owen da dahil.

“Bailey kalkmadan önce biraz iş halletmem gerekiyor,” diyorum. “Ve düşünüyorum da... belki de her şey sakinleşene kadar Bailey'i başka bir yere götürmeliyim.”

“Nerede mesela?”

Jake'in teklifini düşünüyorum. New York'u düşünüyorum.

“Emin değilim,” diyorum. “Ama Sausalito'da olmak zorunda değiliz, değil mi? Yani, herhangi bir yasal sebepten dolayı orada kalmak zorunda değiliz, doğru mu?”

"Resmi olarak değil ama iyi görünmeyecek," diyor. Sonra Grady duraksıyor. Sanki bir şey duymuş gibi duraksıyor.

“Bekle. Neden az önce ‘orada’ dedin?”

"Ne?"

“Dediniz ki, orada kalmak zorunda değiliz. Evinizden, Sausalito'dan bahsediyorsunuz. Eğer evinizde olsaydınız, 'buradayız' derdiniz. Burada kalmak zorunda değiliz.”

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Hannah, seni kontrol etmesi için meslektaşlarımdan birini gönderiyorum," diyor.

"Biraz kahve yapayım," diyorum.

"Bu şaka değil," diyor.

"Bence öyle değil."

"Öyleyse neredesin?" diye soruyor Grady.

Grady telefon görüşmemi takip etmek istiyorsa, bunu yapabileceğini biliyorum. Belki de zaten deniyordur. Grady'nin memleketine bakıyorum ve kocam için oranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum.

"Grady, nerede olacağımdan endişeleniyorsun?" diye soruyorum.

O cevap vermeden önce telefonu kapatıyorum.

Bir yıl önce

"İstediğin zaman buraya öylece girip çıkabileceğini mi sanıyorsun?" dedim.

Şaka yapıyordum. Ama Owen'ın bana haber vermeden, mesai saatinde atölyeme gelmesine şaşırdım. Normalde böyle yapmazdı. Günlerini Palo Alto'daki ofislerde geçirir, bazen bir toplantı için San Francisco şehir merkezine giderdi. Bailey'nin ona bir şey için ihtiyacı olmadığı sürece hafta içi nadiren evde olurdu.

"İstediğim zaman uğrayabilseydim, sürekli burada olurdum," dedi. "Ne üretiyoruz?"

Stüdyoda benimle birlikte olmaktan duyduğu mutluluğu ellerini birbirine sürerek gösterdi. Çalışmalarımı seviyordu, onun bir parçası olmaktan mutluluk duyuyordu. Ve onun bu duyguları ne kadar içtenlikle hissettiğini her gördüğümde, onu sevdiğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatan küçük bir an daha yaşıyordum.

"Bu kadar erken neden eve geldin?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Bu duruma bağlı," dedi.

Yüz siperliğimi kaldırıp bana bir öpücükle selam verdi. Üzerimde iş kıyafetlerim vardı; yüksek yakalı bir ceket ve o yüz siperliği. Bu kombinasyon beni aynı anda hem geleceğe hem de geçmişe aitmişim gibi gösteriyordu.

"Sandalyem hazır mı?"

Ben de onu öptüm ve kollarımı omuzlarına doladım.

"Henüz değil," dedim. "Ve bu senin sandalyen değil."

Santa Barbara'daki bir müşterim için, iç tasarım ofisi için bir Windsor sandalyesi yapıyordum, ancak Owen yapım aşamasındayken -koyu, yontulmuş karaağaç; yükseltilmiş halka sırtlık- sandalyeyi görür görmez, onu bırakamayacağımıza karar verdi. Ona göre bu sandalye onun için yapılmıştı.

"Bunu göreceğiz," dedi.

Tam o sırada telefonu titredi. Owen arayanın kim olduğunu görmek için aşağıya baktı, yüzü karardı. Reddet düğmesine tıkladı.

"Kimdi o?" dedim.

"Avett," dedi. "Onu daha sonra arayacağım."

Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu, ama ben bunu öylece bırakamazdım—özellikle de ondan yayılan gerginliği hissettiğimde. Sadece cevaplamadığı bir telefon görüşmesi yüzünden bu kadar sinirlenmişken. "Ona ne oluyor?"

"Biraz mantıksız davranıyor, hepsi bu."

"Ne hakkında?"

"Halka arz," dedi. "Önemli bir şey değil."

Ama gözlerinde bir parıltı vardı; öfke ve sinir karışımı. Nadiren sergilediği iki duygu. Son zamanlarda daha sık sergilediği iki duygu. Ve elbette, kendi ofisinde değil, benim atölyemde duruyordu.

Yardımcı olmak istesem de onu baltalamak istemediğimden, kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalıştım. Ofiste çalışmak zorunda değildim, hesap vermek zorunda olduğum bir patronun siyasetiyle uğraşmak zorunda değildim; Avett Thompson gibi, aynı fikirde olmayabileceğim biriyle uğraşmak zorunda değildim. Yine de, bunu nasıl söyleyeceğimi bulmak istedim: Owen'ın stres seviyesinin yükseldiğini görüyordum. Bunun sadece bir iş olduğunu. Bana kalırsa, her zaman başka bir iş bulabilirdi.

Ben bir şey söylemeden önce telefon tekrar titredi. Arayan kimliğinde AVETT yazıyordu. Owen telefonuna baktı. Sanki telefonu açacakmış gibi parmakları orada gezindi. Ama yine reddetti tuşuna bastı ve telefonu cebine koydu.

Başını salladı. "Aynı şeyi kaç kere söylesem de fark etmez. Avett bunu duymak istemiyor," dedi. "Bütün bunların işe yaraması için ihtiyacımız olan şey bu."

"Büyükbabam, insanların çoğunun bir şeyi daha iyi hale getirecek şeyi duymak istemediğini, daha çok kolaylaştıracak şeyi duymak istediğini söylerdi," dedim.

“Peki bu konuda ne yapılması gerektiğini söyledi?”

“Başka insanlarla tanışın. Mesela, başlangıç olarak.”

Başını yana eğdi, beni süzdü. "Bana her zaman ne söyleyeceğini nasıl biliyorsun?" dedi.

“Aslında bunu dedem söylüyor ama olsun...” dedim.

Elini uzatıp elimi tuttu, yüzünde bir gülümseme belirdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, ya da en azından düşündüğü kadar önemli değilmiş gibi.

"Bu konuyu yeterince konuştuk," dedi. "Hadi gidip sandalyemi görelim."

Beni kapıya, arka bahçeye ve sandalyenin kurumakta olduğu, zımparalanmış ve yeni cilalanmış verandaya doğru çekmeye başladı.

“Biliyorsun, o sandalyeyi alamazsın,” dedim. “Birisi sipariş verdi. Bize bunun için çok para ödüyor.”

"Ona bol şans diliyorum," dedi. "Mülkiyet, hukukun onda dokuzudur."

Gülümsedim. "Kanun hakkında ne biliyorsun?"

"Eğer o sandalyede ben oturuyorsam," dedi, "başka hiç kimse o sandalyeye oturmayacak."

Tüm Geçmişi Sil

Saat 10'da otelin kafesi zaten kalabalık, ışıklar kısılmış durumda.

Barda oturmuş portakal suyu içerken etrafımdakilerin çoğu sabah kokteyllerine -mimosalar, Bloody Mary'ler, şampanyalar, White Russian'lar- başlamış durumda.

Sıra sıra dizilmiş, hepsi farklı haber programlarına ayarlanmış televizyonlara bakıyorum. Çoğu The Shop hakkında haber yapıyor ve altyazılı olarak karşıma çıkıyorlar. PBS, Avett Thompson'ın kelepçelenip götürüldüğü görüntüleri gösteriyor. MSNBC, Belle'in Today programındaki röportajının ön izlemesini yayınlıyor; Belle, Avett'in tutuklanmasını adaletsizliğin bir örneği olarak nitelendiriyor. CNN'in alt yazısı, daha fazla iddianamenin geleceği konusunda tekrar tekrar uyarıda bulunuyor. Bu neredeyse bir vaat gibi, Grady'nin vaadini yansıtıyor; Owen'ın yakında daha da büyük bir belaya bulaşacağı, kaçtığı her neyse yakında onu yakalayacağı anlamına geliyor.

Kocamı düşündüğümde beni tekrar tekrar kemiren şey bu: Ona, hepimize doğru gelen ve onun engelleyemediği bir şey var. Bunu onun yerine engellemeye çalışmak için beni bırakmış olması.

Not defterimi çıkarıp Grady'nin telefon görüşmemiz sırasında söylediklerini tekrar gözden geçiriyorum; her detayı hatırlamaya, önemli olabilecek noktaları belirlemeye çalışıyorum. Aklıma sürekli Owen'ın kendi çevrimiçi geçmişini silmiş olabileceğine dair söyledikleri geliyor. Ve bu ne kadar yanlış gelse de, kendimi o varsayıma götürmeye çalışıyorum, bakalım bana ne gösterecek.

İşte tam bu noktada sonuca vardım. Silinemeyecek bazı şeyler var, en yakınlarımıza, onlara ne söylediğimizin farkında olsak da olmasak da, bazı şeyleri ifşa ediyoruz.

Owen, farkında olmadan sadece bana bazı şeyler anlattı.

Bu yüzden başka bir liste yapıyorum. Owen'ın geçmişi hakkında bildiğim her şeyin listesi. Yanlış bilgiler değil—Newton, Princeton, Seattle. Diğer

gerçekler—gerçek olmayanlar: birlikte geçirdiğimiz süre boyunca tesadüfen öğrendiğim şeyler, geriye dönüp baktığımda garip karşılaşmalar gibi görünen şeyler. Mesela Roosevelt Lisesi'ndeki adam. Roosevelt'i araştırıyorum ve Amerika Birleşik Devletleri'ne yayılmış seksen altı tane buluyorum. Hiçbiri Massachusetts'e yakın değil. Ama sekizi—San Antonio ve Dallas gibi yerlerde —Teksas'a yayılmış durumda.

Bunu aklımdan çıkaramıyorum ve düşünmeye devam ediyorum; Owen'la oteldeki geceye, bardaki kumbaraya takılıp kalıyorum. İşte o zaman kumbarayla ilgili bir şeyi fark ediyorum; hatırlamakta zorlandığım bir şey. Şimdi doğru mu hatırlıyorum, yoksa çaresizlikten mi aklıma getiriyorum? Jules'a kontrol etmesi için mesaj atıyorum ve düşünmeye devam ediyorum.

Sadece benim bildiğim şeyleri yavaş yavaş keşfediyorum: Owen'ın bana gece geç saatlerde anlattığı anekdotlar ve hikayeler. Sadece ikimiz. Sadece seçtiğiniz kişiyle, hayatınızın tanığıyla yapabileceğiniz türden bir şey.

O anlattığı, hatta anlattığının farkında bile olmadığı hikayelerin hepsi de yalan olamaz. Buna inanmayı reddediyorum. Yanıldığım kanıtlanana kadar da inanmayı reddedeceğim.

Owen'ın en sevdiği anları sıralamaya başlıyorum: Henüz on altı yaşındayken babasıyla Doğu Kıyısı boyunca yaptığı tekne gezisi, babasıyla birkaç gün yalnız geçirdiği tek zamandı. Lise son sınıftayken kız arkadaşının köpeğini dışarıya oynaması için salmıştı ve köpek kaçmıştı; Owen, o öğleden sonra köpeği aramakla meşgul olduğu için ilk işinden kovulmuştu. Arkadaşlarıyla birlikte Star Wars'ın gece yarısı gösterimine gizlice girmişti ve sonunda içeri girdiğinde anne babası saat 02:45'te uyanıktı.

Ve bana üniversiteyle ilgili, mühendisliğe ve teknolojiye neden bu kadar aşık olmaya başladığıyla ilgili bir hikaye anlattı. Owen, üniversitenin birinci yılında, henüz on dokuz yaşındayken, hayran olduğu bir profesörden matematik dersi almıştı; şu anki kariyerini ona borçlu olduğunu söylüyordu. Profesör, Owen'a şimdiye kadar gördüğü en kötü öğrenci olduğunu söylemiş olsa bile. Profesörün adını bana söylemiş miydi? Tobias bir şeydi. Newton muydu? Yoksa Profesör Newhouse muydu? Ve kullandığı bir lakabı yok muydu?

Hemen yukarı kata koştum ve otel odasına geri döndüm, Bailey'i uyandırmak için; çünkü bu profesör hakkındaki hikâyeyi benden daha çok duymuş olabilecek tek kişi o.

Yorganı üzerimden çekip yatağının kenarına oturuyorum.

"Uyuyorum," diyor.

"Artık değil," diyorum.

İstemeyerek de olsa yatak başlığına yaslandı. "Ne oldu?"

“Babanızın hocasının adını hatırlıyor musunuz? Çok sevdiği, ona birinci sınıfta ders veren hocanın adını?”

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum," diyor.

Bailey'nin bu hikayeye gözlerini devirdiği, Owen'ın bunu nasıl bir öğretici fırsat olarak kullandığı, Bailey'yi önemsediği bir şeye bağlı kalmaya, planına sadık kalmaya ikna etmek için kullandığı tüm zamanları düşünerek sabırsızlığımla mücadele ediyorum. Onu tam tersine ikna etmeye çalışırken de kullandı.

“Bu hikâyeyi biliyorsun, Bailey. O profesör, ölçü kuramı ve küresel analiz üzerine o imkansız dersi veriyordu. Baban ondan bahsetmeyi çok sever. Ona, şimdiye kadar gördüğü en kötü öğrenci olduğunu söyleyen profesör. Ve bu durumun Owen'ı nasıl daha iyi olmaya teşvik ettiğini, onu nasıl odakladığını?”

Bailey yavaşça başını sallamaya başladı, bir tanıma belirtisiydi bu. "Yani babamın ara sınavını ilan panosuna asan adamdan bahsediyorsun, değil mi...?" dedi. "Böylece babam kendini geliştirebileceği tüm noktaları unutmasın diye."

“Kesinlikle, evet!”

“Bazen tutkunuz emek ister ve kolay olmadığı için ondan vazgeçmemelisiniz...” Owen’ın sesini taklit ederek, “Bazen, evlat, daha iyi bir yere ulaşmak için daha çok çalışman gerekir.” diyor.

“Evet, o. Sanırım adı Tobias’tı ama tam adını bilmem gerekiyor. Lütfen hatırladığınızı söyleyin.”

"Neden?" diyor.

"Bailey, hatırlayabilir misin?"

"Bazen ona soyadıyla seslenirdi. Soyadının bir takma adıydı bu. Ama J harfiyle başlıyordu... değil mi?"

“Belki. Bilmiyorum.”

“Hayır, sanmıyorum... Aşçıydı... Ona Aşçı diyordu. Belki de Aşçıydı?” diyor. “Yoksa Aşçı Adam mıydı?”

Gülümsüyorum, neredeyse kahkaha atıyorum. Haklı. Bunu duyar duymaz anladım. Hiç de öyle olmadığını bilmek güzel.

"Nesi bu kadar komik?" diyor. "Beni çok korkutuyorsun."

“Hiçbir şey yok, harika. Bilmem gereken buydu,” diyorum. “Hadi uyumaya devam et.”

"İstemiyorum," diyor. "Ne bulduğunu söyle bana."

Telefonumu açıyorum ve adını arama motoruna yazıyorum. Üniversite düzeyinde matematik dersi veren, özellikle de ölçü kuramı ve küresel analiz dersi veren kaç tane Tobias Cookman adında profesör olabilir ki?

Bulduğum biri, teorik matematik öğreten biri. Öğretim alanında düzinelerce övgü ve ödül almış biri. Ortaya çıkan fotoğraflardan anladığım kadarıyla, Owen'ın tarif ettiği kadar asık suratlı görünüyor. Kırışık alın, derin bir somurtma. Ve nedense, fotoğrafların çoğunda sürekli kırmızı kovboy çizmeleri giymiş.

Profesör Tobias “Cook” Cookman.

Princeton Üniversitesi'nde hiç çalışmadı.

Ancak son yirmi dokuz yıldır Austin'deki Texas Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Bu bir bilim değil mi?

Bu sefer taksiye bineceğiz.

Bailey gözlerini kırpmadan ellerine bakıyor, oldukça şaşkın görünüyor. Ben de aynı şekilde şaşkınım, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Özel bir dedektifin kocanızın adının farklı olduğunu, hayatının detaylarının farklı olduğunu sezmesi bir şeydir. Ama eğer bu doğru çıkarsa – eğer Owen bu Profesör Cookman'la bu dersi aldıysa – bu, Owen'ın hayat hikayesi hakkında yalan söylediğine dair ilk gerçek kanıtımız olacak. Bu, içgüdümün doğru olduğuna, Owen'ın gerçek hikayesinin bir şekilde Austin'de başlayıp bitebileceğine dair ilk kanıt. Gerçeğe yaklaştığımız için bir zafer gibi geliyor. Ama gerçek sizi gitmek istemediğiniz bir yere götürüyorsa, emin de değilsiniz. Bu zaferi istediğinizden emin değilsiniz.

Taksi, Doğa Bilimleri Fakültesi'nin önüne yanaşıyor; bu binalar topluluğu, benim okuduğum beşeri bilimler fakültesinin tamamından, kampüsünden ve yurtlarından daha büyük ve daha geniş.

Dönüp Bailey'ye baktım. Binaları, içlerinden ve çevrelerinden geçen sakin yeşilliği inceliyor.

Şartlar göz önüne alındığında bile, özellikle arabadan inip yeşillikler arasından yürümeye ve Matematik Bölümü'ne giden küçük köprüden geçmeye başladığımızda etkilenmemek zor.

UT'nin matematik, fizik ve astronomi bölümlerine ev sahipliği yapan bina. Gururla sergilenen duvarda, bu binanın her yıl Amerika'nın en etkileyici bilim ve matematik öğrencilerinden yüzlercesini mezun ettiği belirtiliyor. Ayrıca Nobel Ödülü, Wolf Ödülü, Abel Ödülü, Turing Ödülü ve Fields Madalyası sahiplerine de ev sahipliği yapıyor.

Fields Madalyası sahibi Profesör Cookman da dahil olmak üzere.

Yürüyen merdivenle ofisine çıkarken, Profesör Cookman'ın yüzünün büyük bir posterini görüyoruz. Aynı kaş çatması, aynı kırışık alın.

Posterde şu yazıyor: Teksaslı bilim insanları dünyayı değiştiriyor. Ayrıca Profesör Cookman'ın bazı araştırmaları ve ödülleri de listeleniyor: Fields Madalyası sahibi. Wolf Ödülü finalisti.

Ofisinin önüne vardığımızda Bailey, Texas'ta yanımızda bulunan en eski fotoğraf olan Owen'ın fotoğrafını telefonuna koydu; Profesör Cookman'ın bu fotoğrafa bakmaya istekli biri olabileceği umuduyla.

Fotoğraf on yıl öncesinden. Owen, Bailey'nin ilk okul oyunundan sonra ona sarılıyor. Bailey hâlâ kostümüyle ve Owen kollarını gururla omuzlarına dolamış. Bailey'nin yüzü, ona verdiği çiçeklerin (gerbera papatyaları, karanfiller ve zambaklar, tüm vücudundan daha büyük bir buket) arasında büyük ölçüde gizlenmiş. Bailey çiçeklerin arasından büyük bir gülümsemeyle bakıyor. Owen kameraya bakıyor. Mutlu. Gülüyor.

Fotoğrafa bakmak neredeyse dayanılmaz, özellikle de Owen'a yakınlaştırdığımda. Gözleri parlak ve canlı. Sanki buradaymış gibi. Sanki burada olabilirmiş gibi.

İçeri girerken Bailey'e destekleyici bir gülümseme vermeye çalışıyorum ve dış ofiste bir masanın arkasında oturan bir yüksek lisans öğrencisiyle karşılaşıyoruz. Siyah telli çerçeveli gözlük takıyor ve kalın bir öğrenci ödevi yığınını değerlendirmeye odaklanmış durumda.

Başını kaldırmıyor, kırmızı kalemini bırakmıyor. Ama boğazını temizliyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diyor, sanki bunu yapmak istediği son şeymiş gibi.

“Profesör Cookman ile görüşmeyi umuyoruz,” diyorum.

"Bu çok açık," diyor. "Neden?"

Bailey, "Babam onun eski öğrencilerinden," diyor.

"Ders veriyor," diyor kadın. "Hem de randevu almanız gerekiyor."

“Elbette, ama Bailey'nin size anlatmaya çalıştığı şey, kendisinin de öğrenci olmakla ilgilendiği. UT'de. Babası gibi. Ve kabul bölümündeki Nielon Simonson, bugün Profesör Cookman'ın dersine katılmasını önerdi.”

Başını kaldırıp, "Kayıt bürosunda kim var?" diye sordu.

“Nielon mu?” diye sordum, az önce uydurduğum ismi inandırıcı kılmaya çalışarak. “Cook, Bailey'i buraya gelmeye ikna edemezse, kimse edemez dedi. Bugün onun dersine katılması gerektiğini düşündü.”

Kaşlarını kaldırıyor. Ona "Cook" diye hitap etmem onu durduruyor, bana inanmasını sağlıyor.

"Dersin yarısı bitti, ama eğer kalan kısmına da katılmak istersen, seni aşağıya götürebilirim sanırım..."

"Bu harika olurdu," diyor Bailey. "Teşekkürler."

İlgisiz bir şekilde gözlerini devirdi. "Öyleyse başlayalım," dedi.

Onu ofisten dışarıya kadar takip ediyoruz ve büyük bir konferans salonuna varana kadar birkaç merdiven iniyoruz.

“İçeri girdiğinizde sınıfın önünde olacaksınız,” diyor. “Durma. Profesör Cookman'a bakma. Merdivenlerden yukarı çık ve doğrudan amfinin en arkasına git. Anladın mı?”

Başımı salladım. "Elbette."

"Dersini herhangi bir şekilde aksatırsanız, sizden dışarı çıkmanızı isteyecektir," diyor. "İnanın bana."

Kapıyı açtı ve ben ona teşekkür etmeye başladım, ama parmağını ağzına götürerek beni susturdu.

"Az önce ne dedim ben?"

Sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti ve bizi içeride yalnız bıraktı.

Kapalı kapıya bakakaldık. Sonra onun dediğini yaptık. Merdivenlerden yukarı, konferans salonunun arka tarafına doğru yürürken, sıraları dolduran seksen küsur öğrencinin yanından geçerken gözlerimi dümdüz ileriye diktim.

Arka duvardaki bir noktayı işaret ediyorum ve görünmez olmaya çalışarak oraya doğru ilerliyoruz. Ancak o zaman dönüp odaya bakıyoruz.

Profesör Cookman, küçük bir kürsünün arkasında, önde duruyor. Şahsen, altmış yaşlarında ve kırmızı kovboy çizmeleriyle bile 1.65 metreden uzun görünmüyor; çizmeler boyuna birkaç santim daha eklemiş gibi duruyor.

Herkesin gözü onda. Herkes odaklanmış durumda. Kimse yanındakiyle fısıldaşmıyor. Kimse e-posta kontrol etmiyor. Kimse mesaj göndermiyor.

Profesör Cookman büyük kara tahtaya bir şeyler yazmak için dönerken, Bailey bana doğru eğildi.

"Nielon Simonson mu?" diye fısıldadı. "Bunu sen mi uydurdun?"

"Burada mı duruyoruz, yoksa durmuyor muyuz?" diye soruyorum.

“Biz öyleyiz.”

"Öyleyse bunun ne önemi var?"

Bence sessiz davranıyoruz ama sesimiz o kadar yüksek ki arka sıradaki biri dönüp bize bakıyor.

Daha da kötüsü, Profesör Cookman tahtaya yazmayı bırakıp bize döndü. Bütün sınıf da ona bakarak öfkeyle gözlerini süzdü.

Yüzümün kızardığını hissettim ve başımı aşağıya eğdim. Hiçbir şey söylemedi, ama bizden de gözlerini ayırmadı. Bir dakika boyunca. Sanki çok daha uzun sürmüş gibi gelen bir dakika.

Neyse ki, sonunda tahtaya geri döndü ve dersine devam etti.

Sınıfın geri kalanını sessizce izliyoruz ve herkesin neden Profesör Cookman'a bu kadar odaklandığını anlamak kolay. Heybetine rağmen, etkileyici bir adam. Sınıfı bir gösteri gibi yönetiyor, öğrencilerini büyülüyor. Ve belki de onları korkutuyor. Sadece ellerini kaldırmayan öğrencilere söz veriyor. Cevabı bildiklerinde Cookman gözlerini kaçırıyor, hiçbir şekilde onaylamıyor. Bir öğrenci cevabı bilmiyorsa, gözlerini o öğrenciden ayırmıyor. Rahatsız edici bir noktaya kadar bakıyor, tıpkı bize baktığı gibi. Ancak o zaman başka birine söz veriyor.

Tahtaya son denklemi yazdıktan sonra dersin bittiğini duyurdu ve herkesi o gün için serbest bıraktı. Sınıf dışarı akın etti ve biz de merdivenlerden aşağı, masasının yanında duran ve omuz çantasını hazırlayan adamın yanına doğru yöneldik.

Bizi görmüyormuş gibi evraklarını toplamaya devam ediyor. Ama sonra konuşmaya başlıyor.

"Dersleri bölmeyi alışkanlık haline mi getirdiniz?" diyor. "Yoksa kendimi özel biri mi saymalıyım?"

“Profesör Cookman,” dedim. “Özür dilerim. Bizi duymanızı istememiştik.”

“Sence bu durumu daha mı iyi yoksa daha mı kötüleştiriyor?” diyor. “Sen tam olarak kimsin? Ve neden benim sınıfımdasın?”

“Ben Hannah Hall. Bu da Bailey Michaels,” diyorum.

Bakışlarını bir o yana bir bu yana çeviriyor, daha fazlasını arıyor. "Tamam."

“Eski bir öğrenciniz hakkında bilgi arıyoruz,” diyorum. “Umarız bize yardımcı olabilirsiniz.”

"Peki neden böyle bir şey yapayım ki?" diyor. "Özellikle de dersimi aksatan genç kadınlar için?"

"Bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin," diyorum.

Gözlerime bakıyor, sanki beni ilk kez inceliyormuş gibi. Bailey'e işaret ediyorum, o da Profesör Cookman'a telefonunu uzatıyor, ekranda babasıyla

çekilmiş fotoğrafı açık.

Elini gömlek cebine uzatıp bir gözlük çıkarıyor, bakışlarını telefona çeviriyor.

"Fotoğrafta yanınızda duran adam mı?" diye soruyor. "Eski öğrencimiz mi?"

Başını salladı ama sessiz kaldı.

Başını yana eğiyor, fotoğrafa bakıyor, sanki gerçekten hatırlamaya çalışıyormuş gibi. Ben de hafızasını tazelemeye çalışıyorum.

"Mezuniyet yılını doğru biliyorsak, yirmi altı yıl önce sizin sınıfınızda okumuştu," diyorum. "Adını biliyor olabilirsiniz diye umuyorduk?"

"Biliyor musun, yirmi altı yıl önce benim dersime katılmıştı?" diyor. "Ve sen onun adını bilmiyor musun?"

“Şu an kullandığı ismi biliyoruz ama gerçek adını bilmiyoruz,” diyorum. “Uzun bir hikaye.”

"Kısa versiyonu için vaktim var," diyor.

Bailey, "O benim babam," diyor.

Bunlar Bailey'nin ağzından çıkan ilk kelimeler ve onu durduruyorlar. Başını kaldırıyor, Bailey'nin gözleriyle karşılaşıyor.

"Onu bana nasıl bağladın?" diyor.

Bailey'nin cevap vermek isteyip istemediğini görmek için ona baktım, ama yine sessizdi. Ve yorgun görünüyordu. On altı yaşında biri için fazla yorgun. Bana baktı ve işaret etti. Suya atlamam için işaret etti.

“Meğer kocam hayatıyla ilgili birçok detayı uydurmuş,” diyorum. “Ama senin hakkında, üzerindeki etkinden bahsettiği bir hikaye anlattı. Seni sevgiyle hatırlıyor.”

Fotoğrafa tekrar bakıyor ve Owen'a bakarken gözlerinde bir parıltı gördüğümü düşünüyorum. Bailey'e baktığımda, onun da aynı şeyi fark ettiğini düşündüğünü biliyorum. Ama elbette, görmek istediğimiz şey bu.

"Şimdi Owen Michaels adını kullanıyor," diyorum. "Ama sizin öğrencinizken farklı bir isim kullanıyordu."

"Peki neden adını değiştirdi?" diyor.

"İşte bunu anlamaya çalışıyoruz," diyorum.

"Yıllar boyunca birçok öğrenciye ders verdim ve onu tanıdığımı söyleyemem," diyor.

"Yardımcı olursa diye belirtelim, öğretmenlikteki ikinci yılınız olduğundan oldukça eminiz."

"Belki hafıza sizde farklı çalışıyordur, ama benim deneyimime göre, zaman geçtikçe hatırlamak zorlaşıyor."

"Son deneyimlerime göre, hepsi hemen hemen aynı," diyorum.

Gülümsüyor, beni süzüyor. Ve belki de neler yaşadığımızı görüyor, çünkü sesi yumuşuyor.

"Üzgünüm, daha fazla yardımcı olamıyorum..." diyor. "Belki de kayıt bürosunu deneyebilirsiniz. Belki de sizi doğru yöne yönlendirebilirler."

"Peki onlara ne soracağız?" diyor Bailey.

Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Ama ben görüyorum. Öfkesinin kabardığını görüyorum.

"Affedersiniz?" diyor.

"Sadece şunu soruyorum, onlara ne soracağız? Dosyalarında Owen Michaels adını kullanan ama eskiden başka bir isim kullanan bir öğrenci varsa?" diyor. "Görünüşe göre bir anda ortadan kaybolan bu kişi?"

"Evet, haklısınız. Muhtemelen bu konuda yardımcı olamazlar..." diyor. "Ama bu gerçekten benim uzmanlık alanım değil."

Bailey'e cep telefonunu uzatır.

"İkinize de bol şans diliyorum," diyor.

Ardından çantasını omzuna atıp çıkışa doğru yürümeye başladı.

Bailey, elinde tuttuğu telefona dik dik bakıyor. Korkmuş ve çaresiz görünüyor; Profesör Cookman ondan uzaklaşıyor, Owen ise hiç yaklaşmıyor. Yaklaştığımızı sanıyorduk. Owen'ın profesörünü bulduk. Buraya geldik. Ama şimdi Owen daha da uzaklaşmış gibi hissediyorum. Bu da Profesör Cookman'a neden seslendiğimi, neden gitmesine izin vermeyi reddettiğimi açıklayabilir.

"Kocam, şimdiye kadar gördüğünüz en kötü öğrenciydi," diyorum.

Profesör Cookman yürümeyi bırakır. Yürümeyi bırakır ve arkasını dönerek tekrar bize bakar.

"Az önce ne dedin?" diye soruyor.

"O, dersinizde ne kadar zorlandığını ve ara sınava çalışmak için kendini nasıl perişan ettikten sonra, sınav kağıdını gelecekteki öğrencilere ibret olsun diye ofisinizde çerçeveletip saklayacağınızı söylediğinizi anlatmayı çok sever.

Bu, nasıl çalışılacağına dair bir ders değil, daha çok 'en azından ben o adam kadar kötü değilim' gibi bir şey."

O sessiz kalıyor. Ben konuşmaya devam ediyorum, sessizliği dolduruyorum.

“Belki de bu, özellikle de öğrencinizi çok erken bir aşamada yetiştirdiğiniz için, her yıl onunla yapmanız gereken bir şeydir; o zamana kadar kim daha kötü olabilirdi ki? Ama onda işe yaradı. Size inandı. Ve bu onu hayal kırıklığına uğratmak yerine, daha çok çalışmak istemesine neden oldu. Kendini size kanıtlamak için.”

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Bailey, sanki bu onun yaptığı bir şeymiş gibi, koluma uzanıp beni geri çekmeye, onu bırakmamı sağlamaya çalışıyor.

"O bilmiyor," diyor kadın. "Gitmeliyiz."

O, ürkütücü derecede sakin; bu durum, aklını kaybedeceğini düşündüğüm zamankinden bile daha kötü.

Ancak Profesör Cookman, aklanmış olmasına rağmen yerinden kıpırdamıyor.

"Çerçeveledim," diyor.

"Ne?" diyor Bailey.

“Sınav kağıdı. Çerçevelettim.”

Bize doğru yürümeye başlıyor.

“Öğretmenliğe ikinci yılımdaydım ve öğrencilerden çok da büyük değildim. Otoritemi kanıtlamaya çalışıyordum. Eşim sonunda sınav kağıdını indirmemi ve atmamı istedi. Kötü bir ara sınavın herhangi bir öğrencinin mirası olmasının çok acımasızca olduğunu söyledi. İlk başta öyle düşünmedim. O benden daha zeki. O kağıdı uzun süre çerçeveletip sakladım. Diğer öğrencilerimi çok korkuttu, ki asıl amaç da buydu.”

"Kimse bu kadar kötü olmak istemezdi, değil mi?" diyorum.

"Onun sonrasında ne kadar iyi bir insan haline geldiğini onlara anlattığımda bile," diyor.

Elini uzatıp Bailey'nin telefonunu almaya çalıştı, Bailey telefonu uzattı ve ikimiz de onun bir şeyler çözmeye çalışmasını izledik.

"Ne yaptı?" diyor. "Baban mı?"

Sorusunu Bailey'ye yöneltiyor. Sanırım o, Dükkânda ve Avett Thompson'la ilgili olanların kısaltılmış bir versiyonunu anlatacak ve

hikâyenin geri kalanını henüz bilmediğimizi söyleyecek. Oradaki dolandırıcılığa nasıl dahil olduğunu veya neden bizi burada yalnız bırakıp, imkansız parçaları bir araya getirmeye çalışmamıza yol açtığını bilmiyoruz. Ama bunun yerine, başını sallıyor ve Owen'ın yaptıklarının en kötü kısmını anlatıyor.

"Bana yalan söyledi," diyor kadın.

Başını sallıyor, sanki bu ona yetmiş gibi. Profesör Cookman. Adı Tobias. Lakabı Cook. Ödüllü matematikçi. Yeni arkadaşımız.

"Benimle gel," diyor.

Bazı öğrenciler diğerlerinden daha iyidir.

Profesör Cookman bizi ofisine götürüyor, bir demlik kahve koyuyor ve masasında çalışan yüksek lisans öğrencisi Cheryl, öncekine göre çok daha dikkatli. Cook'un çalışma masasındaki birkaç bilgisayarı açarken, ikinci bir yüksek lisans öğrencisi olan Scott da Cook'un dosya dolabını incelemeye başlıyor; ikisi de olabildiğince hızlı hareket ediyor.

Cheryl, Owen'ın fotoğrafının bir kopyasını profesörün dizüstü bilgisayarına indirirken, Scott devasa bir dosyayı çıkarıp dolabı sertçe kapatıyor ve sonra masasına geri dönüyor.

“Buradaki sınavlar sadece 2001 yılına kadar olan soruları kapsıyor. Bunlar 2001-2002 yıllarına ait sorular.”

"Öyleyse neden bunları bana veriyorsunuz?" diyor. "Bunlarla ne yapmam gerekiyor?"

Cheryl dizüstü bilgisayarı Profesör Cookman'ın masasına koyarken Scott şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Gidip arşivdeki dosya dolaplarını kontrol edin," diyor. "Sonra kayıt memurunu arayın ve bana 1995 yılına ait sınıf listesini getirin. Ayrıca eksiksiz olması için 1994 ve 1996 yıllarına ait olanları da alın."

Scott ve Cheryl görevlerini tamamladıktan sonra ofisten çıkarken, Cook dizüstü bilgisayarına yönelir; ekranı Owen'ın fotoğrafı kaplamaktadır.

"Peki babanız ne tür bir belaya bulaştı?" diye soruyor. "Sorabilir miyim?"

Bailey, "O, The Shop'ta çalışıyor," diyor.

"Dükkan mı?" diyor. "Avett Thompson'ın işletmesi mi?"

“Aynen öyle,” diyorum. “Kodlamanın büyük kısmını o yaptı.”

Kafası karışmış görünüyor. "Kodlama mı? Bu şaşırtıcı. Eğer babanız benim ders verdiğim kişiyle aynıysa, o daha çok matematik teorisiyle ilgileniyordu.

Üniversitede çalışmak istiyordu. Akademide çalışmak istiyordu. Kodlama bunun doğal bir uzantısı değil aslında."

Belki de bu yüzden böyle yapmaya karar verdi, diyeceğim neredeyse. İlgilendiği tarlanın bitişiğindeki bir tarlada saklanmanın bir yoluydu bu, ama kimsenin onu orada aramayacağı kadar uzaktaydı.

"Resmi olarak şüpheli mi?" diye soruyor Cook.

“Hayır,” diyorum. “Resmi olarak değil.”

Bailey'e doğru işaret ederek, "Sanırım tek amacınız babanızı bulmak. Her iki durumda da." dedi.

Başını salladı. Ve Cook dikkatini bana çevirdi.

“Peki, isim değişikliği tam olarak nasıl bir yere oturuyor?”

“İşte bunu anlamaya çalışıyoruz,” diyorum. “Dükkandan önce de başı belada olabilir. Bilmiyoruz. Onun bize anlattıklarıyla söyledikleri arasındaki tüm tutarsızlıkları yeni yeni öğreniyoruz...”

"Gerçek olan nedir?"

"Evet," diyorum.

Sonra dönüp Bailey'ye baktım, olanları nasıl karşıladığını görmek için. Bana baktı, sanki "Sorun değil" der gibiydi. Tam olarak olan bitenle ilgili bir sorunu yoktu belki de, ama yine de olayların aslını anlamaya çalışmamın sorun olmadığını düşünüyordu.

Profesör Cookman önce hiçbir şey söylemeden bilgisayar ekranına bakıyor. "Hepsini hatırlamıyorsunuz ama ben onu hatırlıyorum," diyor. "Gerçi saçlarının daha uzun olduğunu ve çok daha kilolu olduğunu hatırlıyorum. Oldukça farklı görünüyor."

“Ama tamamen değil mi?” diyorum.

“Hayır,” diyor. “Tam olarak değil.”

Bunu içime sindiriyorum—Owen'ın Profesör Cookman'ın tarif ettiği gibi dünyada yürüdüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Owen'ın dünyada başka biri olarak yürüdüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Bailey'e bakıyorum ve bunu yüzünde görebiliyorum. Kaşlarını çattığında görebiliyorum. Onun da aynı şeyi yaptığını.

Profesör Cookman dizüstü bilgisayarını kapatıp masanın üzerinden bize doğru eğildi.

"Bakın, tüm bunların nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışmayacağım, ama şunu söyleyebilirim ki, öğretmenlik yıllarım boyunca, bu gibi anlarda

beni sakinleştiren en önemli şeyi keşfettim. Bu aslında bir Einstein teorisi, bu yüzden Almanca daha iyi geliyor kulağa."

Bailey, "İngilizceyi tercih etmeniz gerekebilir," diyor.

Einstein şöyle demiştir: "Matematik kuramları gerçeklikle ilgili oldukları ölçüde kesin değildirler; kesin oldukları ölçüde ise gerçeklikle ilgili değildirler."

Bailey başını yana eğdi. "İngilizce çevirisini hâlâ bekliyorum, Profesör," dedi.

"Bu aslında hiçbir şey hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığı anlamına geliyor," diyor.

Bailey hafifçe ama içten bir şekilde gülüyor; günlerdir ilk kez gülüyor, tüm bunlar başladığından beri ilk kez gülüyor.

O kadar minnettarım ki, Profesör Cookman'a sarılmak için neredeyse masanın üzerinden atlayacaktım.

Ben bunu yapmadan önce Scott ve Cheryl ofise geri döndüler.

"İşte 1995 bahar dönemine ait öğrenci listesi. 1994'te iki farklı üst sınıf semineri veriyordunuz. 1996'da ise sadece yüksek lisans öğrencilerine ders verdiniz. 1995 baharı, alt sınıflara ders verdiğiniz dönemdi. Dolayısıyla öğrencinin bulunduğu sınıf o dönem olmalıydı."

Cheryl, listeyi zafer edasıyla teslim ediyor.

"Sınıfta yetmiş üç kişi vardı," diyor. "İlk gün seksen üç kişiydi, ama sonra on kişi ayrıldı. Bu, normal öğrenci kaybı açısından oldukça yaygın bir durum. Ayrılan on kişinin isimlerine ihtiyacınız olmadığını varsayıyorum?"

"Hayır," diyor.

"Ben de öyle tahmin etmiştim, o yüzden sizin için onları sildim," diyor, sanki atomdan daha küçük bir şey keşfetmiş gibi. Ve bence gerçekten de keşfetti.

Profesör Cookman listeyi incelerken, Cheryl bize dönüyor. "Listede Owen diye biri yok. Hatta Michaels diye biri bile yok."

"Bu hiç de sürpriz değil," diyor.

Cook gözlerini listeden ayırmadı ama başını salladı.

"Adını hatırlayamadığım için üzgünüm," diyor. "Eserleri bunca zamandır başımın üstünde çerçevelenmiş halde durduğuna göre, bilmem gerekirdi diye düşünüyorum."

"Çok uzun zaman önceydi," diyorum.

"Yine de, bunları hatırlayabilsem çok daha faydalı olurdu, ama bu isimler benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Profesör Cookman listeyi bana uzatıyor ve ben de fikrini değiştirmeden önce, minnetle ve hızla ondan alıyorum.

“Yetmiş üç isim, bir milyardan çok daha yönetilebilir. Bu, hiçbir yerden başlamamaktan çok daha yönetilebilir bir durum.”

Profesör Cookman, "Orada olduğunu varsayarsak," diyor.

"Evet, öyle varsayıyorum."

Yazdırılan listeye bakıyorum, yetmiş üç isim bana bakıyor; ellisi erkek. Bailey de omzumun üzerinden bakıyor. Bunları olabildiğince hızlı bir şekilde incelemenin bir yolunu bulmalıyız. Ama bir başlangıç noktamız olduğuna, aralarında Owen'ın da bulunduğu bir isim listemiz olduğuna dair umudum daha az.

“Bunun için ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsiniz,” diyorum. “Teşekkür ederim.”

"Memnuniyetle," diyor. "Umarım faydası olur."

Gitmek için ayağa kalkıyoruz, Cookman da ayağa kalkıyor. Günün geri kalanına başlamak konusunda pek istekli değil. Artık işin içine girdiğine göre, daha fazlasını öğrenmek istiyor. Owen'ın eskiden kim olduğunu, bunun onu şu anki haline nasıl getirdiğini öğrenmek istiyor gibi görünüyor.

Ofis kapısına doğru yürümeye başladığımızda Cookman bizi durdurdu.

“Şunu söylemek istiyorum... Şu an onunla ilgili neler olup bittiğinden emin değilim, ama size şunu söyleyebilirim ki o zamanlar iyi bir çocuktu. Ve zekiydi. Her şey birbirine karışmaya başladı, ama o ilk yıllardan bazılarını hatırlıyorum. Belki de başlangıçta daha çok çabaladığımız içindir. Ama hatırlıyorum. Gerçekten iyi bir çocuk olduğunu hatırlıyorum.”

Ona doğru döndüm, Owen hakkında bir şeyler duyduğuma, tanıdığım Owen'a benzeyen bir şeyler duyduğuma minnettardım.

Gülümsedi, omuz silkti. "Her şey onun suçu değildi. Berbat ara sınav yüzünden. Sınıftaki kadınlardan birine çok fazla odaklanmıştı. Tek o değildi. Çoğunluğu erkeklerden oluşan bir sınıfta, o kız dikkat çekiyordu."

İşte o anda kalbim durdu. Bailey de Cookman'a doğru döndü. Neredeyse nefes almayı unuttuğunu hissedebiliyordum.

Owen'ın Olivia hakkında bize defalarca anlattığı birkaç şeyden biri, Bailey'nin annesi hakkında tutunabildiği birkaç şeyden biri de babasının

üniversitedeyken ona aşık olmasıydı. Babası, son sınıfta olduklarını, yan dairede yaşadıklarını söylemişti. Bu da mı bir yalandı? Gerçek geçmişin izlerini tamamen silmek için en ufak bir ayrıntı mı değiştirilmişti?

"Acaba kız arkadaşı mıydı?" diye soruyor Bailey.

"Bu konuda bir şey söyleyemem. Onu hatırlamamın tek sebebi, onun işlerinin kötü gitmesinin sebebinin o kadın olduğunu, ona aşık olduğunu iddia etmesiydi. Bunu uzun bir mektupta dile getirdi ve ben de ona, işleri düzelmezse o mektubu berbat sınavının yanına asacağımı söyledim."

"Bu çok aşağılayıcı," diyor Bailey.

"Görünüşe göre etkili de olmuş," diyor.

Listeye bakıyorum, kadınların isimlerini tarıyorum. Toplam on üç kişi. Listede Olivia adında birini arıyorum ama bulamıyorum. Gerçi, bulmam gereken Olivia bu olmayabilir de.

“Biliyorum bu çok şey istemek ama onun adını hatırlamıyorsunuz, değil mi? O kadının adını?” diyorum.

"Hatırlıyorum, o sizin kocanızdan daha iyi bir öğrenciydi," dedi.

"Herkes öyle değil miydi?" diyorum.

Profesör Cookman başını salladı. "Evet. O da var," dedi.

On dört ay önce

"Peki, evli bir kadın olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor Owen.

"Evli bir adam olmak nasıl bir duygu?" diye soruyorum.

Castro'daki samimi bir restoran olan Frances'te, küçük düğün yemeğimizin yapıldığı çiftlik masasında oturuyorduk. Gün, ikimizin belediye binasında evlenmesiyle başlamıştı. Ben kısa beyaz bir elbise giymiştim, Owen kravatını takıp yeni Converse spor ayakkabılarını giymişti. Ve gün, gece yarısına doğru ilerleyen saatlerde, şampanyayı bitirip ayakkabılarımızı çıkararak, birkaç konuğumuz ayrıldıktan sonra, yine ikimiz baş başa oturmakla sona eriyordu.

Jules oradaydı ve Owen'ın birkaç arkadaşı da—Carl, Patty. Ve tabii ki Bailey. Bana karşı nadir görülen bir cömertlik gösterisiyle, belediye binasına zamanında geldi ve pastayı kestikten sonrasına kadar restoranda kaldı. Hatta arkadaşı Rory'nin evinde geceyi geçirmek için ayrılmadan önce bana gülümsedi. Umarım bu, günün en azından biraz da olsa onun için mutlu olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen Owen'ın ona şampanya içmesine izin verdiği için biraz da olsa mutlu olduğu anlamına geliyordu.

Her iki durumda da, ben kazanıyordum.

"Evli olmak harika bir duygu," dedi Owen. "Ama bu gece eve nasıl döneceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok."

Güldüm. "Bu kötü bir sorun değil."

"Hayır," dedi. "Sorunlar söz konusu olduğunda değil."

Şampanya şişesine uzandı, kendi kadehini doldurdu ve benimkini de tekrar doldurdu. Sonra sandalyesini kenara çekti ve benimkinin arkasına oturdu. Ben de ona yaslandım ve derin bir nefes aldım.

"İkinci randevumuzda beni akşam yemeğine bile götürmene izin vermediğin zamandan bu yana çok yol kat ettik," dedi.

"Bunu bilmiyorum," dedim. "O zaman bile sana çok aşıktım."

"Bunu gösterme şeklin çok tuhaftı. O geceden sonra seni tekrar görüp göremeyeceğimden bile emin değildim."

"Evet, gerçekten de çok fazla soru sordunuz."

"Senin hakkında çok şey öğrenmem gerekiyordu."

"Hepsi bir gecede mi?"

Omuz silkti. "Olabilecekken olamayacak olan çocuklar hakkında bilgi edinmem gerektiğini hissettim..." dedi. "Onlardan biri olmamak için en iyi şansım bu olduğunu düşündüm."

Elimi geriye uzatıp yanağına dokundum; önce avucumun dışıyla, sonra içiyle.

"Sen tam tersine dönüştün," dedim.

"Sanırım bu, bana şimdiye kadar söylenmiş en iyi şey olabilir," dedi.

"Doğru," dedim.

Ve bu doğruydu. Owen tam tersiydi. Atölyemdeki ilk karşılaşmamızdan, ilk günden beri tam tersi gibi hissetmiştim, ama bu artık sadece bir his olmaktan öteydi. Tam tersi olduğunu kanıtlamıştı. Onunla birlikte olmak kolaydı (ki öyleydi) ya da daha önce hiçbir ilişkide hissetmediğim şekilde onun sayesinde derinleştiğimi hissetmemle ilgili değildi. Hatta birbirimizi o yakalanması zor, ya birine karşı hissettiğiniz ya da asla tam olarak bulamadığınız o yaygın kısa yoldan anlamamızla da ilgili değildi; bir bakışın diğer kişinin neye ihtiyacı olduğunu bize söyleyebildiği o yaygın kısa yol: Partiden ayrılma zamanı; Bana ulaşma zamanı; Nefes almam için bana alan verme zamanı.

Bunların hepsinden biraz vardı, ama aynı zamanda hepsinden çok daha büyük bir şeydi. Birinde hayatınız boyunca beklediğiniz şeyi bulduğunuzda bunu nasıl açıklarsınız? Buna kader mi dersiniz? Kader demek tembellik gibi geliyor. Daha çok eve dönüş yolunu bulmaya benziyor; ev, gizlice umduğunuz, hayal ettiğiniz ama daha önce hiç bulunmadığınız bir yer.

Ev. Bir gün mutlaka bir eve sahip olabileceğinizden emin olmadığınız zamanlar.

Benim için o buydu. O, işte böyle biriydi.

Owen avucumu dudaklarına götürdü, beni orada tuttu. "Peki... evli bir kadın olmanın nasıl bir his olduğuyla ilgili sorumu cevaplayacak mısın?" dedi.

Omuz silktim. "Henüz emin değilim," dedim. "Söylemek için çok erken."

Güldü. "Pekala, sorun değil," dedi.

Şampanyamdan bir yudum aldım. Bir yudum aldım ve güldüm de. Kendimi tutamadım. Mutluydum. Sadece... mutluydum.

"Görünüşe göre karar vermek için biraz daha vaktiniz var," dedi.

"Hayatımızın geri kalanı gibi mi?" dedim.

"Umarım daha uzun sürer," dedi.

Eğer balo kralıyla evlenirsen...

Yetmiş üç isim, ellisi erkek.

Bunlardan biri muhtemelen Owen'dır.

Kampüs boyunca hızla ana araştırma kütüphanesine doğru yürüyoruz; Cheryl bize okul yıllıklarının büyük olasılıkla orada bulunduğunu söylüyor. Eğer Owen'ın UT'de okuduğu yıllara ait yıllıkları ele geçirebilirsek, bu listeyi olabildiğince hızlı bir şekilde tamamlamanın anahtarı olabilir. Yıllıklar sadece öğrenci isimlerini değil, fotoğraflarını da içerecek. Eğer okulda matematikten kalmaktan başka bir şey yaptıysa, genç Owen'ın bir fotoğrafı da olabilir.

Devasa büyüklükteki Perry-Castañeda Kütüphanesi'ne giriyoruz; altı katlı kütüphane kitaplar, haritalar, kartlar ve bilgisayar laboratuvarlarıyla dolu. Araştırma kütüphanecisinin masasına gidiyoruz. Bize, o kadar eski okul yıllığı kitaplarının basılı kopyalarını almak için arşive talepte bulunmamız gerektiğini, ancak arşive kütüphane bilgisayarından erişebileceğimizi söylüyor.

İkinci kattaki, çoğunlukla boş olan bilgisayar laboratuvarına gidiyoruz ve köşedeki iki bilgisayarın başına oturuyoruz. Bir bilgisayarda Owen'ın birinci ve ikinci sınıf yıllarına ait yıllıklarını açıyorum. Bailey de onun üçüncü ve dördüncü sınıf yıllarına ait yıllıklarını açıyor. Ve yan yana, Cookman'ın sınıfındaki öğrencileri teker teker, alfabetik sırayla aramaya başlıyoruz. İlk adayımız: Baltimore, Maryland'den John Abbot. Onu kayak kulübüyle çekilmiş bulanık bir fotoğrafta buluyorum. Fotoğrafta Owen'a pek benzemiyor - kalın gözlükler, gür sakal - ama sadece o tek fotoğrafa dayanarak onu tamamen elemek zor. Sadece adını Google'da aradığımızda çok fazla potansiyel sonuç buluyoruz, ancak kayakla ilgili arama yaptığımda, John Abbot'ın (Baltimore doğumlu, UT-Austin mezunu) şu anda partneri ve iki çocuğuyla Aspen'de yaşadığını görüyorum.

Listedeki sonraki birkaç erkek öğrenciyi çok daha kolay eleyebiliriz: biri 1.52 boyunda ve kıvırcık kızıl saçlı; diğeri 1.93 boyunda ve Paris'te yaşayan

profesyonel bir bale dansçısı; bir diğeri ise Honolulu, Hawaii'de yaşıyor ve eyalet senatosuna adaylığını koymuş durumda.

Doğu kıyısındayken telefonum çaldı. Arayan numaranın kimliğinde "EV" yazıyordu. Bir an için Owen olduğunu düşündüm. Owen eve geri dönmüş ve her şeyi hallettiğini, hemen eve gelmemiz gerektiğini söylemek için arıyordu. Böylece mantıklı gelmeyen kısımları açıklayabilecekti. Nerede olduğunu, onu tanımadan önce kim olduğunu, neden bu şeyleri gizlediğini.

Ama telefonda Owen değil, Jules var.

Jules, otel barında ona gönderdiğim mesaja cevap veriyor; mesajda ondan eve gelmesini ve kumbarayı bulmasını istemiştim.

Telefonu açtığımda, "Bailey'nin odasındayım," diyor.

"Dışarıda kimse var mıydı?" diye soruyorum.

“Sanmıyorum. Otoparkta garip birini görmedim ve iskelede de kimse yoktu.”

"Buradayken perdeleri kapatır mısınız?"

"Zaten yapıldı," dedi.

Bailey'e baktım, umarım yıllıklarla çok meşguldür de dikkat etmiyordur diye düşündüm. Ama bana baktığını, bu telefon görüşmesinin neyle ilgili olduğunu anlamaya çalıştığını fark ettim. Belki de, umutsuzca da olsa, bu görüşmenin onu babasına geri döndürecek görüşme olacağını umuyordu.

"Haklıydın," diyor Jules. "Yan tarafında gerçekten de Lady Paul yazıyor."

Elbette ne olduğunu söylemiyor. Evimize Bailey'nin kumbarasını almaya geldiğini de söylemiyor; gerçi bunu sesli söylese oldukça masumane bir şey olurdu.

Hayal bile edememiştim. Owen'ın vasiyetnamesinin son sayfasının altındaki küçük notta, vasi olarak L. Paul'ün adı yazıyordu. Aynı isim, Bailey'nin odasındaki mavi kumbaranın üzerinde de vardı; kurdelenin altında siyah harflerle yazılmış "LADY PAUL". Owen'ın tahliye sırasında yanına aldığı, gece yarısı otel barında elinde bulduğum aynı mavi kumbara. Bunu onun duygusallığına bağlamıştım. Ama yanılmıştım. Kumbarayı yanına almıştı çünkü onu güvende tutması gerekiyordu.

“Ama küçük bir sorun var,” diyor Jules. “Açamıyorum.”

"Açamayacağınızı mı söylüyorsunuz?" dedim. "Çekiçle kırın gitsin."

“Hayır, anlamıyorsunuz, kumbaranın içinde bir kasa var,” diyor. “Ve o şey çelikten yapılmış. Kasayı açabilecek birini bulmam gerekecek. Herhangi bir

fikriniz var mı?”

"Şu an aklıma gelmiyor," diyorum.

“Tamam, hallederim,” diyor Jules, “ama haber akışına baktın mı? Jordan Maverick hakkında iddianame hazırlamışlar.”

Jordan, The Shop'un COO'su, Avett'in ikinci adamı ve firmanın iş tarafındaki Owen'ın muadili. Yeni boşanmıştı ve bir süredir bizim evde vakit geçiriyordu. Jules'u akşam yemeğine davet ettim, iyi anlaşacaklarını umuyordum. Anlaşamadılar. Jules onu sıkıcı buldu. Ben ise daha kötü şeyler olabileceğini düşündüm—ya da belki de onu o şekilde görmüyordum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor. "Artık hiçbir kurgu yok."

"Anlaşıldı," diyorum.

Başka bir anda olsaydı, bu bana meslektaşı Max hakkında soru sormak, onun da Owen'la ilgili işlere ilgi duymamasının diğer nedeni olup olmadığı konusunda şaka yapmak için yeterli bir teşvik olurdu. Ama şu anda, bu bana sadece Max'in içeriden bir kaynağı olduğunu hatırlatıyor. Ve bu kaynak, Owen konusunda bize potansiyel olarak yardımcı olabilir.

“Max, Jordan’dan başka bir şey duydu mu?” diye soruyorum. “Owen hakkında bir şey duydu mu?”

Bailey başını bana doğru eğdi.

"Tam olarak öyle değil," diyor. "Ancak FBI'daki kaynağı, yazılımın yeni çalışır hale geldiğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum. Bu, Owen'ın muhtemelen tehlikenin geçtiğini düşündüğü anlamına geliyor. Muhtemelen oluşturması gereken herhangi bir acil durum planının tekrar askıya alınabileceğini sanıyordu. Bu, Jules'un Owen'ı arayıp içeri gireceklerini söylediğinde, Owen'ın buna inanamadığı anlamına geliyor. Güvende olmaya bu kadar yakınken yakalanmak üzere olduğuna inanamadı.

Jules, "Max bana mesaj atıyor," diyor. "Kasa hırsızını bulduktan sonra seni arayacağım, tamam mı?"

"Eminim ki bunlar asla söylemeyi düşünmediğiniz sözlerdi."

Gülerek, "Şaka değil," dedi.

Vedalaşıp Bailey'ye döndüm. "O Jules'du," dedim. "Evde bir şeyi araştırmasını istedim."

Başını sallıyor. Babası hakkında bildirecek bir şeyim olup olmadığını sormuyor. Biliyorum ki, eğer olsaydı ona söylerdim.

"Herhangi bir ilerleme var mı?" diye soruyorum.

"H kullanıyorum," diyor. "Henüz bir sonuç alamadım."

“H, ilerlemeyi temsil eder.”

“Evet. Tabii listede yoksa durum farklı.”

Telefonum tekrar çalıyor. Jules'un geri arayacağını düşünüyorum ama numarayı tanımıyorum; alan kodu 512 olan bir numara. Teksas.

"O kim?" diyor.

Bilmediğimi belirtmek için başımı salladım. Sonra aramayı kabul ettim. Hattın diğer ucundaki kadın zaten benimle konuşuyordu. Anlaşılan, benim orada olduğumu düşünerek bir cümlenin ortasına gelmişti.

"Antrenman maçları," diyor. "Onları da hesaba katmalıydık. Antrenman maçlarını."

"Bu kim?"

“Ben Elenor McGovern,” diyor. “Episkopal kilisesindenim. Üvey kızınızın katıldığı düğünle ilgili sorunuza bir cevap bulmuş olabilirim. Uzun zamandır cemaatimizden olan Sophie'nin, UT-Austin'de futbol oynayan bir oğlu var. Hiçbir maçı kaçırmıyor. Az önce buradaydı, yeni üye kahvaltısına yardım ediyordu ve bir şeyi kaçırmış olabilir miyim diye ona sormanın doğru olacağını düşündüm. Ve dedi ki, yaz aylarında Longhorns takımı kendi aralarında bir dizi hazırlık maçı yapıyormuş.”

Nefesim kesildi. "Ve bunlar stadyumda mı yapılıyor?" dedim. "Tıpkı normal sezon maçları gibi mi?"

“Normal sezon maçlarına benziyor. Genellikle oldukça kalabalık oluyor. İnsanlar sanki gerçek bir maça gidiyormuş gibi geliyor,” diyor. “Ben pek futbol hayranı değilim, o yüzden ilk başta aklıma gelmedi.”

"Ona sormayı aklına getirmen harika," diyorum.

“Belki de. Ve bu kısım kesinlikle öyle. Açık olduğumuz dönemdeki hazırlık maçlarının tarihlerini sizin için kontrol ettim. 2008 sezonunun son hazırlık maçıyla aynı zamana denk gelen bir düğünümüz var. Üvey kızınızın da orada bulunmuş olabileceği bir düğün. Kaleminiz var mı? Bunu bir yere yazmalısınız.”

Elenor kendisiyle gurur duyuyor ve haklı da. Owen'la bir bağlantı bulmuş olabilir; Owen'ın mezuniyetten bu kadar uzun süre sonra o hafta sonu

Austin'de neler yaptığını ve Bailey'nin neden onunla birlikte olduğunu anlamış olabilir.

"Bunu not alıyorum," diyorum.

“Reyes ve Smith’in düğünüydü,” diyor. “Düğünle ilgili tüm bilgiler bende mevcut. Tören öğlen saatlerinde gerçekleşti. Resepsiyon ise başka bir yerde yapıldı. Nerede olduğu belirtilmemiş.”

“Elenor, bu inanılmaz. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum.”

"Rica ederim," diyor.

Bailey'nin üzerinden uzanıp Cookman'ın dersinin çıktısını alıyorum. İşte orada. Reyes yok. Ama bir Smith var.

Katherine. Katherine Smith. Adını işaret ediyorum ve Bailey hızla yazmaya başlıyor, yıllık dizinini arıyor. KATHERINE SMITH geliyor. SMITH, KATHERINE. Adının yanında on sayfa numarası var.

Belki de arkadaşlardı—ya da Profesör Cookman'ın hatırladığı Owen'ın kız arkadaşıydı. Ve Owen, Katherine'in düğünü için şehirdeydi. Eski arkadaşının kutlamasına yardımcı olmak için ailesini de getirmişti. Belki onu bulabilirsem, Owen'ın eskiden kim olduğu hakkında bilgi verebilir.

"Adı Katherine miydi, yoksa Elenor mu?"

“Hayır, Katherine değil. Bir bakayım. Gelinin adı Andrea,” diyor Elenor. “Ve... evet, işte oradalar. Andrea Reyes ve Charlie Smith.”

Katherine'in kendisi olmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğradım, ama belki Charlie ile bir akrabalığı vardır. Bu kesinlikle hâlâ bir bağlantı olabilir. Ama bunu Bailey'e tekrarlamadan önce, münazara kulübünü ve Başkan Katherine "Kate" Smith'i gösteren bir sayfaya yöneldi.

Ve fotoğraf ekrana geliyor.

Bu, tüm münazara takımının toplu fotoğrafı. Küçük, eski tarz bir barda, geleneksel bir pub'dan çok kokteyl salonuna benzeyen bir mekanda, bar taburelerinde oturuyorlar: ahşap kirişler, uzun bir tuğla duvar, hediye kutuları gibi dizilmiş burbon şişeleri. Bar tezgahının üzerinde fenerler sıralanmış, bu şişeleri ve üzerlerindeki koyu renkli şarap şişelerini aydınlatıyor.

Fotoğrafın altındaki açıklamada şunlar yazıyor: TARTIŞMA TAKIMI BAŞKANI KATHERINE SMITH, AİLESİNİN BAR'I OLAN NEVER DRY'DA, (SOLDAN) (SAĞA) TAKIM ARKADAŞLARIYLA BİRLİKTE EYALET ŞAMPİYONLUĞUNU KUTLUYOR...

“İmkânsız!” diyor Bailey. “Orası bar olabilir. Düğünün yapıldığı yer.”

"Neden bahsediyorsun?"

“Hiçbir şey söylemedim ama dün gece Magnolia Cafe’deyken ve siz bana o soruları sorarken, düğün için bir barda olduğumu hatırladım,” diyor. “Ya da daha doğrusu, küçük bir restorandaydım. Ama sonra geç olduğunu ve bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalıştığımı düşündüm, bu yüzden konuyu uzatmadım. Bahsetmedim bile. Ama fotoğraftaki bu yer, Never Dry barı, düğündeki bara benziyor.”

Telefonun mikrofonunu kapatıp, neredeyse inanmaz bir şekilde, ateşle göz kırpan Bailey'e bakıyorum. Köşedeki plak çalara işaret ediyor, tuhaf bir tür kanıt gibi.

"Şaka yapmıyorum," diyor. "İşte o bar. Onu tanıyorum."

"Böyle görünen bir milyon bar var."

“Biliyorum. Ama Austin’le ilgili hatırladığım iki şey var,” dedi. “Ve o bar da onlardan biri.”

İşte o zaman Bailey fotoğrafı büyütüyor. Tartışma ekibinin yüzleri daha az bulanıklaşıyor, Katherine'in yüzü belirginleşiyor. Her şey net bir şekilde görülüyor.

İkimiz de suskun kalıyoruz. Barın artık bir önemi yok. Owen'ın da pek bir önemi yok aslında.

Önemli olan tek şey yüz.

Bu fotoğraf, benim Bailey'nin annesi olarak tanıdığım kadına, daha da önemlisi Bailey'nin annesi olduğunu bildiği kadına uymuyor. Olivia. Kızıl saçlı ve kız gibi çilli Olivia. Bana biraz benzeyen Olivia.

Ama bize bakan kadın—bu kadın Katherine “Kate” Smith—Bailey'e benziyor. Tam olarak Bailey'e. Aynı koyu saçlara sahip. Aynı dolgun yanaklara sahip. Ve en önemlisi, aynı keskin gözlere sahip—tatlıdan çok yargılayıcı.

Bize dik dik bakan bu kadın Bailey olabilir.

Bailey, sanki bakmak çok fazla gelmiş gibi, ekranı aniden kapatıyor. Fotoğrafta, Kate'in yüzü kendi yüzüyle birebir aynı. Bana bakıyor, bundan sonra ne yapacağımı merak ediyor.

"Onu tanıyor musunuz?" diye soruyor.

“Hayır,” diyorum. “Sen öyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır, bilmiyorum,” diyor. “Hayır!”

“Merhaba?” diyor Elenor. “Hâlâ orada mısınız?”

Elimi hoparlörün üzerinde tutuyorum ama Bailey onu telefondan duyabiliyor. Yüksek sesle sorduğu soruları duyabiliyor. Bu onu olduğundan daha da gerginleştiriyor. Omuzları kasılıyor. Elleri saçlarına uzanıp kulaklarının arkasına doğru sıkıca çekiyor.

Bundan gurur duymuyorum. Ama Elenor'un telefonunu kapatıyorum.

Sonra Bailey'e döndüm.

“Hemen oraya gitmemiz gerek,” diyor Bailey. “Bu bara gitmem lazım... bu Never Dry'a...”

O zaten ayağa kalkmış durumda. Eşyalarını toplamaya başlamış bile.

“Bailey,” diyorum. “Üzgün olduğunu biliyorum, biliyorum. Ben de üzgünüm.”

Henüz bunu söylemiyoruz, yüksek sesle söylemiyoruz; Katherine Smith'in kim olabileceğini, Bailey'nin ondan korktuğu ve umduğu kişinin kim olduğunu bilmiyoruz.

“Şunu bir saniye konuşalım,” diyorum. “Bence bu işin aslını öğrenmenin en iyi yolu, sınıf listesini incelemeye devam etmek. Babanızın eskiden kim olduğunu öğrenmek için en fazla kırk altı kişiye daha ihtiyacımız var.”

“Belki öyleyiz, belki değiliz.”

“Bailey...” diyorum.

Başını salladı. Tekrar yerine oturmadı.

"Bunu başka bir şekilde ifade edeyim," diyor. "Şimdi bara gidiyorum. Benimle gelebilirsin ya da yalnız gitmeme izin verebilirsin."

Orada durup bekliyor. Öfkeyle dışarı çıkmıyor. Ne yapacağımı görmek için bekliyor. Sanki bir seçeneğim varmış gibi.

"Elbette, seninle geliyorum," diyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum. Ve birlikte kapıya doğru yürüyoruz.

Asla Kurumayan

Never Dry'a giderken takside Bailey sürekli alt dudağını çekiştiriyor; sanki aniden edindiği sinirsel bir alışkanlık gibi, gözleri ise telaşlı ve korkmuş bir şekilde sağa sola gidip geliyor.

Bana sormadığı soruları duyuyorum ve onu zorlamak istemiyorum. Ama aynı zamanda orada oturup onun acı çekmesini de izleyemem, bu yüzden telefonumda Katherine "Kate" Smith'i, Charlie Smith'i, ona söyleyebileceğim herhangi bir şeyi, sunabileceğim herhangi bir yeni bilgiyi, onu rahatlatmak için takıntılı bir şekilde arıyorum.

Ama çok fazla sonuç buluyorum. Smith soyadı çok yaygın, alt aramalarımla bile (UT-Austin, Austin doğumlu, münazara şampiyonu). Yüzlerce sonuç ve resim var; kütüphanede bizi karşılayan Katherine için hiçbir şey yok.

İşte tam o sırada aklıma bir fikir geldi. Andrea Reyes'i ve Charlie Smith'i arama sorgusuna ekledim ve sonunda bize yardımcı olabilecek bir şeye rastladım.

Doğru Charlie Smith'e ait bir Facebook profili beliriyor. Kendisi 2002 yılında Austin'deki Texas Üniversitesi'nden sanat tarihi alanında lisans derecesiyle mezun olmuş, ardından Mimarlık Yüksekokulu'nda iki dönem eğitim görmüş ve Austin şehir merkezindeki bir peyzaj mimarlığı firmasında staj yapmış.

Bundan sonra herhangi bir iş geçmişi yok.

2009'dan beri durum güncellemesi veya fotoğraf yok.

Ancak eşinin adının Andrea Reyes olduğu belirtiliyor.

"İşte orada," diyor Bailey.

Pencereden dışarıya, etrafı sarmaşıklarla çevrili mavi bir kapıyı işaret ediyor. Neredeyse gözden kaçırabilirsiniz—küçük altın bir levhada "ASLA KURUMAZ" yazıyor. Sessizce orada duruyor, Batı Altıncı Cadde'nin çaprazında, bir tarafında kahve dükkanı, diğer tarafında bir ara sokak.

Taksiden indik ve şoföre ödeme yapmak için döndüğümde, otelimizin Lady Bird Gölü'nün karşısında göründüğünü fark ettim. Garip bir dürtü hissettim, bunu iptal edip oraya geri dönmek istedim.

Ardından Bailey mavi kapıyı açmaya gider.

Ve o bunu yaparken, daha önce hiç yaşanmamış bir şey oluyor. Buna annelik içgüdüsü diyebiliriz. Kolunu tuttuğumun farkına bile varmadan tutuyorum.

"Bu da neyin nesi?" diyor.

"Burada bekle."

"Ne?" diyor. "İmkânsız."

Gerçeği söylemenin mümkün olmadığını hissederek hızla düşünmeye başlıyorum. Ya içeri girip onu görürsek? Bu Katherine Smith'i. Ya baban seni ondan alırsa? Ya o seni benden almaya çalışırsa? Ve yine de, işte orada, aklıma gelen ilk şey olacak kadar mümkün görünüyor.

“Seni orada istemiyorum,” diyorum. “Sen de orada olmazsan sorularımı cevaplama olasılıkları daha yüksek olur.”

"Bu yeterli değil, Hannah," diyor.

“Peki, şöyle yapalım?” diyorum. “Bu barın kime ait olduğunu bilmiyoruz. Bu insanların kim olduğunu veya tehlikeli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, babanızın sizi buradan almış olabileceği ihtimalinin giderek arttığı ve onu tanıdığım kadarıyla, eğer bunu yaptıysa, sizi korumaya çalıştığı bir şey olmuş olabileceği. Sizi korumaya çalıştığı biri olabilir. Bunu öğrenene kadar içeri giremezsiniz.”

O sessiz. Bana mutsuz gözlerle bakıyor ama suskun kalıyor.

Yan taraftaki kahve dükkanını işaret ediyorum. Öğleden sonraki yoğunluğun ardından oldukça sessiz, neredeyse boş görünüyor.

"İçeri girip otur ve kendine bir dilim pasta al, tamam mı?"

"Gerçekten de pastadan daha azını isteyemezdim," diyor.

"Öyleyse bir fincan kahve alın ve Profesör Cookman'ın listesi üzerinde çalışmaya devam edin. Arama sonucunda başka birini bulup bulamayacağınıza bakın. Daha çok yolumuz var."

"Bu planı beğenmiyorum," diyor.

Çantamdan görev listesini çıkarıyorum. Ona uzatıyorum. "İçerideki her şey boşaldığında gelip seni alacağım."

"Neyden temizlenmemi istiyorsunuz? Neden söylemiyorsunuz?" diye soruyor. "İçeride kimin olduğunu düşündüğünüzü neden söylemiyorsunuz?"

"Muhtemelen senin de söylemeye hazır olmamanın sebebiyle aynı, Bailey."

Bu sözler onu etkiliyor. Başını sallayarak onaylıyor.

Sonra elimden listeyi alıp kahve dükkanına doğru döndü. "Çok uzun sürmesin, tamam mı?" dedi.

Ardından kahve dükkanının kapısını açıyor ve içeri girerken mor bir ışık hüzmesi etrafa yayılıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ve Never Dry'ın mavi kapısını açıyorum. Kıvrımlı bir merdiven var, oradan yukarı, mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridora ve kilidi açık olan ikinci bir mavi kapıya çıkıyorum.

Kapıyı açıp küçük bir kokteyl salonuna giriyorum. Boş bir kokteyl salonu. Akçaağaç kirişler ve koyu maun bir bar, küçük bar masalarının etrafını saran kadife koltuklar var. Bir üniversite kasabası barı gibi hissettirmiyor. Gizli kapı, samimi oda. Daha çok gizli bir içki mekanı gibi hissettiriyor—korunaklı, seksi, özel.

Barda kimse yok. Orada birilerinin olduğuna dair tek işaret, kokteyl masalarındaki yanan mumlar ve eski bir plak çalardan çalan Billie Holiday şarkısı.

Bara doğru yürüyorum, arkasındaki rafları inceliyorum. Raflar koyu renkli içkiler, alkollü bitterlerle dolu; bir rafta ise kalın, gümüş çerçeveli fotoğraflar ve birkaç çerçeveli gazete kupürü var. Kate Smith birkaçında görünüyor, genellikle aynı uzun boylu, koyu saçlı adamla birlikte. Owen değil. Owen'dan başka biri. Koyu saçlı adamın tek başına olduğu birkaç fotoğraf da var. Gazete kupürlerinden birinde ne yazdığını anlamaya çalışmak için bara doğru eğiliyorum. Kate'in bir gece elbisesi içinde, uzun boylu adamın ise smokin içinde olduğu bir fotoğraf var. Adamın iki yanında yaşlı bir çift var. Fotoğrafın altındaki isimleri okumaya başlıyorum. Meredith Smith, Kate Smith. Charlie Smith...

Sonra ayak sesleri duyuyorum. "Merhaba."

Arkamı döndüğümde Charlie Smith'i görüyorum. Fotoğraflardaki uzun boylu adam. Ütülü bir gömlek giymiş ve elinde bir kasa şampanya tutuyor. Şık çerçeveli fotoğraflardakinden daha yaşlı görünüyor. Daha az uzun boylu. Koyu saçları artık grileşmiş, teni yıpranmış, ama kesinlikle o. Bailey için kim olursa olsun. Bailey'nin Kate için kim olduğu da önemli değil.

“Henüz açılmadık,” diyor. “Genellikle saat altıya yakın bir saatte servis vermeye başlıyoruz...”

Geldiğim yöne doğru işaret ederek, "Özür dilerim, kapı kilitli değildi," dedim. "İçeri girmek istememiştim."

"Sorun değil, barda oturup kokteyl menüsüne göz atabilirsiniz," diyor. "Halletmem gereken birkaç şey daha var."

"Harika görünüyor," diyorum.

Şampanyayı bara koyuyor ve nazik bir gülümseme sunuyor. Ben de zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Bailey ile aynı ten rengine sahip bu yabancının yanında olmak kolay değil; üstelik bana doğru uzattığı gülümsemesi de onunkiyle aynı, aynı kaş çatması, aynı gamzesi parlıyor.

O barın arkasına geçip şampanyaları açmaya başlarken ben de bir tabureye çıktım.

“Size kısa bir soru sorabilir miyim? Austin'e yeni taşındım ve sanırım biraz yolumu kaybettim. Kampüsü arıyorum. Buradan yürüyerek gidebilir miyim?”

"Elbette, eğer kırk beş dakikanız varsa. Aceleniz varsa Uber'e binmek muhtemelen daha kolay," diyor. "Tam olarak nereye gidiyorsunuz?"

Biyografisini, hakkında az önce bulduğum bilgileri düşünüyorum. "Mimarlık Fakültesi," diyorum.

"Gerçekten mi?" diyor.

İyi bir oyuncu değilim, bu yüzden bu yalanı söylerken rahat görünmeye çalışmak zorlayıcıydı. Ama işe yaradı. Tam da umduğum gibi, birdenbire ilgilenmeye başladı. Charlie Smith: otuzlu yaşlarının sonlarında, neredeyse mimar, Andrea Reyes ile evli. Bailey ve Owen'ın da katıldığı bir düğünde Andrea ile evlendi.

"Bir zamanlar Mimarlık Fakültesi'nde bazı dersler aldım," diyor.

“Dünya ne kadar küçük,” diyorum. Kalp atışlarımın hızlanmasını durdurmak ve kendimi toparlamak için etrafa bakıyorum. “Bu yeri siz mi tasarladınız? Muhteşem.”

"Aslında çok fazla övgüyü hak etmiyorum. Devraldığımda biraz yeniden tasarım yaptım. Ama temel yapı aynı."

Şampanyayı yerine koymayı bitirip bara doğru eğildi.

"Mimar mısınız?" diye soruyor.

“Peyzaj mimarıyım. Ve bir öğretim görevlisi pozisyonu için aday oldum,” diyorum. “Profesörlerden biri doğum iznindeyken geçici bir pozisyon. Ama bazı öğretim üyeleriyle akşam yemeğine davet etmek istiyorlar, bu yüzden umutluyum.”

"Biraz cesaret verici bir içkiye ne dersin?" diyor. "Ne içmek istersin?"

"Bayinin tercihi," diyorum.

"Bu tehlikeli," diyor. "Özellikle de biraz zamanım varken."

Charlie arkasını dönüp seçeneklerini inceliyor, küçük partiler halinde üretilmiş bir burbon şişesine uzanıyor. Buz, acı likör ve şekerle bir martini bardağı hazırlamasını izliyorum. Sonra yavaşça zengin burbonu bardağa döküyor. Son olarak da bir dilim portakal kabuğuyla tamamlıyor.

İçeceği bana doğru uzattı. "Mekanın özel içeceği," dedi. "Bourbonlu old-fashioned."

"İçmek için fazla güzel görünüyor," diyorum.

“Büyükbabam acı likörü kendisi yapardı. Şimdi çoğunlukla ben yapıyorum. İşi biraz aksatıyorum ama bu büyük fark yaratıyor.”

Yumuşak, buz gibi ve sert içeceğimden bir yudum alıyorum. Hemen başıma vuruyor.

"Yani burası sizin ailenizin işlettiği bar mı?"

"Evet, dedem buranın ilk sahibiydi," diyor. "Arkadaşlarıyla iskambil oynamak için bir yer istiyordu."

Köşedeki kadife kaplı, üzerinde "AYRILMIŞTIR" yazan kabini işaret ediyor. Kabinin üzerinde birkaç siyah beyaz fotoğraf var; bunların arasında o kabinde oturan bir grup adamın harika bir fotoğrafı da bulunuyor.

"Ondan görevi devralmadan önce elli yıl boyunca barmenlik yaptı."

“Vay canına,” diyorum. “Bu inanılmaz. Peki ya babanız?”

"Peki ya o?" diyor.

Ve fark ettim ki, babasının adı geçtiğinde ne kadar rahatsız olmuş görünüyor.

“Siz neden bir nesli atladınız diye merak ediyordum...” diyorum. “İlgilenmedi mi?”

Yüzü rahatladı, sorum onun için yeterince zararsız görünüyordu.

“Hayır, pek onun tarzı değildi. Burası annemin babasının yeriydi ve annem kesinlikle ilgilenmiyordu...” Omuz silkerek, “Ve ben bu işi istiyordum. Karım,

ya da artık eski karım, ikizlerimize hamile olduğunu yeni öğrenmişti, bu yüzden öğrenci günlerimin sona ermesi gerekiyordu." dedi.

Zoraki bir kahkaha atıyorum, çocuklarının olması gerçeğine tepki vermemeye çalışıyorum. Hem de birden fazla. Bu konuyu nasıl ele alacağımı, konuşmayı nasıl eşine, düğüne getireceğimi anlamaya çalışıyorum. Konuşmanın gitmesini istediğim yere, Kate'e.

"Belki de bu yüzden tanıdık geliyorsunuz," diyorum. "Bu size çılgınca gelecek ama sanırım çok uzun zaman önce tanışmıştık."

Başını yana eğdi, gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hayır, yani... Sanırım üniversite yıllarımda burada, barda bulunmuştum."

"Yani... tanıdık gelen yer The Never Dry mi?"

"Sanırım bu daha doğru, evet." dedim. "Acı sos yarışması için bir kız arkadaşımla şehirdeydim. O da yerel bir gazete için fotoğraf çekiyordu..."

Bence olabildiğince çok gerçeği söylemek iyi bir şey.

"Ve eminim ki o hafta sonu buraya gelmiştik. Burası Austin'deki diğer barlara pek benzemiyor."

"Elbette mümkün... festival buraya çok uzak değil." Arkasını dönüp rafından Shonky Sauce Co. marka mor acı sos şişesini çıkarıyor. "Bu, 2019'un kazananlarından biriydi. Oldukça acı bir Bloody Mary yapmak için kullanıyorum..."

"Bu bir taahhüt gibi görünüyor," diyorum.

"Bu iş, yüreği zayıf olanlar için değil, kesinlikle," diyor.

O gülüyor ve ben de yapacağım şeye hazırlanıyorum.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, o gece burada çalışan barmen çok tatlı bir insandı. Bize yemek yiyebileceğimiz yerler hakkında bir sürü öneri verdi. Onu hatırlıyorum. Uzun, koyu saçları vardı. Aslında sana çok benziyordu."

"Ne muhteşem bir hafızan var," diyor.

"Sanırım biraz yardım alıyorum."

Gümüş çerçeveli fotoğrafların bulunduğu rafa doğru işaret ediyorum. Kate'in bana baktığı bir fotoğrafa işaret ediyorum.

"Belki de oydu," diyorum.

Gözlerimi Kate'in fotoğrafına doğru çevirdi ve başını salladı. "Hayır, mümkün değil," dedi.

Barı silmeye başlıyor, iyice sıkılaşıyor. Ve işte tam bu noktada bırakmalıyım —eğer Kate Smith'in yardımına ihtiyacım olmasaydı, işte tam bu noktada bırakırdım.

"Tuhaf. Onun olduğunu sanıyordum. Akraba mısınız?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, gözlerindeki ifade kaçınmadan rahatsızlığa dönüşüyor. "Çok soru soruyorsun," diyor.

“Biliyorum. Özür dilerim. Cevap vermek zorunda değilsin,” diyorum. “Kötü bir alışkanlık bu.”

"Çok fazla soru mu soruyorum?"

“İnsanların cevap vermek istediğini düşünmek.”

Yüzü yumuşadı. "Hayır, sorun yok," dedi. "O benim kız kardeşim. Ve artık aramızda olmadığı için biraz hassas bir durum..."

Kız kardeşi. Kız kardeşi olduğunu söyledi. Ve artık onlarla birlikte olmadığını söyledi. Bu içimde bir şeyleri kırıyor. Eğer bu Bailey'nin annesiyse, onu kaybetmiş demektir. Bailey hayatını annesini kaybetmiş gibi yaşamıştı, ama bu tamamen yeni bir şekilde olacak. Onu bulduğu anda onu kaybetmiş olacak. Bu yüzden söyleyeceğim bir sonraki şey gerçek.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” diyorum. “Gerçekten çok üzgünüm.”

“Evet...” diyor. “Ben de.”

Kate konusunda onu daha fazla zorlamak istemiyorum, şu an değil. Buradan ayrıldığımda ölüm belgelerini kontrol edebilirim. Daha fazla bilgi edinmek için başka birine danışabilirim.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Charlie rafı tarayarak belirli bir fotoğrafı buluyor. Fotoğrafta Charlie, koyu saçlı bir kadın ve iki küçük çocuk var; iki çocuk da Texas Rangers forması giymiş.

“Belki de eşim Andrea'ydı,” diyor. “Yani tanıştığınız kişi. O burada yıllarca çalıştı. Ben okuldayken, benden daha fazla vardiya yapıyordu.”

Fotoğraf çerçevesini bana uzatıyor. Fotoğrafa dikkatlice bakıyorum; bana bakan bu güzel aileye, artık eski eşine, kameraya sevimli bir gülümsemeyle bakan kadına.

“Muhtemelen oydu,” diyorum. “Garip değil mi? Otel odamın anahtarını nereye koyduğumu hatırlamıyorum ama yüzünü hatırlıyorum sanırım.”

Fotoğrafı saklıyorum.

"Oğullarınız çok tatlı."

“Teşekkür ederim. Harika çocuklar. Ama buraya yeni fotoğraflar eklemem gerekiyor. Bu fotoğrafta beş yaşındaydılar,” diyor. “Şimdi ise on bir yaşındalar ki, size hemen söyleyecekleri gibi, bu esasen oy kullanma yaşı.”

On bir. Bu beni durduruyor. On bir, neredeyse tam olarak onun ve Andrea'nın evlendiği zamana denk geliyor. Andrea'nın düğünden kısa bir süre önce veya kısa bir süre sonra hamile kalması.

“Boşanmadan beri beni biraz kandırıyorlar. Sanırım havalı baba olabilmek için tüm isteklerine boyun eğeceğim...” diye gülüyor. “Olması gerekenden daha sık kazanıyorlar.”

"Muhtemelen sorun yok," diyorum.

"Evet." Omuz silkerek, "Çocuklarınız var mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diyorum. "Hâlâ o adamı arıyorum."

Bu, olmasını istediğimden daha doğru. Ve Charlie bana gülümsüyor, belki de bunu bir davet olarak mı söylediğimi merak ediyor. Biliyorum, bu an, en çok cevabına ihtiyaç duyduğum soruyu sormanın anı.

Oraya nasıl gideceğimi düşünürken duraksıyorum.

"Sanırım gitmeliyim, ama işim yeterince erken biterse belki geri dönerim."

"Kesinlikle," diyor. "Geri gel, birlikte kutlayalım."

"Ya da başsağlığı dileyelim."

Gülümsüyor. "Ya da şu."

Sanki gitmek üzereymişim gibi ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

“Biliyorsunuz... bu biraz tuhaf bir soru. Size sormamda sakınca var mı? Dışarı çıkmadan önce? Sanırım birçok yerliyi tanıyorsunuzdur.”

"Çok fazla," diyor. "Ne bilmeniz gerekiyor ki?"

“Bu adamı bulmaya çalışıyorum. Kız arkadaşımla birlikte buradayken onunla tanışmıştık... çok uzun zaman önceydi. Austin'de yaşıyordu, muhtemelen hala yaşıyor. Ve arkadaşımın ona büyük bir hayranlığı vardı.”

Bana merakla bakıyor. "Pekala..."

“Neyse, berbat bir boşanma sürecinden geçiyor ve o adam aklından çıkmıyor. Kulağa saçma geliyor ama madem şehre geri döndüm, onu bulmaya çalışayım dedim. Onun için güzel bir şey olurdu. Aralarında bir bağ vardı. Milyon yıl önceydi ama bağları bulmak zor işte...”

"Bir adınız var mı?" diye soruyor. "Gerçi isimleri pek hatırlamam."

"Peki ya yüzler?" diyorum.

"Yüzleri oldukça iyi tanırım," diyor.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve Owen'ın fotoğrafına tıklıyorum. Profesör Cookman'a gösterdiğimiz fotoğraf bu; Bailey'nin telefonunda olan, bana mesaj olarak göndermesini istediğim fotoğraf. Bailey'nin yüzü çiçeklerle kaplı, Owen ise gülümsüyor, mutlu.

Charlie fotoğrafa bakıyor.

Ve her şey çok hızlı oldu. Telefonumu yere fırlattı, tezgahın üzerinde kırıldı. Barın üzerinden yüzüme doğru eğildi. Bana dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki dokunabilirdi.

"Bunu komik buluyor musun?" diyor. "Sen kimsin?"

Korkudan başımı sallıyorum.

"Seni kim gönderdi?" diyor.

"Hiç kimse."

Duvara yaslandım ve o bana daha da yaklaştı; yüzü yüzüme değdi, omzu neredeyse omzuma değiyordu.

"Bu benim ailem, sen bunlarla uğraşıyorsun," diyor. "Seni buraya kim gönderdi?"

"Ondan uzak dur!"

Kapı aralığından içeri baktığımda Bailey'nin orada durduğunu gördüm. Bir elinde sınıf listesi, diğer elinde ise bir fincan kahve vardı.

Korkmuş görünüyor. Ama daha da önemlisi, öfkeli görünüyor; gerekirse ona bir tabure fırlatacak gibi.

Charlie sanki hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Aman Tanrım," diyor.

Yavaşça benden uzaklaşıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, kalp atışlarım yavaşlıyor.

Garip bir çıkmazdayız. Ben duvardan kendimi çekerken Bailey ve Charlie birbirlerine bakıyorlar. Aramızda iki adımdan fazla mesafe yok ama kimse hareket etmiyor. Ne birbirine doğru ne de birbirinden uzaklaşıyor. Charlie, birdenbire, ağlamaya başladı.

"Kristin mi?" diyor.

Onun ona bir isimle, hatta tanımadığım bir isimle bile seslendiğini duyduğumda nefesim kesiliyor.

"Ben Kristin değilim," diyor.

Bailey başını salladı, sesi titredi.

Eğilip yerden ekranı çatlamış cep telefonumu alıyorum. Ama çalışıyor. Hâlâ çalışıyor. 911'i arayabilirim. Yardım çağırabilirim. Yavaşça geriye, Bailey'e doğru ilerliyorum.

Onu koruyun.

Charlie, Bailey'e doğru ilerlerken ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı; mavi kapı hemen arkamızdaydı. Merdivenler ve dış dünya hemen onun ötesindeydi.

"Bakın, bunun için özür dilerim. Açıklayabilirim. Lütfen oturun," diyor. "Bir dakika ayırın. İkiniz de oturabilir misiniz? Lütfen oturun. İzin verirseniz konuşmak istiyorum."

Hepimizin oturabileceği bir masayı işaret ediyor. Ve sanki bize bir seçim hakkı veriyormuş gibi bizden uzaklaşıyor. Ve bunu gerçekten kastettiğini gözlerinden anlayabiliyorum. Kızgınlıktan çok kederli görünüyor.

Ama teni hâlâ kıpkırmızı ve gördüğüm öfkeye, korkuya güvenmiyorum. Nereden gelirse gelsin, Bailey'nin bu işin içinde ne gibi bir çıkarı olduğunu bilene kadar onun yanında olmasına izin veremem. Bailey'nin bu işte ne gibi bir çıkarı olduğunu tahmin ediyorum.

Bunun üzerine Bailey'ye döndüm. Bailey'ye döndüm ve tişörtünü belinin alt kısmından sertçe kavrayıp onu kapıya doğru çektim.

"Hadi!" diyorum. "Şimdi!"

Ve sanki bunu nasıl yapacağımızı biliyormuşuz gibi, hep birlikte merdivenlerden aşağı koştuk, sonra dışarı, Austin sokaklarına ve Charlie Smith'ten uzaklaştık.

Ne dilediğine dikkat et.

Kongre Bulvarı'nda hızla ilerliyoruz.

Köprünün diğer tarafındaki otel odamıza geri dönmeye çalışıyorum. Eşyalarımızı toplayabileceğimiz ve Austin'den en hızlı çıkış yolunu bulabileceğim özel bir yere gitmem gerekiyor.

“İçeride ne oldu?” diye soruyor Bailey. “Sana zarar verecek miydi?”

“Bilmiyorum,” diyorum. “Sanmıyorum.”

Elimi belinin alt kısmına koydum ve onu iş çıkışı kalabalığının arasından yönlendirdim; çiftler, üniversite öğrencisi grupları, bir düzine köpeği gezdiren bir köpekçi. Yanlara doğru hareket ettim, Charlie'nin bizi takip etmesini zorlaştırmak umuduyla—eğer bizi takip etmeye çalışıyorsa—Owen'ın fotoğrafını görünce o kadar sinirlenip patlayan bu adam.

"Daha hızlı, Bailey."

"Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," diyor. "Ne yapmamı istiyorsunuz? Tam bir karmaşa."

Haklı. Köprüye yaklaştıkça kalabalık azalmak yerine, daha da artıyor ve hepsi köprünün dar geçidine girmek için birbirine sokuluyor.

Charlie'nin bizi takip etmediğinden emin olmak için arkama döndüm. İşte o zaman onu gördüm—birkaç blok geride. Charlie. Hızlı adımlarla ilerliyor ama henüz bizi fark etmedi. Sağa sola bakındı.

Kongre Bulvarı Köprüsü tam karşımızda. Bailey'nin dirseğine tutunup köprünün yaya yoluna doğru ilerliyoruz. Ama yaya trafiği çok yavaş, hatta neredeyse hiç yok; tüm yaya yolu insanlarla dolu. Aralarına karışmak daha kolay olduğu için iyi bir şey ama herkes hareket etmeyi bırakmış gibi görünüyor.

Köprüdekilerin neredeyse tamamı hareketsiz duruyor, birçoğu aşağıdaki göle bakıyor.

Bailey, "Bu insanlar hareket etmeyi mi unuttular?" diyor.

Hawaii gömleği giymiş, elinde büyük bir fotoğraf makinesi taşıyan bir adam—tahminime göre bir turist—arkasını dönüp bize gülümsedi. Görünüşe göre Bailey'nin sorusunun kendisine yöneltildiğini düşünüyordu.

"Yarasaları bekliyoruz," diyor.

"Yarasalar mı?" diyor Bailey.

"Evet. Yarasalar. Her gece tam da bu saatlerde besleniyorlar."

İşte tam bu noktada "İşte geliyorlar!" diye duyuyoruz.

Ve parlak bir sel gibi, yüzlerce yarasa köprünün altından gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Yarasalar neredeyse kurdele gibi bir formasyonda hareket ederken kalabalık tezahürat yaptı; devasa, düzenli ve güzel bir yarasa sürüsü oluştu.

Charlie hâlâ arkamızdaysa, onu göremiyorum. Gitmiş. Ya da biz gitmişiz, Austin'in güzel bir gecesinde yarasaların uçuşunu izleyen iki eğlence düşkünü.

Gökyüzüne bakıyorum, yarasalar adeta bir dans eder gibi birlikte hareket ediyorlar. Geceye karışıp gözden kaybolurken herkes alkışlıyor.

Hawaii gömleği giyen adam kamerasını gökyüzüne doğru çevirerek, onlar uzaklaşırken fotoğraf çekiyor.

Yanından sıyrılıp Bailey'e de yetişmesini işaret ettim. "Hareket etmeliyiz," dedim. "Burada sıkışıp kalmadan önce."

Bailey hızlanıyor. Ve ikimiz de koşmaya başlayarak köprüyü geçiyoruz. Otelimizin uzun giriş yoluna dönene kadar durmuyoruz. Otelin önüne gelene kadar, kapıcılar kapıyı açık tutana kadar durmuyoruz.

"Biraz bekleyin," diyor Bailey. "Bir saniye durmamız gerekiyor."

Ellerini dizlerine koydu, nefesini toparlamaya çalıştı. Tartışmak istedim. Otelin kapılarının güvenli tarafına, küçük odamızın mahremiyetine çok yakındık.

"Ya sana onu hatırladığımı söylesem?" diyor.

Kapıdaki görevlilere bakıyorum, kendi aralarında sohbet ediyorlar. Gözlerime bakmaya, dikkatlerini toplamaya çalışıyorum, sanki bizi güvende tutacaklarmış gibi.

"Ya ona Charlie Smith'i tanıdığımı söylesem?"

"Yapıyor musun?"

"O isimle çağrıldığımı hatırlıyorum," diyor. "Kristin. Onun o ismi söylediğini duyunca birden hatırladım. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsiniz? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kimsenin hatırlatmasına gerek kalmadan birçok şeyi unutuyoruz," diyorum.

Bailey sessizleşiyor. Aslında tamamen suskun kalıyor. Sonra, ikimizin de sesli olarak söylemekten kaçındığı kelimeleri söylüyor.

"Sence Kate adlı kadın benim annem, değil mi?"

"Anne" kelimesinde, sanki içinde bir ateş varmış gibi, uzun uzun duraksıyor.

“Evet, öyle düşünüyorum. Yanılıyor olabilirim, ama öyle düşünüyorum.”

“Babam neden annemin kimliği hakkında yalan söylesin ki?”

Gözlerime bakıyor. Ona cevap vermeye çalışmıyorum. Ona verebileceğim iyi bir cevabım yok.

"Burada kime güvenmem gerektiğinden emin değilim," diyor.

"Ben," diyorum. "Sadece ben."

Dudaklarını ısırıyor, sanki bana inanıyor gibi, ya da en azından inanmaya başlıyor gibi—ki bu şu an için umabileceğimden çok daha fazlası. Çünkü insanlara size güvenmelerini söyleyemezsiniz. Onlara güvenebileceklerini göstermeniz gerekir. Ve benim yeterince zamanım olmadı.

Kapıcılar bize bakıyor. Dinliyorlar mı bilmiyorum ama bakıyorlar. Ve bunu hissediyorum. Bailey'i buradan, Austin'den, hemen çıkarmam gerektiğini hissediyorum.

"Benimle gel," diyorum.

Bana karşı koymuyor. Kapıcıların yanından geçip otel lobisine giriyoruz, asansörlere doğru ilerliyoruz.

Ama içeri girdiğimizde, bir adam daha biniyor; genç bir adam, sanırım Bailey'ye tuhaf tuhaf bakıyor. Gri bir yelek giymiş, kulakları piercinglerle kaplı. Bizi takip ettiğini düşünmenin paranoyakça olduğunu biliyorum. Biliyorum. Eğer Bailey'ye bakıyorsa, muhtemelen sadece güzel olduğu içindir.

Ama ben bu riski almak istemedim, bu yüzden asansörden inip arka merdivenlere doğru yöneldim, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kapıyı açıp merdivenleri işaret ediyorum. "Bu taraftan," diyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diyor. "Sekizinci kat yukarıdayız."

"Yirmi yaşında olmadığına şükretmelisin."

On sekiz ay önce

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum. "Uçak kalkmadan önce?"

"Mecazi anlamda mı yoksa gerçekten mi bahsediyoruz? Mesela uçağın mekaniği gibi? Çünkü Seattle'a ilk geldiğimde kısa bir süre Boeing'de çalıştım."

New York'tan San Francisco'ya giden uçaktaydık, benim için tek yön biletti. Owen, The Shop'un halka arzına hazırlık amacıyla New York'ta iş için bulunduğu için, The Shop ikimiz için de birinci sınıf bilet almıştı. Owen, o hafta New York'ta bulunmayı planladığı asıl sebep için, yani beni oradan çıkarmaya yardım etmek için orada kalmıştı.

Son birkaç günü dairemi ve stüdyomu toplamakla geçirmiştik. Ve indiğimizde, onun evine taşınacaktım. Onun ve Bailey'nin evine. Orası benim de evim olacaktı. Ve çok yakında, onun karısı olacaktım.

"Sizden neyi gizlediğinizi soruyorum. Kendinizle ilgili olarak."

"Hâlâ uçaktan inebiliyorken mi? Henüz pistte ilerlemeye başlamadık. Muhtemelen hâlâ zaman var..."

Elimi sıktı, durumu hafife almaya çalışıyordu. Ama ben hâlâ tedirgindim. Birdenbire çok fazla tedirgin oldum.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" dedi.

"Bana Olivia'dan bahset," dedim.

"Size Olivia hakkında çok şey anlattım," dedi.

“Aslında pek sayılmaz. Sadece temel bilgileri bildiğimi düşünüyorum. Üniversite yıllarımın aşkı, öğretmenim. Georgia doğumluyum ve büyüdüm.”

Geri kalanını eklemedim... yani onu bir trafik kazasında kaybettiğini. O zamandan beri de kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığını.

"Artık Bailey'nin hayatında ciddi bir şekilde yer alacağım için, annesi hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Başını yana eğdi, sanki nereden başlayacağını düşünüyordu.

“Bailey bebekken mi? Hepimiz Los Angeles'a bir gezi yaptık. Los Angeles Hayvanat Bahçesi'nden bir kaplanın kaçtığı hafta sonuydu. Sadece bir yıl kadar önce hayvanat bahçesine getirilmiş genç bir kaplan. Sadece kafesinden değil, tüm hayvanat bahçesi tesisinden kaçmıştı. Ve Los Feliz'deki bir ailenin arka bahçesine kadar gelmişti. Oraya vardığında kimseye zarar vermemişti. Bir ağacın altına kıvrılıp uyumuştu. Olivia bu hikayeye çok meraklıydı, muhtemelen diğer kısmı da bu şekilde öğrendi.”

Gülümsedim. "Bu ne?"

“Kaplanın kıvrılıp yattığı arka bahçenin sahibi olan aile, birkaç hafta önce hayvanat bahçesine gitmişti ve iki küçük oğullarından biri kaplana takıntılıydı. Çocuk, kaplanı bırakmak zorunda kaldığında ağlamıştı, neden kaplanı eve götüremediğini anlamamıştı. Kaplanın bu çocuğun evine nasıl geldiğini nasıl açıklarsınız? Bir tesadüf mü? Zoologlar böyle karar verdi. Aile hayvanat bahçesine oldukça yakın yaşıyordu. Ama Olivia bunun bir kanıt olduğunu düşündü. Bazen sizi en çok isteyen yere yolunuzu bulursunuz.”

“Bu hikayeyi çok seviyorum.”

“Onu çok severdin,” dedi. Sonra gülümsedi ve uçak penceresinden dışarı baktı. “Onu sevmemek imkansızdı...”

Omzuna hafifçe dokundum. "Teşekkür ederim."

Bana doğru döndü. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedim.

Güldü. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

Ne istediğimi düşünmeye çalıştım; Olivia ile ilgili değildi. Hatta Bailey ile de ilgili değildi. En azından tam olarak değil.

“Sanırım... sanırım bunu sesli söylemen gerekiyor,” dedim.

"Ne dersiniz?"

"Doğru olanı yapıyoruz."

Bu, ona en yakın yaklaşımımdı; aslında endişelendiğim şeyi ifade etmenin en yakın yoluydu. Büyükbabamı kaybettiğimden beri bir ailenin parçası olmaya alışkın değildim. Ve bu da tam olarak bir aile gibi hissettirmiyordu. Sanki dünyada kendi başımızın çaresine bakan iki kişi gibiydik, sadece ben ve o. Cenazesi, annemi son gördüğüm zamandı. Doğum günümde (ya da doğum günüm civarında) yaptığı aramalar, bu noktada tek iletişim şeklimizdi.

Bu, farklı bir şey olacaktı. İlk defa gerçek bir ailenin parçası olacaktım. Bunu nasıl doğru yapacağımı, Owen'a nasıl güveneceğimi, Bailey'e bana

güvenebileceğini nasıl göstereceğimi hiç bilmiyordum.

"Doğru olanı yapıyoruz," dedi Owen. "Yapılması gereken tek şeyi yapıyoruz. Size yemin ederim, benim için önemli olan her şey üzerine, böyle hissediyorum."

Başımı salladım, sakinleşmiştim. Çünkü ona inanıyordum. Ve gerçekten de gergin değildim, en azından onun hakkında değil. Onu ne kadar istediğimi, onunla ne kadar birlikte olmak istediğimi biliyordum. Henüz onun hakkında her şeyi bilmesem bile, iyi biri olduğunu biliyordum. Geri kalan her şey için gergindim.

Öne eğildi ve dudaklarını alnıma dayadı. "Bir noktada birine güvenmek zorundasın diyen o ukala tiplerden olmayacağım."

"Bunu söylemeden söyleyen o ahmak sen mi olacaksın?"

Uçak geri geri gitmeye başladı, bizi sarsarak, sonra da yavaşça dönerek piste doğru yöneldi.

"Öyle görünüyor," dedi.

“Sana güvenebileceğimi biliyorum,” dedim. “Evet, güveniyorum. Sana herkesten daha çok güveniyorum.”

Parmaklarını benimkilerin arasına kenetledi.

"Mecazi anlamda mı, yoksa gerçek anlamda mı?" dedi.

Kalkış anına tam zamanında kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. Onlara bakarken, orada bir teselli buldum.

“Umarım aynı şeydirler,” dedim.

İyi Avukat

Otele döndüğümüzde, arkamızdan kapının sürgüsünü kilitliyorum.

Odanın etrafına bakmaya başladım; eşyalarımız yerlere saçılmıştı, valizlerimiz açıktı.

“Eşyalarınızı toplamaya başlayın,” diyorum. “Hepsini bavula atın, beş dakika içinde buradan çıkıyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

"Araba kiralamak ve eve doğru sürmeye başlamak."

"Neden araba kullanıyoruz?" diyor.

Geri kalanını söylemek istemiyorum. Havaalanına bile gitmek istemediğimi. Orada bizi arayacaklarından korktuğumu. Kim olduklarını bilmiyorum. Babasının ne yaptığını bilmiyorum ama kim olduğunu biliyorum. Ve Charlie'nin ona verdiği tepkiyi veren herkese güvenemeyiz. Ondan uzaklaşmamız gerekiyor.

“Peki neden şimdi gidiyoruz? Yaklaşıyoruz...” Duraksıyor. “Bunu çözene kadar gitmek istemiyorum.”

“Söz veriyorum, yapacağız, ama burada değil,” diyorum. “Tehlikede olabileceğiniz bir yerde değil.”

Tartışmaya başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum. Ona nadiren ne yapması gerektiğini söylerim, bu yüzden işlerin şimdi kötüye gidebileceğini biliyorum. Ama yine de... Dinlemek zorunda. Çünkü gitmeliyiz. Zaten gitmiş olmalıyız.

“Bailey,” dedim. “Başka çaremiz yok. Başımız belada.”

Bailey bana şaşkınlıkla bakıyor. Belki de ona gerçeği söylediğime, lafı dolandırmadığıma şaşırmıştır. Belki de eve dönmemin yanlış olduğuna beni ikna etme çabasından kurtulmak istiyordur. Yüz ifadesini okuyamıyorum. Ama başını sallayıp tartışmayı bırakınca, ben de zaferi kabul etmeye karar veriyorum.

“Tamam,” diyor. “Eşyalarımı toplayacağım.”

"Teşekkür ederim," diyorum.

“Evet...” diyor.

O kıyafetlerini toplamaya başlarken ben de banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yorgun yüzüme aynada baktım. Gözlerim kan çanağı gibi ve koyu, cildim solgundu.

Yüzüme su serpip derin nefesler alarak kalp atışımı yavaşlatmaya çalışıyorum; zihnimi kasıp kavuran çılgın düşünceleri yavaşlatmaya çalışıyorum, ama içlerinden biri yine de yüzeye çıkıyor. Bizi neyin içine soktum ben?

Ne biliyorum? Ne bilmem gerekiyor?

Cebime uzanıp telefonumu avucumda tutuyorum. Kırık ekrana parmağımı kesiyorum, küçük cam parçaları derime saplanıyor. Jake'in iletişim bilgilerini bulup mesaj gönderiyorum.

> Lütfen en kısa sürede bana geri dönüş yapın. Katherine “Kate” Smith. Bu onun kızlık soyadı. Kardeşi Charlie Smith. Austin, Teksas. Kızının doğum kaydına bakın, Bailey'nin yaşıyla eşleşiyor. Adı “Kristin”. Austin, Teksas. Ayrıca evlilik ve ölüm belgelerini de kontrol edin. Telefonumdan ulaşamayacağım.

Telefonu ayağımın altına koyup parçalamaya hazırlanıyorum. Owen'ın bizi bulmasının tek yolu bu olsa da, başkalarının da bulabileceği tek yol bu. Ve şüphelerim doğruysa, bunu istemiyorum. Bunun olmaması için Austin'den ayrılmak istiyorum. Charlie Smith'ten ve onunla birlikte olabilecek her kimseden uzaklaşmak istiyorum.

Ama içimi kemiren bir şey var, dünyadan kopmadan önce hatırlamak istediğim bir şey.

Beni rahatsız eden ne? Ne bulmam gerektiğini hissediyorum? Kate Smith değil, Charlie Smith değil. Başka bir şey.

Telefonu elime alıp Katherine Smith diye tekrar arama yapıyorum; bu kadar yaygın bir isim için Google'da binlerce bağlantı çıkıyor. Bazıları doğru Katherine'e götürüyor gibi görünse de aslında götürmüyor: Austin'deki Texas Üniversitesi'nden mezun bir sanat tarihi profesörü; Austin Gölü kıyısında doğup büyümüş bir şef; barda fotoğraflarda gördüğüm Kate'e oldukça benzeyen bir oyuncu. Oyuncunun bağlantısına tıklıyorum ve elbise giymiş bir fotoğrafını açıyorum.

Ve birden aklıma geliyor: hatırlamaya çalıştığım şey, The Never Dry'da beni etkileyen şey.

Bara ilk vardığımda gazetede gördüğüm bir ilan vardı.

Klipte Kate'in bir gece elbisesi içinde çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu. Kate gece elbisesi içinde, Charlie smokin giymiş, yaşlı çift ise onların iki yanında duruyordu. Meredith Smith. Nicholas Bell. Başlık şöyleydi: NICHOLAS BELL, TEXAS YILDIZ ÖDÜLÜNÜ ALDI. Adı ayrıca kupürün altında da yer alıyordu.

Nicholas Bell. Meredith Smith'in kocası. Meredith diğer fotoğraflarda da vardı, ama Nicholas yoktu. Neden bu gazete kupürü dışında çok az fotoğrafta yer alıyordu? İsmi neden tanıdık geliyordu?

Adını giriyorum ve sonra öğreniyorum.

~

Hikaye böyle başladı.

El Paso, Teksas'tan genç, yakışıklı bir Başkanlık Bursu sahibi, lisesinden üniversiteye, hele ki Austin'deki Teksas Üniversitesi'ne giden ilk öğrencilerden biriydi. Hukuk fakültesine gitmeyi ise hiç saymıyoruz bile.

Mütevazı bir aileden geliyordu, ancak avukat olma motivasyonu para değildi. Çocukluğunda bir sonraki öğününü nereden bulacağını çoğu zaman bilmemesine rağmen, Austin şehri için kamu savunucusu olmak için New York ve San Francisco'daki firmalardan gelen her türlü iş teklifini reddetti. Yirmi altı yaşındaydı. Genç, idealist ve lise aşkı olan, güzel bebekler hayal eden ama (o zamanlar) gösterişli evler hayal etmeyen bir sosyal hizmet uzmanıyla yeni evlenmişti.

Adı Nicholas'tı ama kimsenin üstlenmek istemediği davaları alarak, adil bir yargılama şansı bulamayan sanıklara yardım ederek kısa sürede "İyi Avukat" lakabını kazandı.

Nicholas'ın oradan nasıl kötü bir avukata dönüştüğü belirsiz.

Kuzey Amerika'nın en büyük suç örgütlerinden birinin en güvenilir danışmanı haline nasıl geldiği belirsizliğini koruyor.

Örgütün merkezi New York ve Güney Florida'daydı; üst düzey liderleri Fisher Island ve okyanus kıyısındaki South Beach gibi yerlerde yaşıyordu. Golf oynuyorlar, Brioni takım elbiseler giyiyorlar ve komşularına menkul kıymetler sektöründe çalıştıklarını söylüyorlardı. Yeni rejim böyle işliyordu. Sessizce.

Verimli bir şekilde. Acımasızca. Yardımcıları, gasp, tefecilik, uyuşturucu gibi temel iş kollarındaki hakimiyetlerini korurken, uluslararası çevrimiçi kumar ve Wall Street'teki aracı kurum dolandırıcılığı gibi daha karmaşık gelir kaynaklarına da yöneldiler.

Ancak en önemlisi, rakipleri bu fırsatı görmeden çok önce OxyContin işlerini büyüttüler. Ve bu rakipler hâlâ ağırlıklı olarak geleneksel yasadışı uyuşturucuları (eroin, kokain) satarken, bu örgüt Kuzey Amerika'daki en büyük oksikodon kaçakçısı haline geldi.

Nicholas'ın onların çevresine girmesi işte böyle oldu. Örgütün genç üyelerinden biri, Austin'deki UT-Austin'de OxyContin dağıtırken başı derde girdi. Nicholas onu hapisten kurtarmayı başardı.

Nicholas daha sonraki otuz yılın büyük bir bölümünü bu örgüt adına mücadele ederek geçirdi; çalışmaları sonucunda on sekiz cinayet davasında beraat kararı, yirmi sekiz uyuşturucu kaçakçılığı davasında iddianame ve altmış bir gasp ve dolandırıcılık davasında yargılama hatası veya hüküm giyme kararı alındı.

Kendini vazgeçilmez kıldı ve bu süreçte zenginleşti. Ancak DEA ve FBI ona karşı açtıkları davaları birbiri ardına kaybedince, o da hedef haline geldi. Kendini işine adamış bir avukattan daha fazlası olarak gösteren herhangi bir şey bulacaklarından hiç korkmadı.

Ta ki bir şeyler ters gidene kadar. Yetişkin kızı, çok sevdiği işinden eve dönerken sokakta yürüyordu. Teksas Yüksek Mahkemesi'nde katiplik yapıyordu; hukuk fakültesinden mezun olmasının üzerinden bir yıl geçmişti, yeni anne olmuştu. Uzun bir haftanın ardından eve yürürken bir araba çarptı.

Bu, diğer kazalardan, diğer çarpıp kaçma olaylarından farksız görünürdü, ancak Austin'deki evinin yakınlarındaki küçük bir sokakta, güneşli bir günde ve cuma öğleden sonra meydana gelmişti. Ve cuma öğleden sonraları Nicholas, kızının evinde torununa bakarak vakit geçirirdi. Sadece ikisi. Haftanın en sevdiği zamanıydı; torununu müzik dersinden alıp, kızının öldürüldüğü yerden bir blok ötede bulunan, güzel salıncakları olan parka götürmek. Yani onu bulan o olacaktı. Yani onu gören o olacaktı.

Müvekkilleri, kendisi onlar için önemli bir davayı yeni kaybetmiş olmasına rağmen, kazayla hiçbir ilgilerinin olmadığını söylediler. Ve bu doğru gibi görünüyordu. Onların bir kuralı vardı. İnsanların ailelerinin peşine düşmezlerdi. Ama birileri bunu yapmıştı. İntikam olarak. Bir uyarı atışı

olarak. Bunun, hizmetlerini kendileri için güvence altına almayı amaçlayan farklı bir örgütün üyeleri tarafından yapıldığına dair spekülasyonlar vardı.

Ancak bu ayrıntıların hiçbiri kızının kocası için önemli değildi; o sadece kayınpederini suçlayabiliyordu. Olayın cuma öğleden sonra meydana gelmesi, kayınpederinin işverenlerinin bir şekilde olaya karışmış olduğuna onu ikna etmişti. Ve her halükarda, bu tür bir trajediyi bir aileye getirebilecek türden insanlarla olan derin ilişkisinden dolayı kayınpederini suçluyordu.

İyi Avukat'ın kızının incinmesini istediği söylenemezdi. Her zaman harika bir baba olmuştu ve kızının ölümü onu perişan etmişti, ama damadı o kadar öfkeliydi ki umursamıyordu. Ve damadı bazı şeyleri biliyordu. İyi Avukat'ın kimseyle paylaşmaması için ona güvendiği şeyleri biliyordu.

İşte bu yüzden damat, kayınpederine karşı devlet tanığı olabildi ve kayınpederini hapse attıran, aynı zamanda örgütün kendisine de darbe vuran bir davada baş tanık oldu; operasyonun içinde örgütün on sekiz üyesi suçlandı. İyi Avukat da onların arkasından götürüldü.

Damat ve annesiyle ilgili sadece birkaç anısı olan -dedesiyle ilgili de- küçük kızı, duruşmadan sonra ortadan kayboldular ve bir daha kendilerinden haber alınamadı.

Avukatın tam adı Daniel Nicholas Bell, diğer adıyla D. Nicholas Bell idi.

Damadının adı Ethan Young'du.

Ethan'ın kızının adı Kristin'di.

Telefonumu yere düşürüp paramparça ediyorum. Tek bir hızlı hareketle, ayağımla olabildiğince sert bir şekilde tekmeleyerek parçalıyorum, hayatımda bir şeye attığım en sert tekme.

Ve banyo kapısını açıyorum. Bailey'i almak, eşyalarımızı kapmak ve Austin'den def olup gitmek için banyo kapısını açıyorum. Beş dakika sonra değil. Beş saniye sonra değil. Şimdi.

"Bailey, buradan hemen çıkmamız gerek," dedim. "Hazırladığın eşyaları al. Gidiyoruz."

Ama otel odası boş. Bailey artık orada değil.

O gitti.

"Bailey?"

Onu aramak, mesaj atmak için telefonuma uzanırken kalbim hızla atmaya başladı. Ve telefonumu az önce kırdığımı hatırladım. Telefonum yok artık.

Koridora koştum, içeride bir temizlik arabası dışında kimse yoktu. Arabanın yanından geçip asansörlere, merdivenlere doğru koştum. Orada yoktu. Kimse yoktu. Otel lobisine inmek için asansöre bindim, umarım otel barına atıştırmalık bir şeyler almaya gitmiştir diye düşündüm. Otelin restoranlarına, hepsine, Starbucks'a girdim. Bailey orada da yoktu. Bailey hiçbir yerde yoktu.

Yüzlerce karar veriyorsunuz. Sürekli karar veriyorsunuz. Ve iki kere düşünmeden verdiğiniz karar, onun başına ne geleceğine karar vermemeli: Otel odanıza girin, kapıyı çift kilitleyin. Güvende olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama sonra banyoya gidiyorsunuz. Banyoya giriyorsunuz ve on altı yaşındaki bir kızın yatakta, odada kalacağına güveniyorsunuz, çünkü nereye gidecek ki?

Ama o çok korkuyor. Ama bir de bu var. Ama sana Austin'den ayrılmak istemediğini söylemişti.

Peki neden onun direnmeksizin teslim olacağına inandınız?

Onun seni dinleyeceğine neden inandın?

Asansöre geri koştum, koridorda hızla geri döndüm. Telefonumun banyo zemininde kırılmış olmasına, ona mesaj atmak için yanımda olmamasına, konumunu açıp onu takip edemememe çok kızdım.

"Bailey, lütfen bana cevap ver!"

Otel odasına girip etrafa tekrar bakıyorum; sanki o 580 metrekarelik odanın bir yerinde saklanıyormuş gibi. Dolabı arıyorum, yatakların altını arıyorum, umarım onu bir top gibi büzülmüş, ağlarken bulurum. Yalnız kalmaya ihtiyacı var. Perişan ama güvende. Bunu ne kadar çabuk kabul ederdim! Perişan, güvende.

Kapı ardına kadar açılıyor. Geçici bir rahatlama hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama bu; Bailey'nin geri döndüğünü düşünmek, oteldeki telaşlı aramalarım sırasında onu kıl payı kaçırdığımı düşünmek—sonuçta sadece koridordan aşağıya bir kova buz veya soda almaya gittiğini düşünmek. Bobby'yi aramaya gittiğini düşünmek. Bir sigara bulup dışarı çıkıp içtiğini düşünmek. Herhangi biri, hepsi.

Ama Bailey orada durmuyor.

Grady Bradford öyle.

Grady, solmuş kot pantolonu ve ters takılmış beyzbol şapkasıyla orada duruyor. Aptal rüzgarlık ceketiyle de.

Bana öfkeli bir bakışla, kollarını göğsünde kavuşturarak, "Demek her şeyi berbat ettin şimdi," dedi.

— Bölüm 3 —

Çürümüş ağaçtan oyma yapılamaz. —Konfüçyüs

Gençken

Austin şehir merkezindeki ABD Polis Teşkilatı ofisi, bir ara sokakta yer alıyor ve pencerelerinden diğer binalara, karşıdaki otoparka bakılıyor. Bu binaların çoğu artık karanlık ve gece için kapalı. Otopark neredeyse boş. Ama Grady'nin ofisi ve meslektaşlarının ofisleri ışıl ışıl ve hareketli.

"Bunu bir kez daha gözden geçirelim," diyor Grady.

Ben bir o yana bir bu yana yürürken o masasının kenarına oturuyor. Yargılayıcı bakışlarını hissedebiliyorum ama gereksiz. Kimse beni kendimden daha fazla yargılamıyor. Bailey kayıp. Kayıp. Dışarıda, yalnız başına.

"Bu Bailey'i bulmaya nasıl yardımcı olacak?" diye soruyorum. "Beni tutuklamadığınız sürece, onu aramaya gideceğim."

Ofisten çıkmaya başlıyorum ama Grady masasından inip çıkış yolumu kapatıyor.

"Sekiz görevli onu arıyor," diyor. "Şu anda yapmanız gereken şey her şeyi tekrar gözden geçirmek. Eğer onu bulmamıza yardım etmek istiyorsanız, yapılması gereken tek şey bu."

Gözlerime bakıyorum ama haklı olduğunu bildiğim için geri çekiliyorum.

Pencerelere doğru geri yürüdüm ve dışarı baktım, sanki yapabileceğim bir şey varmış gibi—sanki aşağıdaki sokakta bir yerlerde Bailey'i görecekmişim gibi. Kime baktığımı bilmiyordum—gece vakti Austin'de yürüyen sayısız insan. Tek ışık kaynağı olan hilal şeklindeki ay, Bailey'nin aralarında dolaşıyor olması hissini daha da korkunç hale getiriyordu.

"Ya onu kaçırırsa?" diyorum.

"Nicholas mı?" diyor.

Başımı sallıyorum, başım dönmeye başlıyor. Onun hakkında bildiğim her şeyi takıntılı bir şekilde gözden geçiriyorum: ne kadar tehlikeli olduğunu, Owen'ın ondan kurtulmak için ne kadar ileri gittiğini. Kızını Nicholas'ın dünyasından uzak tutmak için. Ve onu nasıl geri getirdiğimi.

Onu koruyun.

"Bu pek olası değil," diyor Grady.

“Ama imkansız değil mi?”

"Sanırım onu Austin'e getirdiğinize göre artık hiçbir şey imkansız değil."

Kendimi teselli etmeye çalışıyorum, ki Grady'nin bunu yapmaya hiç niyeti yok gibi görünüyor. "Bizi bu kadar çabuk bulmuş olamaz..." diyorum.

"Hayır, muhtemelen değil."

"Bizi nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

“Şey, bu sabahki aramanız yardımcı olmadı. Sonra New York'taki avukatınız Jake Anderson'dan haber aldım. Austin'de olduğunuzu ve size ulaşamadığını söyledi. Ortadan kaybolduğunuzu ve endişelendiğini belirtti. Bu yüzden sizi takip etmeye başladım. Belli ki yeterince erken olmadı...”

Arkamı dönüp ona baktım.

"Austin'e gelmenin ne anlamı var ki?" diyor.

“Öncelikle, evime geldiniz,” diyorum. “Bunu şüpheli buldum.”

“Owen bana senin dedektif olduğunu hiç söylemedi.”

“Owen bana bunların hiçbirinden bahsetmedi. Nokta.”

Grady bana neler olup bittiğini anlatsaydı, Owen ve geçmişi hakkında bana gerçeği söyleseydi buraya gelmezdim gerçeğini tekrar tekrar dile getirmek akıllıca görünmüyor. Grady çok öfkeli, umursamıyor. Yine de kendimi tutamıyorum. Eğer birbirimizi suçluyorsak, bu suçlamalar bana yöneltilmemeli.

“Son yetmiş iki saatte kocamın sandığım kişi olmadığını öğrendim. Ne yapmam gerekiyordu ki?”

"Sana söylediğim şeyi yap," diyor. "Sessiz kal, kendine bir avukat tut. Bırak ben işimi yapayım."

“Peki, bu tam olarak nedir?”

“Owen, on yıldan uzun bir süre önce kızını, aksi takdirde koruyamayacağı bir hayattan kurtarmaya, ona temiz bir başlangıç sağlamaya karar verdi. Ben de ona bu konuda yardımcı oldum.”

“Ama Jake bana söyledi... Owen'ın koruma programında olmadığını sanıyordum.”

“Jake, Owen'ın tanık koruma programında olmadığı konusunda haklıydı. Tam olarak değil.”

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bu ne demek oluyor?"

“Owen, ifade vermeyi kabul ettikten sonra tanık koruma ekibine katılacaktı, ancak kendini asla güvende hissetmedi. Çok fazla açık olduğunu, çok fazla insana güvenmesi gerektiğini düşündü. Ve duruşma sırasında küçük bir sızıntı oldu.”

“Küçük bir sızıntıdan mı bahsediyorsunuz?”

"New York ofisindeki birileri, Owen ve Bailey için güvence altına aldığımız kimlikleri tehlikeye attı," diyor. "Owen bundan sonra hükümetin hiçbir şekilde dahil olmasını istemedi."

"Şok edici," diyorum.

“Tipik bir durum değildi, ama neden başka bir yoldan gitmek istediğini, neden Bailey ile birlikte ortadan kaybolduğunu anladım. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Polis Teşkilatı'ndaki başka hiç kimse bilmiyordu. Ona ulaşmamızı sağlayacak bir iz bırakmamaya özen gösterdik.”

Grady, Owen'ı ziyaret etmek, ailesini kontrol etmek ve Owen'ı bu karmaşadan kurtarmak için ülkenin yarısını uçarak geçti.

"Sen hariç, demek istiyorsun," diyorum.

“Bana güvendi,” diyor. “Belki de o zamanlar burada yeni olduğum içindi. Belki de bunu hak etmiştim. Nedenini ona sormanız gerekecek.”

"Şu an ondan pek bir şey isteyemem," diyorum.

Grady pencerelere doğru yürüyor, onlara yaslanıyor. Belki de özellikle aradığım için, gözlerinde bir şey görüyorum, bir tür şefkat.

“Owen ile pek fazla konuşmuyoruz,” diyor. “Çoğunlukla kendi hayatını yaşıyor. Sanırım en son benimle iletişime geçtiğinde seninle evleneceğini söylemişti.”

“Ne dedi?”

"Bana senin oyunun kurallarını değiştirdiğini söyledi," diyor. "Daha önce hiç böyle aşık olmadığını söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum, bunu ne kadar derinden hissediyorum, aynı şeyi ben de ne kadar derinden hissediyorum.

Grady, "Doğrusu, onunla seninle herhangi bir ilişki kurmaktan vazgeçmesi için onu ikna etmeye çalıştım," diyor. "Ona duygularının geçeceğini söyledim."

"Teşekkür ederim."

“Ondan ayrılmam konusunda beni dinlemedi,” diyor. “Ama görünüşe göre, ona geçmişinden bahsetmemesi gerektiğini, bunun senin için çok

tehlikeli olduğunu, eğer gerçekten seninle birlikte olmak istiyorsa geçmişini bir kenara bırakması gerektiğini söylediğimde tavsiyemi dinledi."

İkimizin yatakta olduğu anı düşünüyorum; Owen bana geçmişinin tüm gerçeğini anlatmak isteyip istemediği konusunda tereddüt ediyordu. Belki Grady'nin uyarısı onu durdurdu. Belki Grady'nin uyarısı, Owen ve benim bu durumu birlikte ele alabilecek durumda olmamızı engelledi.

"Böylece onun yerine seni suçlamam gerektiğini mi söylüyorsun?" diyorum. "Çünkü bunu yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Bu, hepimizin paylaşmadığımız sırlarımız olduğunu söyleme şeklim," diyor. "Tıpkı avukat arkadaşın Jake gibi? Bana bir zamanlar nişanlı olduğunuzu söylemişti."

"Bu bir sır değil," diyorum. "Owen, Jake hakkında her şeyi biliyordu."

"Peki, onu bu işe dahil etmeniz konusunda ne düşüneceğini sanıyorsunuz?" diyor.

Başka seçeneğim kalmamıştı, demek istiyorum. Ama onunla tartışmanın boş bir çaba olduğunu biliyorum. Grady beni savunma pozisyonuna sokmaya kararlı, sanki bu onun benden bir şeyler – tam olarak bir sır değil, daha çok iradem – koparmasını kolaylaştıracakmış gibi. Onun şu anda ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü dinlemekten başka her şeyi yapma irademi.

"Owen neden kaçtı, Grady?" diye soruyorum.

"Bunu yapmak zorundaydı," diyor.

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu hafta haberlerde Avett'in kaç fotoğrafını gördünüz? Medya Owen'ın da peşinde olurdu. Onun fotoğrafı her yerde olurdu ve onu tekrar bulurlardı. Nicholas'ın işverenleri. Eskisinden farklı görünse de, o kadar da farklı görünmüyor. Bu tür bir ifşayı göze alamazdı. Bu olmadan önce oradan uzaklaşmak zorundaydı," diyor. "Bailey'nin hayatını mahvetmeden önce."

Bunu anlıyorum. Bana hiçbir şey söylemeye vakit olmamasının, gitmekten başka bir şey yapmaya vakit olmamasının nedenini farklı bir şekilde anlamamı sağlıyor.

"Gözaltına alınacağını biliyordu," diyor. "Ve alındığında, tıpkı Jordan Maverick'in bugün öğleden sonra parmak izi alındığı gibi, parmak izi alınacaktı. Bu da onun gerçekte kim olduğunu ortaya çıkaracaktı, her şey bitecekti."

“Yani Owen’ın suçlu olduğunu mu düşünüyorlar?” diye soruyorum. “Naomi, FBI, ya da başka kim varsa?”

“Hayır. Onlar, Owen'ın ihtiyaç duydukları cevaplara sahip olduğunu düşünüyorlar, bu farklı bir şey,” diyor. “Ama bana Owen'ın dolandırıcılığa gönüllü olarak katılıp katılmadığını soruyorsanız, muhtemelen hayır derim.”

"Hangisi daha olası?"

"Avett'in Owen hakkında bilgi sahibi olduğu."

Gözlerine bakıyorum.

“Ayrıntıları bilmiyorum, Owen ona asla söylemezdi ama Avett, hiç beklemediği bir yerden gelen birini işe aldığını biliyordu. Bahsedilecek hiçbir referansı yoktu, teknoloji dünyasıyla hiçbir bağı yoktu. Owen o zamanlar Avett'in bulabileceği en iyi kodlayıcıyı istediğini söylemişti, ama bence Avett bir çıkar arıyordu. Kontrol edebileceği birini istiyordu, eğer gerekirse kontrol etmesi gerekirdi. Ve gerçekten de gerekti.”

“Sence Owen, Dükkânda neler olup bittiğini biliyordu ama engelleyemedi mi?” diyorum. “Orada kalıp, sorunun kaynağı haline gelmeden önce yazılımı çalışır hale getirebileceğini umduğunu mu düşünüyorsun?”

"Evet," diyor.

"Bu oldukça kesin bir tahmin," diyorum.

“Kocanızı oldukça yakından tanıyorum,” diyor. “Ve o kadar uzun zamandır arkasını kolluyor ki, Dükkan skandalı onu etkilerse, tekrar ortadan kaybolmak zorunda kalacağını biliyordu. Bailey'nin de her şeye yeniden başlaması gerekecekti. Ve bu sefer, elbette, ona geçmişin anlatılması gerekecekti. En hafif tabirle ideal bir durum değil...” Duraksıyor. “Hele ki onlarla gitmeyi seçseydiniz, nelerden vazgeçmek zorunda kalacağınızı düşünün.”

"Gitmeyi tercih ettiğimi varsayalım?"

"Açıkçası, bir ağaç işleme ustası olarak saklanamazdınız. Mobilya tasarımcısı bile olsanız. Kendinize ne derseniz deyin. Her şeyden vazgeçmeniz gerekirdi. İşinizden, geçim kaynağınızdan. Eminim o bunu sizin için istemezdi."

Owen'la ilk buluşmalarımızdan birini hatırlıyorum. Bana, eğer ağaç işleme ustası olmasaydım ne yapacağımı sormuştu. Ben de ona, bunun muhtemelen büyükbabam yüzünden olduğunu, belki de ağaç işlemeyi sahip olduğum tek istikrarla ilişkilendirdiğim için olduğunu, ama her zaman yapmak istediğim

tek şeyin bu olduğunu söylemiştim. Başka bir şey yapmayı hiç hayal etmemiştim.

"Onlarla gitmeyi seçeceğimi düşünmedi, değil mi?" diye soruyorum, ona değil de daha çok kendi kendime.

“Artık bunun bir önemi yok. Durumu kontrol altına almayı, FBI'daki dostlarınızı uzak tutmayı başardım...” diyor. “Ama sizler resmen korunmadığınız sürece daha fazla yetki kullanamayacağım.”

"WITSEC'in anlamı nedir?"

"Evet, yani tanık koruma programı kapsamında."

Hiçbir şey söylemiyorum, bunun ağırlığını içime sindirmeye çalışıyorum. Korunan bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu nasıl bir şey olacak? Buna en yakın deneyimim filmlerde gördüklerimden ibaret—Witness filminde Harrison Ford'un Amishlerle takılması, My Blue Heaven filminde Steve Martin'in güzel spagettiyi yemek için şehirden gizlice çıkması. İkisi de depresif ve kayıp. Sonra Jake'in söylediklerini düşünüyorum. Gerçekte bunun filmlerdeki kadar iyi olmadığını.

“Yani Bailey her şeye yeniden mi başlamak zorunda kalacak?” diyorum. “Yeni bir kimlik mi? Yeni bir isim mi? Her şeye baştan mı?”

"Evet. Ve onun için her şeye yeniden başlamayı tercih ederim," diyor. "Şu anda yaşananlara kıyasla babası için de aynısını yaparım."

Bunu anlamaya çalışıyorum. Bailey artık Bailey değil. Uğruna çok çalıştığı her şey –okulu, notları, tiyatrosu, kendisi– silinecek. Artık müzikallerde sahne almasına izin verilecek mi, yoksa bu bir ipucu mu olacak? İnsanları Owen'a yönlendirmenin bir yolu mu? Iowa'daki rastgele bir okulda okul müzikalinde başrol oynayan yeni öğrenci. Grady bunun da onları takip etmenin bir yolu olduğunu söyleyecek mi? Eski ilgi alanlarının peşinden gitmek yerine eskrim veya hokey yapması ya da tamamen gözden uzak kalması gerektiğini mi söyleyecek? Nasıl yorumlarsanız yorumlayın, bu kesinlikle Bailey'nin, tam da eşsiz ve taklit edilemez bir şekilde kendisi olmaya başladığı anda, Bailey olmaktan vazgeçmesinin isteneceği anlamına geliyor. On altı yaşında bir gençken hayatından vazgeçmek, sarsıcı bir durum gibi geliyor. Bu, henüz yürümeye başlayan bir çocukkenki durumdan farklı. Kırk yaşında olduğunuzda ise durum tamamen farklı.

Ama yine de... Biliyorum ki o, babasıyla birlikte olmak için bu bedeli öderdi. Eğer bu, hepimizin bir arada olabileceği anlamına geliyorsa, ikimiz de

bu bedeli tekrar tekrar seve seve öderdik.

Bunda teselli bulmaya çalışıyorum. Ama beni kemiren başka bir şey daha var; Grady'nin etrafından dolandığı, içime sinmeyen, henüz tam olarak kavrayamadığım bir şey.

“Anlamanız gereken şu,” diyor. “Nicholas Bell kötü bir adam. Owen bile onun ne kadar kötü bir adam olduğunu uzun süre kabul etmek istemedi, muhtemelen Kate babasına sadık olduğu için. Owen da Kate'e ve oldukça yakın olduğu Charlie'ye sadıktı. Babalarının bazı şüpheli müvekkilleri olan iyi bir adam olduğuna inanıyorlardı. Ve Owen'ı da buna ikna ettiler. Nicholas'ın işini yapan bir savunma avukatı olduğuna, kendi başına hiçbir yasadışı faaliyeti olmadığına onu ikna ettiler. Babalarını sevdikleri için onu ikna ettiler. İyi bir baba, iyi bir koca olduğunu düşündüler. İyi bir baba, iyi bir kocaydı. Yanılmıyorlardı. Sadece başka yönleri de var.”

"Ne gibi?"

"Cinayete, gasp ve uyuşturucu kaçakçılığına ortak olmuş gibi," diyor. "Kaç kişinin hayatını mahvettiğine, kaç kişinin tüm dünyasını yerle bir ettiğine dair hiçbir pişmanlık duymuyor gibi."

Bu durumun beni ne kadar etkilediğini yüzümden belli etmemeye çalışıyorum.

“Nicholas’ın çalıştığı bu adamlar acımasız,” diyor. “Ve affetmezler. Owen’ın teslim olması için ne tür bir baskı uygulayacaklarını kimse bilemez.”

“Bailey’nin peşine düşebilirler mi?” diyorum. “Yani bunu mu söylüyorsun? Owen’a ulaşmak için Bailey’nin peşine düşeceklerini mi?”

"Eğer onu hızlıca başka bir yere taşımazsak, bu bir olasılık."

Bu durum, en hararetli anlarda bile beni durduruyor. Grady'nin ima ettiği şey, Bailey'nin tehlikede olması. Austin sokaklarında tek başına dolaşan Bailey, potansiyel olarak zaten tehlikede.

“Mesele şu ki, Nicholas onları durdurmayacak,” diyor. “İstese bile durduramazdı. Bu yüzden Owen, Bailey'i kurtarmak zorunda kaldı. Nick'in bu işin içinde temiz elleri olmadığını biliyordu. Ve bu bilgiyi örgüte zarar vermek için kullandı. Bunu anlıyor musun?”

"Belki daha yavaş söylemelisin," diyorum.

“Nicholas her zaman kirli işler yapmıyordu, ama bir noktada hapishanedeki teğmenlerden hapishane dışındaki liderlere mesajlar iletmeye başladı. Bu mesajlar, bir avukat aracılığıyla iletilmekten başka bir şekilde

gönderilemiyordu. Ve bunlar masum mesajlar değildi. Bunlar, kimin cezalandırılması gerektiği, kimin öldürülmesi gerektiği gibi mesajlardı. Bir adamın ve karısının öldürülmesine ve iki çocuğunun ebeveynsiz kalmasına yol açacak bir mesajı bilerek iletmeyi hayal edebiliyor musunuz?"

"Peki Owen'ın bu olaydaki rolü nedir?"

"Owen, Nicholas'ın bu mesajları göndermek ve gerektiğinde kaydetmek için kullandığı bir şifreleme sistemi kurmasına yardım etti," diyor. "Kate öldürüldükten sonra Owen sisteme sızdı ve her şeyi bize teslim etti. Tüm e-postalar, tüm yazışmalar... Nicholas, komplo kurmaktan altı yıldan fazla hapis yattı. Bunu da doğrudan bu dosyalardan kanıtlayabildik. Nicholas Bell'e böyle bir ihanet edip de geri dönemezsin."

İşte o zaman aklıma dank etti—içimi kemiren, Grady'nin ele almadığı o nokta.

"Öyleyse neden sana gelmedi?" diye soruyorum.

"Affedersin?"

"Owen neden doğrudan sana gelmedi?" diyorum. "Eğer bu işin iyi sonuçlanmasının tek yolu, Bailey'nin gerçekten güvende kalmasının tek yolu onun tanık koruma programında olması, Owen'ın da tanık koruma programında olması ise, o zaman Dükkândaki her şey patladığında Owen neden sana ulaşmadı? Neden kapına gelip bizi taşımanı istemedi?"

"Bunu Owen'a sormanız gerekecek."

"Sana soruyorum," diyorum. "Geçen seferki sızıntıda ne oldu Grady? Sorunu daha başlamadan çözdünüz mü yoksa Bailey'nin hayatı tehlikeye mi girdi?"

"Bunun şu anda yaşananlarla ne ilgisi var?"

"Her şey. Eğer yaşananlar kocamın 'Artık Bailey'i güvende tutamazsınız' diye düşünmesine neden olduysa, bunun şu anda yaşananlarla doğrudan ilgisi var," diyorum.

"Özetle, Owen ve Bailey'nin güvende kalması için en iyi seçenek WITSEC'tir," diyor. "Nokta."

Bunu özür dilemeden söylüyor, ama sorumun onu etkilediğini görebiliyorum. Çünkü bunu inkar edemez. Eğer Owen gerçekten Grady'nin Bailey'i, hepimizi güvende tutabileceğinden emin olsaydı, şu anda nerede olursa olsun burada bizimle olurdu.

"Bak, konudan sapmayalım," diyor. "Şimdi yapman gereken, Bailey'nin otel odasından neden ayrıldığını anlamama yardım etmek."

“Nedenini bilmiyorum,” diyorum.

"Tahmin et bakalım," diyor.

“Sanırım Austin’den ayrılmak istemedi,” diyorum.

Ayrıntıları eklemiyorum. Muhtemelen henüz gitmek istemiyordu, özellikle de kendi geçmişiyle ilgili soruların cevaplarını bulmaya çok yakınken; Owen'ın beni başa çıkmaya bile yetersiz bıraktığı cevapları. Bunun sebep olduğuna inanmak, bir yerlerde yalnız ama güvende olduğuna, kimsenin onun için bulamayacağına güvendiği cevaplar aradığına inanmak beni biraz rahatlatıyor. Birinde bu özelliği tanımalıyım. Bende de var.

"Sence neden Austin'de kalmak istiyor?" diyor.

O anda ona bildiğim tek gerçeği söylüyorum. "Bazen bunu hissedebiliyorsun," diyorum.

"Neyi hissetmek?" diyor.

"Her şey sana bağlı olduğunda."

~

Grady bir toplantıya çağrılıyor ve farklı bir ABD federal polisi olan Sylvia Hernandez beni koridordan aşağıya, bir konferans odasına götürüyor ve orada telefon görüşmesi yapabileceğimi söylüyor; sanki görüşme kaydedilmiyor, izlenmiyor ya da burada yaptıkları her neyse, her şeyi daha yapmadan önce bile her şeyin farkında olduklarından emin olmak için ne yapıyorlarsa onu yapmıyorlarmış gibi.

Sylvia kapının dışında oturuyor ve ben telefonu alıyorum. En yakın arkadaşımı arıyorum.

Jules telefonu açar açmaz, "Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum," diyor. "İyi misiniz?"

Uzun konferans salonu masasına oturuyorum, ellerimi başıma koyup dağılmamaya çalışıyorum. Dağılmanın tam zamanı gibi hissetsem de, Jules beni yakalamak için orada olduğu için güvende hissediyorum.

"Neredesin?" diyor. "Jake'ten az önce çılgın bir telefon aldım, kocanın seni tehlikeye attığını bağırıp çağırıyordu. O adamı hiç özlemediğimi söyleyebilirim."

“Evet, Jake işte Jake,” diyorum. “Sadece yardım etmeye çalışıyor. Hem de inanılmaz derecede yararsız bir şekilde.”

"Owen'a ne oluyor? Kendini teslim etmedi, değil mi?" diyor.

"Tam olarak değil."

"Tam olarak ne?" dedi. Ama bunu yumuşak bir sesle söyledi. Bu da şu an açıklama yapmama gerek olmadığını söyleme biçimiydi.

"Bailey kayıp," diyorum.

"Ne?" diyor.

“O kaçtı. Otel odasını terk etti. Ve onu bulamıyoruz.”

"O on altı yaşında."

“Bunu biliyorum, Jules. Sence neden bu kadar korkuyorum?”

"Hayır, diyorum ki, o on altı yaşında. Bazen bir süreliğine ortadan kaybolmak gerekiyor. Eminim iyidir."

“İş o kadar basit değil,” diyorum. “Nicholas Bell adını duydunuz mu?”

"Bunu yapmalı mıydım?"

"O, Owen'ın eski kayınpederi."

Sessiz kalıyor, aklına bir şey geliyor. "Bekle, Nicholas Bell'i kastetmiyorsun... yani, o Nicholas Bell? Avukat olan?"

“Evet, o. Onun hakkında ne biliyorsunuz?”

“Pek sayılmaz. Yani... Birkaç yıl önce hapisten çıktığında gazetelerde okuduğumu hatırlıyorum. Sanırım saldırı veya cinayet gibi bir suçtan hapse girmişti. Owen’ın kayınpederi miydi?” diyor. “İnanmıyorum.”

“Jules, Owen büyük bir belada. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olduğunu sanmıyorum.”

O sessiz, düşünceli biri. Ona görmesine yardımcı olamadığım bazı parçaları bir araya getirmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

“Bunu durduracağız,” diyor. “Söz veriyorum. Önce seni ve Bailey'i eve götüreceğiz. Sonra nasıl yapacağımızı buluruz.”

Kalbim göğsümde sıkışıyor. O her zaman bunu yapardı—biz de birbirimiz için bunu yapardık. Ve bu yüzden birdenbire nefes alamıyorum. Bailey bu garip şehrin sokaklarında dolaşıyor. Ve onu bulduğumuzda bile—ve yakında bulacaklarına inanmalıyım—Grady bana eve dönmeyeceğimi söyledi. Asla.

"Seni kaybettim mi?" diyor.

"Henüz değil," diyorum. "Nerede olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Eve geldim," diyor. "Ve kapıyı açtım."

Söyleme şekli çok anlam yüklü. Ve anlıyorum ki, kumbaranın içindeki küçük kasadan bahsediyor.

"Gerçekten mi?"

“Evet,” diyor. “Max, San Francisco şehir merkezinde yaşayan bir kasa hırsızı buldu ve yaklaşık bir saat önce kasayı açtık. Adı Marty ve yaklaşık doksan yedi yaşında. Bu adamın bir kasayla neler yapabileceğine inanamıyorum. Makineyi beş dakika dinledi ve o şekilde açtı. Aptal küçük kumbara, çelikten yapılmış.”

“İçinde ne var?”

Duraksıyor. "Bir vasiyetname. Owen Michaels, asıl adı Ethan Young olan kişinin son vasiyetnamesi. İçinde ne yazdığını size söylememi ister misiniz?"

Başka kimlerin dinlediğini düşünüyorum. Eğer Jules okumaya başlarsa, Owen'ın vasiyetini başka kimlerin dinleyeceğini düşünüyorum; bu, onun dizüstü bilgisayarında açtığım vasiyet değil, diğer vasiyetin bana gizli bir mesaj gibi ima ettiği vasiyet.

Owen'ın gerçek vasiyeti, daha eksiksiz vasiyeti. Ethan'ın vasiyeti.

"Jules, muhtemelen bu görüşmeyi dinleyen insanlar var, bu yüzden birkaç şeye odaklanalım, tamam mı?"

"Elbette."

“Bu durum Bailey’nin vasileri hakkında ne söylüyor?”

"Onun birincil vasisi sizsiniz," diyor. "Hem Owen'ın ölümü durumunda, hem de onun kendisine bakamayacak durumda olması halinde."

Owen buna hazırlanmıştı. Belki tam olarak buna değil, ama buna benzer bir şeye. Bailey'nin benimle birlikte olabilmesi için hazırlanmıştı; Bailey'nin benimle olmasını istiyordu. Bana ne zaman bu kadar güvendi? Benimle birlikte olmanın onun için en iyisi olduğuna ne zaman karar verdi? Bunu başardığını, benim bunu yapabileceğimi düşündüğünü bilmek içimde bir şeyleri paramparça ediyor. Ama şimdi o kayıp, bu şehrin bir yerinde. Ve ben de buna izin verdim.

"Başka isimlerden bahsetti mi?" diye soruyorum.

"Evet. Ona bakamayacak durumda olup olmamanıza veya Bailey'nin yaşına bağlı olarak farklı kurallar var," diyor.

O okurken, onu dikkatle dinliyorum, notlar alıyorum, tanıdığım isimleri yazıyorum. Ama aslında sadece bir ismi dinliyorum; güvenip güvenmemem gerektiğini, Owen'ın, tüm kanıtlara rağmen, güvenip güvenmediğini

anlamaya çalıştığım bir kişiyi. Charlie Smith dediğinde, yazmayı bırakıyorum. Ona gitmem gerektiğini söylüyorum.

"Dikkatli olun," diyor.

Bu, veda yerine, her zamanki "Seni seviyorum" yerine geçiyor. Şartları göz önünde bulundurursak, şimdi nasıl yapmam gerektiğini düşünmem gerekirse, aynı şey.

Ayağa kalkıp konferans salonunun pencerelerinden dışarı bakıyorum. Yağmur yağmaya başlamış, Austin'in gece hayatı ise buna rağmen hareketli. İnsanlar şemsiyeleriyle sokaklarda dolaşıyor, akşam yemeğine ve gösterilere gidiyor, gece içkisi mi yoksa geç saatte film mi izleyeceklerini tartışıyorlar. Ya da yeterince yağmur yağdığını, yağmurun şiddetlendiğini düşünüp eve gitmek istiyorlar. İşte bunlar şanslı olanlar.

Cam kapıya doğru döndüm. Karşı tarafta ABD Federal Polis Memuru Sylvia oturuyor. Telefonuna bakıyor, ya benimle ilgilenmiyor ya da çocuk bakıcılığı görevinden daha önemli bir şeyle meşgul. Belki de çok iyi bildiğim bir şeyle meşgul: Owen'ı bulmak. Bailey'i bulmak.

Koridora girip durum hakkında bilgi istemek üzereydim ki Grady'nin koridorda yürüdüğünü gördüm.

Kapıyı açarken bir yandan da kapıyı çalıyor ve bana gülümsüyor; biraz yumuşamış, daha sakin bir Grady karşımda.

"Onu ellerinde tutuyorlar," diyor. "Bailey'i ellerinde tutuyorlar. Güvende."

Derin bir nefes verdim, gözlerim yaşlarla doldu. "Oh, çok şükür. Nerede o?"

"Kampüste onu buraya geri getiriyorlar," diyor. "Getirmeden önce bir dakika konuşabilir miyiz? Bence planın ne olacağı konusunda onunla aynı fikirde olmamız gerçekten çok önemli."

Planın ne olacağını kastediyor. Onu, bizi taşımayı kastediyor. Ona bildiği hayatın bittiğini söylediğinde her şeyi dengede tutmama yardım etmemi istiyor demek istiyor.

“Ve başka bir şeyden daha bahsetmemiz gerekiyor,” diyor. “Daha önce bu konuya girmek istememiştim ama size karşı tamamen şeffaf davranmadım...”

"Tahmin etmezdim."

“Dün Owen’ın iş e-postalarının bulunduğu bir zip sürücüsü içeren bir paket aldık. Gerçek olduklarını doğrulamam gerekiyordu ve gerçekler. Owen, itirazlarına rağmen Avett’in halka arzı gerçekleştirmek için uyguladığı

baskının titiz kayıtlarını tutmuş. Ve sonrasında her şeyin yoluna girmesi için yaptığı tüm çalışmaları da kaydetmiş..."

"O halde bu sadece belirli bir tahminden ibaret değildi, değil mi?" diyorum. "Owen'ın tüm bu olaylardaki suçluluğuyla ilgili miydi?"

"Hayır, sanırım değil," diyor.

"Yani aslında olayı yatıştıran kocam mıydı?" diyorum.

Sesim yükseliyor. Kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Çünkü Owen, şu an nerede olursa olsun, bizi korumak için her şeyi yapıyor. Ve Grady'nin aynı şeyi nasıl yapacağını bildiğine güvenmiyorum.

"Kesinlikle yardımcı oldu," diyor. "Tanık Koruma Birimi, kime yardım etmeye istekli oldukları konusunda zorlayıcı olabiliyor ve bu dosyalar artı geçmişi, neden şimdiye kadar ihbar etmediğini, neden görevde kalmaktan başka seçeneği olmadığını hissettiğini vurguluyor."

Bunu sindirirken, garip bir rahatlama ve başka bir duygu karışımı hissediyorum. İlk başta Grady'nin bunu benden saklamasına, Owen'dan haber aldığını gizlemesine kızdığımı düşünüyorum, ama sonra bunun daha sinsi bir şey olduğunu fark ediyorum. Çünkü Grady'nin benden başka neler sakladığı yavaş yavaş netleşmeye başlıyor.

"Peki, bu bilgiyi neden şimdi benimle paylaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Çünkü Bailey buraya geldiğinde birleşik bir cephe oluşturmamız gerekiyor," diyor. "WITSEC hakkında, sizin için en iyi ilerleme yolu hakkında. Ve biliyorum ki öyle hissetmiyorsunuz, ama tamamen sıfırdan başlamayacaksınız."

"Bu ne anlama gelir?"

"Yani Owen'ın Bailey için bıraktığı para mı? Meşru kazanç. Owen'ın temiz tuttuğu para," diyor. "WITSEC'e güzel bir birikimle gireceksiniz. Programımızdaki çoğu kişinin buna yakın bir şeyi bile yok."

"Bana kalırsa Grady, eğer reddedersek para ortadan kaybolacak diyorsun..."

"Eğer reddederseniz, her şey kaybolur," diyor. "Yeniden güvenli bir şekilde aile olmak da kaybolur."

Başımı sallıyorum, Grady'nin beni ikna etmeye çalıştığı şeyin bu olduğunu biliyorum; Bailey ile birlikte koruma altına alınmamız gerektiğine. Her şey Owen'ın bu yeni hayata katılması için hazırlandığı için buna katılmam gerekiyor. Ailemizin yeniden bir araya gelmesi için her şey hazır. Yeni isimler, ama yeniden bir araya gelmiş. Birlikte.

Ancak Grady'nin ısrarına rağmen bırakamadığım şey bu, Owen'ın da bırakmamı istemediğini bildiğim şey: Şüphe. WITSEC'teki sızıntıyı ve Nicholas Bell'i düşündüğümde duyduğum şüphe. Owen'ın aceleci ayrılışını ve onun hakkında bildiklerimi düşündüğümde duyduğum şüphe; bu da durumu açıklayabilir. Bunu açıklayabilecek tek şey bu. Owen hakkında bildiğim her şey beni başka bir şeye ikna ediyor.

Grady hâlâ konuşuyor. "Bailey'nin bunun onu olabildiğince güvende tutmanın en iyi yolu olduğunu anlaması gerekiyor," diyor.

Olabildiğince güvenli. Bu beni durduruyor. Çünkü o sadece güvenli demiyor. Çünkü artık güvenli diye bir şey yok.

Bailey sokaklarda dolaşmıyor, ama bu ofise ve olabildiğince güvende olabileceği bir dünyaya doğru yolda. Grady ona, artık başka biri olması gerektiğini söyleyecek. Bailey, artık Bailey değil.

Tabii ki, hepsini durdurmayı başaramazsam.

İşte o zaman kendimi buna karşı hazırlıyorum. Şimdi yapmam gereken şey bu.

“Bak, bunların hepsini konuşabiliriz,” diyorum. “Bailey ile başa çıkmanın en iyi yolunu. Ama önce tuvalete gitmem gerek... yüzüme biraz su serpmem lazım. Yirmi dört saattir uyumadım.”

Başını salladı. "Sorun yok."

Kapıyı açık tutuyor ve ben de konferans salonundan çıkmaya başlıyorum, kapı eşiğinde duruyorum, tam yanına geldiğimde de duruyorum. Bunun en önemli kısım olduğunu biliyorum, onun bana inanmasını sağlamak.

"Onun güvende olmasına çok sevindim," diyorum.

“Ben de,” diyor. “Ve bak, bunun kolay olmadığını anlıyorum. Ama bu yapılacak en iyi şey ve göreceksin, Bailey sandığından daha çabuk buna alışacak ve her şey o kadar korkutucu görünmeyecek. Birlikte olacaksınız ve Owen yeniden ortaya çıktığı anda onu size getireceğiz. Eminim Owen'ın şu anda beklediği şey de bu, önce sizin güvende olduğunuzdan, her şeyin hazır olduğundan emin olmak...”

Sonra gülümsüyor. Ve ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Ben de karşılık olarak gülümsüyorum. Sanki Owen'ın neden hala ortada olmadığını bildiğine, sanki yer değiştirmenin onun ve kızının birlikte olmaları, güvende olmaları için ihtiyaç duydukları çözüm olacağına güveniyorum. Sanki Bailey'i

güvende tutabilecek herkesin, benden başka herkesin, bunu başarabileceğine güveniyorum.

Grady'nin telefonu çalıyor. "Bir dakika bekler misiniz?" diyor.

Tuvaleti işaret ederek, "Girebilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette. Devam edin," diyor.

O zaten pencerelere doğru yürüyor. Telefonun diğer ucundaki kişiye odaklanmış durumda.

Koridordan aşağı, tuvalet yönüne doğru ilerlerken, Grady'nin beni izlemediğinden emin olmak için arkama döndüm. İzlemiyordu. Sırtı bana dönük, telefonu kulağındaydı. Tuvaletin kapısından ve asansörün önünden geçerken, aşağı düğmesine basarken bile arkasını dönmedi. Konuşmaya devam ederken, konferans salonunun pencerelerinden dışarıya, yağmura bakmaya devam etti.

Asansör çok hızlı bir şekilde geldi ve ben tek başıma içeri atlayıp kapatma düğmesine bastım. Grady telefon görüşmesini bitirmeden önce lobideydim. Sylvia Hernandez beni kontrol etmek için kadınlar tuvaletine gönderilmeden önce dışarıda, yağmurun altındaydım.

O ya da Grady, konferans salonundaki masaya bakıp orada bulmaları için bıraktığım şeyi görmeden önce köşeyi dönmüş oluyorum. Notu masanın üzerine, telefonun altına bıraktım. Owen'ın bana bıraktığı notu. Grady için bıraktım.

Onu koruyun.

Ve Bailey'nin yanında olmak, onun ve Owen'ın yanında olmanın en iyi yolunu bulmak için, Austin'in yabancı sokaklarında hızlı adımlarla yürüyorum, bu beni gitmemem gereken son yere geri götürse bile.

Herkes Kendi Durum Değerlendirmesini Yapmalı

İşte bildiklerim.

Geceleri, uyumadan önce Owen iki şey yapardı. Sol tarafına döner ve sonra bana yaslanarak kolunu göğsüme sarardı. Yüzü sırtıma yaslanmış, eli kalbimin üzerinde olacak şekilde uyuyakalırdı. Huzurluydu.

Her sabah Golden Gate Köprüsü'nün dibine kadar koşuya çıkıp eve geri dönerdi.

Seçme şansı olsa, sadece Pad Thai yiyerek yaşardı.

Duş alırken bile evlilik yüzüğünü asla çıkarmadı.

Arabada camları açık bıraktı. Doksan derece veya dokuz derece.

Her kış Washington Gölü'nde buzda balık avlamaya gideceğinden bahsederdi. Ama hiç gitmedi.

Ne kadar kötü olursa olsun, filmin sonuna kadar izleyene kadar kapatamazdı.

Şampanyanın abartıldığını düşünüyordu.

Ona göre fırtınalar hafife alınıyor.

Yükseklik korkusu gizliydi.

O sadece manuel vitesli araba kullanıyordu. Sadece manuel vitesli araba kullanmanın erdemlerini övüyordu. Ama dikkate alınmadı.

Kızını San Francisco'daki bale gösterilerine götürmeyi çok severdi.

Kızını Sonoma Bölgesi'nde yürüyüşe götürmeyi çok severdi.

Kızını kahvaltıya götürmeyi çok severdi. Kendisi asla kahvaltı yapmazdı.

O, sıfırdan on katlı bir çikolatalı pasta yapabilirdi.

Hindistan cevizi körisini çok lezzetli yapardı.

Kutusunda duran, on yıllık bir La Marzocco espresso makinesi vardı.

Ve daha önce bir kez evlenmişti. Babası kötü adamları savunan bir kadınla evliydi – her ne kadar onlara kötü adam demek biraz basitleştirici olsa da, her

ne kadar eksik olduğunu düşünse de. Kayınpederinin işini kabul etti çünkü bu adamın kızıyla evliydi ve Owen da öyleydi. Owen, kayınpederini ihtiyaçtan, sevgiden ve belki de korkudan dolayı kabul etti. Gerçi buna korku demezdi. Yanlış bir şekilde, sadakat derdi.

İşte bildiklerimin bir kısmı. Owen karısını kaybettiğinde her şey değişti. Her şey değişti.

İçinde bir şeyler kırıldı. Ve öfkelendi. Karısının ailesine, babasına, kendine öfkelendi. Aşk adına, sadakat adına göz yumduğu şeylere öfkelendi. Ayrılmasının sebeplerinden biri de buydu.

Diğer bir sebep ise Bailey'i o hayattan uzaklaştırması gerektiğiydi. Bu içgüdüsel ve acil bir ihtiyaçtı. Bailey'i karısının ailesinin yakınında tutmak, en büyük risk gibi geliyordu.

Bütün bunları bildiğime göre, belki de asla bilemeyeceğim bir şey var: Şimdi göze almak zorunda kaldığım bu risk için beni affedecek mi?

Asla Kurumayan, İkinci Bölüm

Never Dry şu anda açık.

İş çıkışı gelen kalabalık, birkaç yüksek lisans öğrencisi ve birbirlerine tamamen odaklanmış bir çift var; adamın yeşil, sivri saçları, kadının kolunda dövmeler var.

Yelek ve kravat giymiş genç, seksi bir barmen, barın arkasında çifte aynı Manhattan kokteyllerini hazırlayarak onlara adeta birer davetkar gibi davranıyor. Tulum giymiş bir kadın ise ona bakıyor, başka bir içki için dikkatini çekmeye çalışıyor. Kısacası, sadece dikkatini çekmeye çalışıyor.

Ve işte Charlie. Büyükbabasının kulübesinde tek başına oturmuş, bir bardak viski içiyor, şişe de yanında duruyor.

Düşüncelere dalmış bir halde parmağını camın üzerinde gezdiriyor. Belki de daha önce aramızda olanları, tanımadığı bu kadınla ve yeniden tanımak istediği kız kardeşinin kızıyla karşılaştığında farklı ne yapabileceğini kafasında tekrar canlandırıyordu.

Masasına doğru yürüdüm. İlk başta orada durduğumu fark etmedi. Fark ettiğinde ise bana öfkeyle bakmak yerine, inanmaz bir ifadeyle baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum.

"Kim?" diyor.

Başka bir şey söylemiyorum çünkü açıklamama gerek yok. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Kiminle görüşmeyi umduğumu da biliyor.

"Benimle gel," diyor.

Sonra ayağa kalktı ve beni karanlık bir koridordan, tuvaletlerin ve elektrik dolabının yanından geçirerek mutfağa götürdü.

Charlie beni mutfağa doğru çekti, kapı arkamızdan gürültüyle kapandı.

“Bu gece buraya kaç polis geldiğini biliyor musun? Henüz bana bir şey sormuyorlar ama geliyorlar ki onları görebileyim. Böylece burada olduklarını bileceğim. Her yerdeler.”

“Bence bunlar polis değil,” diyorum. “Bence bunlar ABD federal polis memurları.”

"Sence bu komik mi?" diyor.

"Hiçbiri," diyorum.

Sonra gözlerine bakıyorum.

“Ona burada olduğumuzu söylemek zorundaydın, Charlie,” diyorum. “O senin baban. O da senin yeğenin. Onu kaçırdığı günden beri ikiniz de onu arıyorsunuz. İstesen bile bunu kendine saklayamazdın.”

Charlie, arka merdivenlere ve aşağıdaki sokağa açılan acil çıkış kapısını iterek açar.

"Gitmen gerekiyor," diyor.

“Bunu yapamam,” diyorum.

"Neden?"

Omuz silktim. "Gidecek başka yerim yok."

Doğru. Bir bakıma bunu kendime bile itiraf etmekte zorlanıyorum, hele ona hiç itiraf edemem; Charlie, bu durumu tekrar yoluna koymak için elimde kalan tek şans.

Belki de bunu hissediyor çünkü duraksıyor ve kararlılığının zayıfladığını görüyorum. Acil çıkış kapısını kapatıyor.

“Babanla konuşmam gerekiyor,” diyorum. “Ve bunun gerçekleşmesi için kocamın arkadaşından yardım rica ediyorum.”

“Ben onun arkadaşı değilim.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” diyorum. “Arkadaşım Jules'dan Ethan'ın vasiyetini bulmasını istedim.” Ethan, bu ismi kullanarak. “Gerçek vasiyeti. Ve seni de vasi olarak koymuş. Bailey için benimle birlikte vasi olarak seni de koymuş. Ona bir şey olursa senin yanında olmanı istemiş. Benim de yanında olmanı istemiş, senin de yanında olmanı istemiş.”

Yavaşça başını salladı, bunu idrak etti ve bir an ağlamaya başlayacağını düşündüm. Gözleri yaşardı, elleri alnına gitti, kaşlarını çekiştirdi, sanki gözyaşlarını durdurmaya çalışıyormuş gibi. Bu gözyaşları, yeğenini tekrar görebileceği bir fırsatın doğmasından kaynaklanan rahatlama gözyaşlarıydı;

bir yandan da son on yıldır onu görmenin imkansız olmasından kaynaklanan derin bir üzüntü gözyaşlarıydı.

“Peki ya babam?” diyor.

“Sanırım onun Nicholas ile hiçbir ilişkisi olmasını istemiyor,” diyorum. “Ama Ethan’ın seni oraya koyması, sen bu konuda oldukça kararsız görünsen de, kocamın sana güvendiğini gösteriyor.”

Başını sallıyor, sanki bunun kendi gerçeği olduğuna inanamıyor. Bu duyguyu ben de anlayabiliyorum.

“Bu eski bir savaş,” diyor. “Ve Ethan masum değil. Siz öyle sanıyorsunuz. Ama olayın tamamını bilmiyorsunuz.”

“Biliyorum, öyle değilim.”

“Peki ne düşünüyorsun? Babamla konuşup onunla Ethan arasında barış sağlayacağını mı sanıyorsun? Hiçbir önemi yok, söylediğin hiçbir şeyin önemi yok. Ethan babama ihanet etti. Onun hayatını mahvetti ve bu süreçte annemin hayatına da son verdi. Eğer ben bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyorsam, sen de hiçbir şey yapamazsın.”

Charlie zorlanıyor. Bunu görüyorum. Babası hakkında bana ne anlatacağını, Owen hakkında ne anlatacağını düşünmekte zorlandığını görüyorum. Çok az şey söylerse ondan uzaklaşmam. Belki çok fazla şey söylese de uzaklaşmam. Ve o benim uzaklaşmamı istiyor. Herkes için daha iyi olacağını düşünüyor. Ama ben bunu görmezden geliyorum. Çünkü biliyorum ki artık işleri düzeltmenin tek bir yolu var.

"Ne zamandır onunla evlisiniz?" diye soruyor. "Ethan'la mı?"

“Bunun ne önemi var?”

"O, sandığınız kişi değil."

"Bunu sürekli duyuyorum," diyorum.

"Ethan sana ne anlattı?" diyor. "Kız kardeşim hakkında?"

Söylemek istediğim hiçbir şey yok. Doğru olduğunu bildiğim hiçbir şey yok. Sonuçta, onun göz alıcı kızıl saçları yok ya da bilimi sevmiyor. New Jersey'de üniversiteye gitmedi. Havuzun karşısına nasıl yüzeceğini bilemeyebilir. Şimdi neden bize tüm bunları anlattığını, neden bu kadar ayrıntılı bir geçmiş hikayesi uydurduğunu anlıyorum. Yanlış birinin Bailey'e yaklaşması, yanlış birinin Bailey'nin gerçekte kim olduğundan şüphelenmesi ihtimaline karşı, Bailey'nin o kişinin gözlerinin içine bakıp dürüstçe inkar

edebilmesi içindi. Annem kızıl saçlı bir yüzücü. Annem, benim ait olduğumu düşündüğünüz kişiye hiç benzemiyor.

Charlie'nin gözlerine baktım ve dürüstçe cevap verdim. "Bana pek bir şey anlatmadı. Ama bir keresinde ondan ne kadar hoşlanacağımı söylemişti," dedim. "Birbirimizden hoşlanacağımızı söylemişti."

Charlie başını sallıyor ama sessiz kalıyor. Ve Owen'la olan hayatımla ilgili tüm sorularını, Bailey ile ilgili tüm sorularını hissedebiliyorum: onun şimdi kim olduğu, şimdi nelerden hoşlandığı ve hâlâ açıkça sevdiği kayıp kız kardeşine biraz benziyor olabileceğiyle ilgili soruları. Ama bu soruların hiçbirini soramaz, kendi sorularıyla yüzleşmek zorunda kalmadan, ki bu sorulara cevap vermek istemiyor.

“Bakın,” diyor, “eğer Kristin sayesinde babamın Ethan ile arasında yaşananları atlatabileceğine, bir tür gerçeğe ulaşabileceklerine dair yeterince iyi niyet oluştuğunu size söyleyecek birini istiyorsanız, yanılıyorsunuz. Babam bunu atlatamayacak. Bu iş böyle yürümüyor. Babam henüz bunu atlatamadı.”

"Bunu ben de biliyorum," diyorum.

Bunu biliyorum. Ama Charlie'nin yine de bana yardım etmek istediğine güveniyorum. Yoksa bu konuşmayı yapmazdık. Farklı bir konuşma yapardık; ikimizin de yapmak istemediği, Owen'ın bu aileye ve bana yaptıklarına dair bir konuşma. Kalbimi paramparça edecek bir konuşma olurdu.

Bana daha nazikçe bakıyor. "Seni az önce korkuttum mu?" diyor.

"Aslında bunu size sormam gerekiyor."

“Size o şekilde yaklaşmak istememiştim. Sadece beni çok şaşırttınız,” diyor. “Babam için sorun çıkaran bu kadar çok insanın buraya geldiğine inanamazsınız. Mahkeme TV'deki duruşma yayınını izleyen, babamı tanıdıklarını sanan, imza isteyen tüm bu suç meraklıları. Bunca yıl sonra bile. Sanırım Austin'de bir suç örgütü turundayız. Biz ve Newton Çetesi...”

"Bu kulağa korkunç geliyor," diyorum.

"Evet, öyle," diyor. "Her şey berbat."

Charlie bana bakıyor, beni süzüyor. "Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Hala mutlu bir son umuyorsun. Ama bu hikaye iyi bitmeyecek," diyor. "Bitemez."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Sadece başka bir şey olmasını umuyorum."

"Bu da ne?"
Duraksıyorum. "Bu burada bitmiyor."

Göl Kenarında

Charlie araba kullanıyor.

Şehrin kuzeybatısına, Bonnell Dağı'nı geçip Teksas Tepelik Bölgesi'ne doğru ilerliyoruz. Birdenbire etrafım, her yerde ağaçlar ve yeşilliklerle kaplı tepelerle çevrili; araba camlarının dışında göl, silik, ılık ve hareketsiz.

Ranch Road'a döndüğümüzde yağmur dindi. Charlie fazla konuşmadı ama bana ailesinin göl kıyısında yer alan Akdeniz tarzı malikanelerini birkaç yıl önce, Nicholas'ın hapisten çıktığı yıl ve annesinin ölümünden bir yıl önce satın aldığını söyledi. Bunun annesinin hayalindeki ev, özel bir inziva yeri olduğunu söyledi, ancak Nicholas annesinin ölümünden beri orada tek başına yaşıyormuş. Daha sonra bunun onlara on milyon dolara mal olduğunu öğrendim; giriş yolunun başındaki bir levhada gördüğüm kadarıyla, Charlie'nin annesi Meredith bu malikaneye "KUTSAL MEKAN" adını vermiş.

Bu ismi neden seçtiğini anlamak kolay. Malikâne muazzam, son derece güzel ve özel. Tamamen özel.

Charlie bir şifre girer ve metal kapılar açılır; en az 400 metre uzunluğunda, yavaşça kıvrılarak küçük bir bekçi kulübesine ulaşan taş döşeli bir yol ortaya çıkar. Bekçi kulübesi sarmaşıklarla kaplı olduğu için göze çarpmamaktadır.

Ana ev daha az göze çarpan bir yapıya sahip. Basamaklı balkonları, antika kiremitli çatısı ve taş cephesiyle Fransız Rivierası'na aitmiş gibi görünüyor. En dikkat çekici özelliği ise en az sekiz metre yüksekliğindeki muhteşem cumbalı pencereleri; sizi karşılıyor, içeri davet ediyor.

Güvenlik kulübesinin önüne geldiğimizde bir koruma çıktı. Profesyonel bir Amerikan futbolu oyuncusu kadar iri yarı, dar bir takım elbise giymişti.

Charlie camı açarken koruma eğilip sürücü tarafındaki cama yaslandı. "Merhaba Charlie," dedi.

“Ned. Bu akşam nasılsın?”

Ned'in gözleri bana doğru kaydı ve hafifçe başını salladı. Sonra Charlie'ye döndü. "Seni bekliyor," dedi.

Arabanın kaputuna hafifçe vuruyor ve ardından ikinci kapıyı açmak için nöbet kulübesine geri dönüyor.

O engeli aşıp, dairesel araba yoluna giriyoruz ve ön kapının önünde duruyoruz.

Charlie arabayı park konumuna alıp kontağı kapatıyor. Ama arabadan inmek için hareket etmiyor. Sanki bir şey söylemek istiyor gibi. Ancak fikrini değiştiriyor ya da daha iyi düşünüyor olmalı, çünkü tek kelime etmeden sürücü tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Onun izinden giderek arabadan inip serin geceye adım attım, zemin yağmurdan kaygandı.

Ön kapıya doğru yürümeye başladım ama Charlie yan kapıyı işaret etti.

"Bu taraftan," diyor.

Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de içeri giriyorum. O kapıyı arkasından kilitlerken bekliyorum ve evin yanından geçen, kenarlarında sukulentler ve bitkilerin sıralandığı bir patikadan aşağı doğru yürümeye başlıyoruz.

Yan yana yürüyoruz, Charlie patikanın dış kenarında. Evin içine bakıyorum—o uzun, Fransız tarzı pencerelerden içeri—ve her bir odanın ışıl ışıl aydınlatılmış olduğunu görüyorum.

Acaba her şey benim için mi bu kadar ışıklandırılmış? Böylece tasarımın ne kadar etkileyici olduğunu, her detayın nasıl düşünüldüğünü görebiliyorum. Uzun, kıvrımlı koridor, pahalı sanat eserleri ve siyah beyaz fotoğraflarla süslenmiş. Büyük odanın tavanı katedral gibi yüksek ve ahşap koltukları var. Evin arka tarafını saran çiftlik evi tarzı mutfak ise pişmiş toprak zemin ve devasa bir taş şömineyle dikkat çekiyor.

Nicholas'ın burada tek başına nasıl yaşadığını sürekli düşünüyorum. Böyle bir evde tek başına yaşamak nasıl bir şey acaba?

Yol, antika sütunların ve nefes kesen göl manzarasının sergilendiği kareli bir verandaya doğru kıvrılıyor; uzakta parıldayan küçük tekneler, meşe ağaçlarının oluşturduğu gölgelik ve suyun serinletici sakinliği.

Ve bir hendek.

Nicholas Bell'in evi olan bu evin kendine ait bir hendeği var. Bu, açık izin olmadan buraya girmenin veya çıkmanın mümkün olmadığını açıkça

hatırlatıyor.

Charlie, bir sıra şezlongu işaret ederek kendisi de birine oturdu; uzakta göl parıldıyordu.

Gözlerine bakmaktan kaçınıyorum, bunun yerine küçük teknelere bakıyorum. Buraya neden gelmem gerektiğini biliyorum. Ama şimdi gerçekten burada olduğuma göre, bir hata yapmış gibi hissediyorum. Sanki Charlie'nin uyarısını dikkate almalıydım, sanki içeride beni bekleyen iyi bir şey yokmuş gibi.

Charlie, "İstediğiniz yere oturun," diyor.

"İyiyim," diyorum.

"Biraz zaman alabilir," diyor Charlie.

Sütunlardan birine yaslanıyorum.

"Ayakta durmakta bir sakınca görmüyorum," diyorum.

“Belki de endişelenmeniz gereken kişi siz değilsiniz...”

Bir erkek sesi duyup arka kapıya döndüğümde, Nicholas'ı kapı aralığında görünce irkildim. Yanında iki köpek vardı, iki iri çikolata rengi Labrador. Gözleri sıkıca Nicholas'a dikilmişti.

"Bu sütunlar göründükleri kadar sağlam değiller," diyor.

Direğin yanından uzaklaşıyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Hayır, hayır. Şaka yapıyorum, sadece şaka yapıyorum," diyor.

Bana doğru yürürken elini salladı, parmakları hafifçe bükülmüştü. Bu zayıf adam, zorlukla uzayan sakalıyla, eklem iltihabından muzdarip parmaklarıyla, bol kot pantolonu ve hırkasıyla kırılgan görünüyordu.

Şaşkınlığımı bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Nicholas'ın böyle görünmesini beklemiyordum; yumuşak, nazik. Sanki sevgi dolu bir dede gibi görünüyor. Yavaş temposu, kuru mizahıyla, konuşma tarzı bana kendi sevgi dolu dedemi hatırlatıyor.

“Eşim bu sütunları Fransa'daki bir manastırdan satın aldı ve iki parça halinde buraya getirtti. Yerel bir usta onları tekrar bir araya getirerek orijinal hallerine geri getirdi. Gayet sağlamlar.”

"Ayrıca çok güzeller," diyorum.

“Çok güzeller, değil mi?” diyor. “Eşim tasarım konusunda gerçekten yetenekliydi. Bu eve giren her şeyi o seçti. Her bir parçayı.”

Karısından bahsederken bile yüzünde acı ifadesi beliriyor.

“Evimin işçiliği hakkında konuşmayı alışkanlık haline getirmem ama biraz tarihçeden bahsetmenin hoşunuza gideceğini düşündüm...” diyor.

Bu beni durduruyor. Nicholas, ne iş yaptığımı bildiğini mi ima etmeye çalışıyor? Biliyor olabilir mi? Zaten bir sızıntı olabilir mi? Ya da belki de sızıntı benim. Belki de farkında olmadan Charlie'ye bir şey söyledim. Hepimizi ele veren bir şey.

Her iki durumda da, artık Nicholas sorumlu. On saat önce durum böyle olmayabilirdi. Ama Austin'e vardığımda her şeyi değiştirdim. Ve şimdi burası Nicholas'ın dünyası. Austin, Nicholas'ın dünyası ve ben bizi tekrar oraya soktum. Sanki bu noktayı pekiştirmek istercesine, iki koruma dışarı çıktı—Ned ve bir başka adam. İkisi de iri ve gülümsemeyen tiplerdi. İkisi de Nicholas'ın hemen arkasında durdu.

Nicholas onları fark etmiyor. Bunun yerine, sanki eski dostlarmışız gibi elimi tutmak için ellerini uzatıyor. Başka ne seçeneğim var ki? Ben de elimi uzatıyorum, avuçlarını benimkilerin etrafına sarmasına izin veriyorum.

“Sizinle tanışmak bir zevk...” diyor.

“Hannah,” diyorum. “Bana Hannah diyebilirsin.”

"Hannah," diyor.

Gülümsüyor—gerçek ve cömert bir gülümseme. Ve birdenbire bu gülümseme, onun tam tersi bir izlenim bırakma fikrinden daha çok beni rahatsız ediyor. Owen, onun karşısında durup, "Nicholas iyi biri olmalı" diye ne zaman düşünmüş olabilir? Eğer iyi biri olmasaydı nasıl böyle bir gülümsemesi olabilirdi? Owen'ın sevdiği kadını nasıl yetiştirmiş olabilirdi?

Ona bakmak zor, bu yüzden aşağıya, yere, köpeklere doğru bakıyorum.

Nicholas gözlerimi takip ediyor. Sonra eğilip köpeklerinin başlarının arkasını okşuyor.

"Bu Casper, bu da Leon," diyor.

"Çok güzel köpekler."

“Kesinlikle öyleler. Teşekkür ederim. Onları Almanya'dan buraya getirdim. Şu anda Schutzhund eğitimlerinin ortasındayız.”

"Ne demek istiyorsun?" diyorum.

“Resmi çevirisi ‘koruma köpeği’. Sahiplerini güvende tutmaları gerekiyor. Bence sadece iyi birer arkadaş oluyorlar.” Bir an duraksıyor. “Onları sevmek ister misiniz?”

Bunun bir tehdit olduğunu düşünmüyorum, ama aynı zamanda bir davet gibi de gelmiyor, en azından kabul etmekle ilgilendiğim bir davet değil.

Charlie'ye baktım, hâlâ şezlongunda uzanmış, dirseğiyle gözlerini kapatıyordu. Rahat tavrı zorlama gibiydi, sanki babasının yanında olmaktan benim kadar rahatsızdı. Ama sonra Nicholas uzandı, elini oğlunun omzuna koydu. Ve Charlie babasının elini orada tuttu.

"Hey, Baba."

"Uzun bir gece miydi evlat?" diyor Nicholas.

"Öyle diyebilirsiniz."

"Öyleyse sana bir içki ısmarlayalım," diyor. "Viski ister misin?"

"Kulağa harika geliyor," diyor. "Mükemmel geliyor."

Charlie babasına içten ve açık bir şekilde bakıyor. Ve onun endişesini yanlış yorumladığımı anlıyorum. Ne konuda kötü hissediyor olursa olsun, hâlâ elini tuttuğu babasıyla ilgili gibi görünmüyor.

Görünüşe göre Grady bu konuda haklıydı; Nicholas profesyonel hayatında kim olursa olsun, ne kadar çirkin veya tehlikeli olursa olsun, aynı zamanda yetişkin oğlunun omzuna elini koyup, yorucu bir iş gecesinin ardından ona birer içki ikram eden adamdır. Charlie'nin gördüğü de budur.

Bu durum, Grady'nin geri kalan konularda haklı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ya da şöyle demeliyim, Grady'nin geri kalan konularda ne kadar haklı olduğunu. Güvende kalmak için -Bailey'i güvende tutmak için- burada olmamak için herhangi bir yerde olmam gerektiği düşüncesine kapılıyorum.

Nicholas, yanıma doğru yürüyen Ned'e başıyla işaret etti. İrkilerek geriye çekildim ve ellerimi yukarı kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diyorum.

Nicholas, "Sadece üzerinizde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol edecek," diyor.

"Bana güvenebilirsiniz," diyorum. "Gizli dinleme cihazı takmanın bana ne faydası olabilir ki?"

Nicholas gülümsüyor. "Artık bu tür sorulara karışmıyorum," diyor. "Ama sakıncası yoksa..."

"Lütfen kollarınızı kaldırın," diyor Ned.

Charlie'nin beni desteklemesini, bunun gereksiz olduğunu söylemesini bekliyorum. Ama söylemiyor.

Ned'in dediğini yapıyorum, kendime bunun havaalanındaki üst araması gibi olduğunu, TSA için kontrol edildiğini söylüyorum. Düşünecek bir şey yok. Ama elleri soğuk ve ellerini yanlarımda gezdirirken, belindeki silahını görebiliyorum. Kullanılmaya hazır. Ve Nicholas'ın da izlediğini görebiliyorum. Yanındaki koruma köpekleri de, görünüşe göre, kullanılmaya hazır.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum, belli etmemeye çalışıyorum. Bu adamlardan biri kocamı görseydi, ona zarar verirdi. Öyle kötü zarar verirlerdi ki, şimdi yapacağım hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Grady'nin sesi kafamda yankılanıyor. Nicholas kötü bir adam. Bu adamlar acımasız.

Ned yanımdan uzaklaşıp Nicholas'ı işaret etti, bunun da her şeyin yolunda olduğu anlamına geldiğini varsaydım.

Koruma görevlisinin ellerini hâlâ bedenimde hissederken Nicholas'ın gözlerine baktım. "Tüm misafirlerinizi böyle mi karşılıyorsunuz?" dedim.

"Bugünlerde pek fazla misafir ağırlamıyorum," diyor.

Başımı salladım, kazağımı düzelttim ve kollarımı kendime sardım. Sonra Nicholas Charlie'ye döndü.

"Biliyor musun Charlie? Hannah ile biraz yalnız kalmak istiyorum. Neden havuz başında bir içki içip eve gitmiyorsun?"

"Hannah'yı ben götüreceğim," diyor.

“Marcus onu gitmesi gereken yere götürecek. Yarın konuşuruz. Tamam mı?”

Nicholas oğluna son bir kez okşama yapar. Sonra Charlie bir şey söyleyemeden, sanki söylenecek bir şey varmış gibi, Nicholas evinin kapılarını açıp içeri girer.

Kapı eşiğinde duraksıyor. Kapı eşiğinde duraksıyor, beni bir seçim yapmaya bırakıyor. Şimdi çıkıp Charlie ile eve gidebilirim ya da burada onunla yalnız kalabilirim.

Seçeneklerim şunlar: Nicholas'la kalıp aileme yardım etmek ya da ailemi bırakıp kendime yardım etmek. Garip bir sınav gibi geliyor, sanki sınava ihtiyacım varmış gibi, sanki aileme yardım etmekle kendime yardım etmek aynı şey haline gelmemiş gibi.

"Öyle mi?" diyor Nicholas.

Hâlâ buradan gidebilirim. Hâlâ ondan ayrılabilirim. Owen'ın yüzü aklımda. Burada olmamı istemezdi. Grady'nin yüzü. Git. Git. Git. Kalbim

göğsümde o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim Nicholas duyabiliyordur. Duyamasa bile, eminim benden yayılan gerginliği hissedebiliyordur.

Bir noktada, yetersiz kaldığınızı fark edersiniz. İşte benimki bu.

Köpekler Nicholas'a bakıyor. Ben de dahil herkes Nicholas'a bakıyor.

Tek yapabileceğim yöne doğru ilerleyene kadar. Ona doğru.

"Sizden sonra," diyorum.

İki Yıl Önce

"Bailey, elbisen çok hoşuma gitti," dedim.

Los Angeles'taydık, Venedik'teki Felix'te akşam yemeği yiyorduk. Venedik Kanalları'ndaki evinde bir müşterimle çalışıyordum ve Owen, Bailey ile birlikte vakit geçirmemiz için mükemmel bir fırsat olacağını düşündü. Muhtemelen sekizinci kez buluşuyorduk, ama genellikle sadece yemek yemekten fazlasını yapmaktan kaçınmaya çalışırdı. Genellikle üçümüz bütün bir hafta sonunu birlikte geçirmezdik. Onu Hollywood Bowl'da Dudamel'i izlemeye götürdük, çok beğendi. Ve şimdi Los Angeles'ın en iyi İtalyan restoranında akşam yemeği yiyorduk, bunu da çok sevdi. Sevmediği tek şey mi? Bütün bunları benim orada olmam.

"Bu mavi tonu sana çok yakışıyor," dedim.

Cevap vermedi, hatta omuz silkme gibi basit bir hareket bile yapmadı. Beni tamamen görmezden gelerek İtalyan sodasından bir yudum aldı.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Owen cevap veremeden kalkıp gitmişti.

Owen onun gidişini izledi. Köşeyi dönüp gözden kaybolunca bana döndü.

“Sana sürpriz yapacaktım,” dedi. “Ama belki de sana önümüzdeki hafta sonu Big Sur'a gideceğimi söylemenin tam zamanı.”

Kanallar bölgesindeki projem üzerinde çalışmayı bitirmek için bir hafta Los Angeles'ta kalacaktım ve ardından Cuma günü Sausalito'ya uçmayı planlıyordum. Owen'ın kuzenlerini ziyaret etmek için kıyı boyunca bir yolculuk yapmayı konuşmuştuk. Kuzenlerinin, yarımadanın ucundaki küçük, turistik bir kasaba olan Carmel-by-the-Sea'de yaşadığını söylemişti.

"Carmel-by-the-Sea'de gerçekten kuzen yok mu?" dedim.

"Muhtemelen birilerinin kuzenleri," dedi.

Güldüm.

"Bu benim avantajım," dedi. "Gerçekten hiçbir yerde kuzenim yok. Bailey dışında hiç ailemle birlikte gelmiyorum."

"Ve o gerçekten büyük bir nimet," dedim.

Bana gülümsedi. "Gerçekten de öyle hissediyorsun, değil mi?"

“Elbette.” Duraksadım. “Ama aynı duyguları paylaştığımı söyleyemem.”

"Olacak."

İçeceğinden bir yudum aldı ve bardağı masanın üzerinden bana doğru uzattı.

“Hiç Bourbonlu Şans Tılsımı denediniz mi?” dedi. “Ben sadece özel günlerde içerim. Bourbon, limon ve nane karışımıdır. Ve işe yarıyor. Şans getiriyor.”

“Şansa ne gerek var ki?”

"Sana henüz çok erken olduğunu söyleyeceğin bir şey soracağım," dedi. "Sakıncası yok mu?"

"Soru bu mu?" dedim.

“Soru gelecek,” dedi. “Ama böyle değil, çocuğum banyodayken değil, o yüzden rahat rahat nefes alabilirsiniz...”

Haklıydı. Gerçekten evlenme teklifi edeceğinden endişelenerek nefes bile almamıştım. Eğer bunu yaparsa "evet" diyemeyeceğimden, "hayır" da diyemeyeceğimden çok korkuyordum.

“Belki Big Sur'da sana sorarım. Bu uçurumların tepesinde, hayatınızda görebileceğiniz en güzel meşe ağaçlarıyla çevrili bir yerde kalıyoruz. Ve onların altında, tüm bu ağaçlara ve okyanusa bakan yurtlarda uyuyacaksınız. Yurtlardan birinin üzerinde bizim adımız yazıyor.”

"Daha önce hiç yurta uyumadım," dedim.

"Şimdi bunu gelecek hafta söyleyemeyeceksiniz."

İçeceğini geri aldı, uzun bir yudum çekti.

"Biliyorum biraz aceleci davranıyorum ama şunu da bilmelisin ki, senin kocan olmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Sadece bilgi olsun diye söylüyorum."

"Şunu açıkça söylemeyeceğim," dedim. "Ama ben de aynı fikirdeyim."

Bailey tam o sırada masaya geri döndü. Oturdu ve nefis bir Güney İtalyan usulü Cacio e Pepe makarnasını yemeye başladı. Peynir, acı biber ve tuzlu zeytinyağının enfes bir karışımıydı.

Owen öne eğildi ve tabağından kocaman bir lokma aldı.

"Baba!" diye güldü.

Ağzı dolu bir şekilde, "Paylaşmak önemsemektir," dedi. "Harika bir şey duymak ister misin?"

"Elbette," dedi ve ona gülümsedi.

“Hannah, yarın akşam Geffen Tiyatrosu'nda sahnelenecek olan 'Barefoot in the Park' oyununun yeniden gösterimi için hepimize bilet aldı,” dedi. “Neil Simon da onun favorilerinden biri. Kulağa harika gelmiyor mu?”

"Hannah'ı yarın tekrar görecek miyiz?" dedi. Sözler, kendini durduramadan ağzından dökülmüştü.

“Bailey...” Owen başını salladı.

Sonra bana özür dileyen bir bakış attı: "Böyle davrandığı için üzgünüm."

Omuz silktim: Gerçekten sorun değil, nasıl olmak istiyorsa öyle olsun.

Ciddiydim. Benim için sorun yoktu. Hayatının büyük bölümünde annesiz kalmış bir genç kızdı. Tek sahip olduğu babasıydı. Babasını başkasıyla paylaşma ihtimaline iyi tepki vereceğini beklemiyordum. Başka kimsenin de ondan bunu beklememesi gerektiğini düşünüyordum.

Utanarak başını aşağıya eğdi. "Özür dilerim, sadece... yapmam gereken çok ödevim var," dedi.

“Hayır, lütfen, sorun değil,” dedim. “Benim de yapacak çok işim var. Neden ikiniz tiyatroya gitmiyorsunuz? Sadece sen ve baban. Ve belki de işlerinizi bitirirseniz otelde buluşuruz?”

Bana baktı, bir tuzak bekliyordu. Hiçbir tuzak yoktu. Bunu anlamasını istedim. Ona karşı ne kadar doğru yaparsam yapayım, ne kadar yanlış yaparsam yapayım (ve işlerin nasıl başladığına bakılırsa, onun yanlış olarak değerlendireceği birçok şey yapacağımı biliyordum), asla bir tuzak olmayacaktı. Ona verebileceğim bir sözdü bu. Bana kalırsa, nazik olmak zorunda değildi. Rol yapmak zorunda değildi. Sadece kendisi olması yeterliydi.

“Dürüst olmak gerekirse, Bailey. Hiçbir şekilde baskı yok...” dedim.

Owen uzanıp elimi tuttu. "Hepimizin birlikte gitmesini gerçekten çok isterim," dedi.

“Bir dahaki sefere,” dedim. “Bir dahaki sefere yaparız.”

Bailey yukarı baktı. Ve o bunu saklamadan önce ben gördüm. Gözlerinde, bana açıklamak istemediği bir sır gibi gördüm—beni anladığım için duyduğu minnettarlığı. Babasından başka birinin onu anlamasına ne kadar ihtiyacı

olduğunu gördüm. Bir anlığına, belki de o kişinin ben olabileceğimi düşündüğünü gördüm.

"Evet," dedi. "Bir dahaki sefere."

Ve ilk defa bana gülümsedi.

Bazı şeyleri kendi başınıza yapmanız gerekiyor.

Sanat fotoğraflarıyla dolu uzun koridorda yürürken, Kaliforniya kıyı şeridinin bir fotoğrafının önünden geçiyoruz. Big Sur yakınlarındaki muhteşem kıyı şeridi. Fotoğraf en az iki metre uzunluğunda, dik dağların, kayaların ve okyanusun oluşturduğu uçurumun içine oyulmuş, neredeyse geçilmez bir yolun kuşbakışı görüntüsü. O kadar odaklanmış, tanıdık manzaradan biraz teselli buluyorum ki, yemek odasının yanından geçerken neredeyse onu kaçırıyorum. İçerideki yemek masasını neredeyse kaçırıyorum. Benim yemek masam—Architectural Digest'te yer alan masa. Kariyerimin başlamasına yardımcı olan masa.

Bu, en çok kopyalanan eserim. Hatta AD özelliği yayınlandıktan sonra büyük bir mağaza zinciri bile bu masayı kopyalamaya başladı.

Bu beni durduruyor. Nicholas, karısının bu evdeki her mobilya parçasını özenle seçtiğini söyledi. Ya Architectural Digest'teki makaleye denk gelmiş olsaydı? Ya onu masaya götüren şey bu olsaydı? Mümkündü. Makale hala web sitelerindeydi. Son yıllarda yeterince tıklama, eğer yeterince dikkatli aramış olsaydı, sadece ne aradığını bilseydi, kayıp torununa ulaşmasına yardımcı olabilirdi.

Sonuçta, yeterince taşınma beni buraya, içinde olmak istemediğim bu eve getirdi; geçmişimden bir parça beni burada buldu, sanki hayatımdaki her şeyin şu anda olacaklara bağlı olduğunu hatırlatmaya daha ihtiyacım varmış gibi.

Nicholas kalın, meşe bir kapıyı açıp benim için tutuyor.

Birkaç adım gerimizde duran Ned'e bakmaktan kaçınıyorum. Yanından geçen, salyaları akan köpeklere de bakmaktan kaçınıyorum.

Nicholas'ı evindeki çalışma odasına kadar takip ediyorum ve odayı inceliyorum: koyu renk deri koltuklar, okuma lambaları, maun kitaplıklar.

Raflarda ansiklopediler ve klasik kitaplar sıralanmış. Nicholas Bell'in diplomaları ve başarıları duvarlarda asılı. Üstün başarıyla mezuniyet. Phi Beta Kappa. Hukuk Dergisi. Hepsi çerçevelenmiş, gururla sergileniyor.

Ofisi evin geri kalanından farklı bir havası var. Daha kişisel bir yer gibi. Oda, duvarlarda, büfede, kitap raflarında ailesinin fotoğraflarıyla dolu. Ancak masa tamamen Bailey'nin fotoğraflarına ayrılmış. Gümüş çerçeveli, normal boyutlarının iki katına çıkarılmış fotoğraflar. Hepsi de küçük Bailey'nin, kocaman, koyu renk gözleri ve narin kıvırcık saçlarıyla çekilmiş fotoğrafları; henüz hiçbiri morlaşmamış.

Sonra annesi Kate var. Sergilenen neredeyse her fotoğrafta Bailey'i kucağında tutuyor: Bailey ve Kate dondurma yerken; Bailey ve Kate parktaki bir bankta kucaklaşırken. Ben birkaç günlükken, küçük mavi bir bere takmış Bailey'nin bir fotoğrafına odaklanıyorum. Kate onunla yatakta yatıyor, dudakları Bailey'nin dudaklarına, alnı alnına değiyor. Bu fotoğraf kalbimi paramparça ediyor. Ve sanırım Nicholas'ın bu fotoğrafları, hepsini gözünün önünde tutmasının nedeni de bu; her gün onun da kalbini paramparça edecekler.

İyilik ve kötülükle ilgili mesele şu: Birbirlerinden çok uzak değiller ve çoğu zaman aynı cesur niyetten, bir şeyin farklı olmasını istemekten yola çıkıyorlar.

Ned koridorda bekliyor. Nicholas ona doğru başıyla işaret ediyor ve kapıyı kapatıyor. Kalın, meşe kapı. Koruma görevlisi koridorda, köpekler de koridorda.

Ve ikimiz de ofisin içinde, yalnız başımızayız.

Nicholas bara doğru yürüdü ve her birimize birer içki doldurdu. Sonra benimkini uzattı ve masasının arkasına oturdu, önündeki sandalyeyi bana bıraktı; altın işlemeli, derin, deri bir sandalyeydi bu.

"Kendinizi rahat hissedin," diyor.

Elimde içkimle oturuyorum. Ama sırtımı kapıya dönmüş olmaktan hiç memnun değilim. Bir an için, birinin içeri girip beni vurmasının imkansız olmadığını düşünüyorum. Koruma görevlilerinden biri beni şaşırtabilir, köpekler harekete geçebilir. Charlie'nin kendisi içeri dalabilir. Belki de Owen'ın vasiyetinde yazdıklarını yanlış anlamışımdır. Belki de Bailey ve Owen'ı içine daha da soktuğum bu durumdan kurtarma girişiminde kendimi aslanın ininde yalnız bırakmışımdır. Bir fedakarlık. Kate adına. Ya da Owen adına. Ya da Bailey adına.

Kendime bunun sorun olmadığını hatırlatıyorum. Buraya gelme amacımı gerçekleştirirsem, bunu kabul edeceğim.

İçeceğimi bıraktım. Ve gözlerim tekrar bebek Bailey'nin fotoğraflarına kaydı. Birinde parti elbisesi giymiş, başına kurdele bağlanmış olduğunu fark ettim.

Bu bana biraz teselli veriyor, Nicholas da bunu fark etmiş gibi görünüyor. Onu alıp bana uzatıyor.

“Kristin’in ikinci doğum günüydü. Zaten tam cümleler kurabiliyordu. İnanılmazdı. Onu, belki de bir hafta sonra parka götürdüm ve çocuk doktoruyla karşılaştık. Doktor ona nasıl olduğunu sordu ve Kristin ona iki paragraflık bir cevap verdi,” diyor. “Doktor inanamadı.”

Fotoğrafı ellerimde tutuyorum. Bailey bana bakıyor, o kıvırcık saçları tüm kişiliğinin bir ön gösterimi gibi.

"Buna inanıyorum," diyorum.

Nicholas boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla hâlâ eskisi gibi mi?"

“Hayır,” diyorum. “En azından bana gelince, son zamanlarda tek heceli kelimeler onun tarzına daha uygun. Ama genel olarak evet. Genel olarak, o bir yıldız.”

Yukarı baktığımda Nicholas'ın yüzünü görüyorum. Kızgın görünüyor. Nedenini anlamıyorum. Bailey'nin beni istediğim gibi sevmemesine neden olacak bir şey yaptığım için mi kızgın? Yoksa kendisine hiç şans verilmediği için mi kızgın?

Fotoğrafını ona geri veriyorum. Fotoğrafı masasına geri koyuyor, takıntılı bir şekilde daha önce olduğu yere doğru hareket ettiriyor; ona ait her parçayı bulabileceği yerde saklıyor. Sanki sihirli bir düşünce gibi, ona sadece öylece tutunursa, onu tekrar bulmasına yardımcı olacağını düşünüyor.

"Peki, Hannah, senin için tam olarak ne yapabilirim?"

"Umarım bir anlaşmaya varabiliriz, Bay Bell."

"Nicholas, lütfen," diyor.

“Nicholas,” diyorum.

“Ve hayır.”

Derin bir nefes alıp koltuğumda öne doğru eğildim. "Daha benim söyleyeceklerimi bile duymadınız."

“Demek istediğim şu ki, anlaşmaya varmak için burada değilsiniz,” diyor. “İkimiz de bunu biliyoruz. Buraya gelmenizin sebebi, herkesin size söylediği

kişi olmadığımı ummanız.”

“Bu doğru değil,” diyorum. “Burada kimin haklı kimin haksız olduğuyla ilgilenmiyorum.”

"Bu iyi," diyor, "çünkü gerçek cevabı beğeneceğinizi sanmıyorum. İnsanlar genellikle böyle çalışmazlar. Bizim bir fikrimiz var ve bilgiyi onu destekleyen bir paradigmaya göre filtreliyoruz."

"İnsanların fikirlerini değiştirebileceğine pek inanmıyor musun?" diyorum.

"Bu sizi şaşırttı mı?"

“Genellikle değil, ama siz avukatsınız,” diyorum. “İnsanları ikna etmek işinizin büyük bir parçası değil mi?”

Gülümsüyor. "Sanırım beni savcıyla karıştırıyorsunuz," diyor. "Bir savunma avukatı, en azından iyi bir savunma avukatı, kimseyi hiçbir şeye ikna etmeye çalışmaz. Biz tam tersini yaparız. Herkese hiçbir şeyden emin olamayacağınızı hatırlatırız."

Nicholas masasının üzerindeki kahverengi kutuya, bir sigara kutusuna uzandı. Kapağını açıp içinden bir sigara çıkardı.

“İstersen sormayacağım. İğrenç bir alışkanlık, biliyorum. Ama ergenlik çağımdayken sigara içmeye başladım, geldiğim kasabada yapacak başka pek bir şey yoktu. Hapishanede de tekrar sigara içmeye başladım, aynı sorun,” diyor. “O zamandan beri bırakamadım. Karım hayattayken denerdim. Nikotin bantları aldım. Onları gördün mü? Disiplinliysen yardımcı oluyorlar, ama artık öyleymiş gibi yapmıyorum. Karımı kaybettiğimden beri... Ne anlamı var ki? Charlie bu konuda bana takılıyor, ama yapabileceği pek bir şey yok. Yaşlı bir adam olduğumu düşünüyorum. Önce başka bir şey beni yakalayacak.”

Elinde gümüş çakmakla sigarayı ağzına götürüyor.

"İzin verirseniz size küçük bir hikaye anlatmak istiyorum," diyor. "Harris Gray'i duydunuz mu?"

“Sanmıyorum,” diyorum.

Sigarayı yakıyor, derin bir nefes çekiyor.

“Hayır, elbette hayır. Neden yapsın ki? Beni eski işverenlerimle tanıştırdı,” diyor. “Onunla ilk tanıştığımda yirmi bir yaşındaydı ve hiyerarşide çok alt kademedeydi. Eğer biraz daha kıdemli olsaydı, kuruluşun başındaki beyler ona yardım etmesi için kendi bünyelerindeki avukatlardan birini çağırırlardı ve ben şimdi karşınızda oturuyor olmazdım. Ama değildi. Bu yüzden Austin

şehri tarafından onu savunmak için çağrıldım. Geç saatlere kadar çalıştığım bir gece, kamu savunma avukatlığı bürosuna rastgele bir görev gönderildi. Harris'in üzerinde biraz OxyContin bulundu. Çok fazla değil, ama yeterli. Dağıtım amacıyla suçlandı. Ki, söylemeye gerek yok, niyeti de buydu." Bir nefes daha çekiyor. "Demek istediğim, işimi yaptım, belki biraz fazla iyi. Genellikle Harris, yanlış hakimin önünde otuz altı ay, belki yetmiş iki ay hapse girer. Ama ben onu kurtardım."

"Bunu nasıl başardınız?" diye soruyorum.

"Herhangi bir şeyi iyi yapmanın yolu budur," diyor. "Dikkat ettim. Ve savcı bunu beklemiyordu. Dikkatsiz davrandı. Beraat ettirici delillerin bazılarını açıklamadı, bu yüzden davanın düşmesini sağladım. Ve Harris serbest kaldı. Bundan sonra, işverenleri benimle görüşmek istedi. Etkilendiler. Bana bunu söylemek istediler. Ve kendilerini zor durumda bulan kuruluşlarının diğer üyeleri için de aynısını yapmamı istediler."

Ne söylememi beklediğini bilmiyorum ama bana bakıyor, belki de sadece dinleyip dinlemediğimden emin olmak için.

"Harris'in organizasyonunun başındaki bu beyler, iş gücünün çalışmaya devam etmesi için gerekli olan türden bir beceriye sahip olduğuma karar verdiler. Bu yüzden beni ve eşimi özel bir uçakla Güney Florida'ya uçurdular. Daha önce hiç birinci sınıfta uçmamıştım, hele ki özel bir uçakta hiç uçmamıştım. Ama beni kendi uçaklarıyla oraya götürdüler, bizi deniz kenarındaki bir otel süitine yerleştirdiler, kendi uşağımızla birlikte konaklattılar ve bana hayır demenin zor olduğu bir iş teklifi yaptılar." Bir an duraksıyor. "Uçaktan veya okyanus kıyısındaki uşaktan neden bahsettiğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de işverenlerimle ilgili olarak biraz yetersiz kaldığımı size ima etmek için. Onlar için çalışmakta bir seçeneğim olmadığını söylemiyorum. Bence her zaman bir seçeneğiniz vardır. Ve benim yaptığım seçim, yasalara göre düzgün bir savunmayı hak eden insanları savunmaktı. Bunda bir onur var. Aileme bu konuda asla yalan söylemedim. Bazı ayrıntıları onlardan sakladım, ama genel resmi biliyorlardı ve hiçbir sınırı aşmadığımı biliyorlardı. İşimi yaptım. Aileme baktım. Günün sonunda, bir tütün şirketinde çalışmaktan çok da farklı değil," diyor. "Aynı ahlaki hesaplamanın yapılması gerekiyor."

"Ama ben de bir tütün şirketinde çalışmazdım," diyorum.

"Şey, hepimiz sizin katı ahlak kurallarınıza uymak gibi bir lükse sahip değiliz," diyor.

Bunu söylerken bir gerginlik var. Onunla tartışarak risk alıyorum, ancak aklıma şu geliyor ki, belki de tam olarak bu yüzden bana kendi geçmişini, görmemi istediği versiyonunu anlatıyor. Beni test etmek için. Tam olarak bunu yapıp yapmayacağımı, yani tartışıp tartışmayacağımı test etmek için. Hikayesini bu şekilde sunmasının nedeni bu olmalı; bu ilk test. Ona yaranmak için körü körüne yalanlarına inanıp inanmayacağımı veya insan olup olmayacağımı görmek istiyor.

"Ahlak kurallarım çok katı değil ama bana öyle geliyor ki, işverenleriniz her türlü zarara neden oluyor ve siz de bunu biliyordunuz," diyorum. "Ve yine de onlara yardım etmeyi seçtiniz."

"Ha, fark bu muymuş?" diyor. "Zarar vermemek mi? Peki ya bir çocuğu annesini kaybettikten hemen sonra ailesinden kopardığınızda verdiğiniz zarar? Ya o çocuğu annesini hatırlatabilecek herkesten, onu seven herkesten mahrum bıraktığınızda verdiğiniz zarar?"

Bu beni durdurdu. Ve şimdi anlıyorum. Nicholas, kendini daha iyi göstermek ya da benimle etkileşime geçip geçmeyeceğimi görmek için bana hikayesini anlatmadı. Bana anlattı ki, onu tam olarak buraya, öfkesini dışa vurabileceği bu yere getireyim. Beni bununla yaralamak istedi. Owen'ın verdiği zararla, yaptığı seçimin bedeliyle beni yaralamak istedi.

"Bence en şaşırtıcı olan onun ikiyüzlülüğü," diyor. "Ethan'ın işverenlerim için ne yaptığımı ve ne yapmadığımı tam olarak bildiğini düşünürsek. Kendi çocuklarımdan bile daha çok şey biliyordu. Kısmen şifreleme ve bilgisayarlar hakkında bilgi sahibi olduğu için, kısmen de onunla yakınlaştığım ve onu hayatıma aldığım için. Kısacası, bana bazı şeyleri yapmamda yardımcı oldu. İşte bu yüzden bu kadar sorun çıkarabildi."

Bununla nasıl tartışacağımı bilmiyorum. Nicholas'la bunların hiçbirinde nasıl tartışacağımı bilmiyorum. Kendini böyle görüyor; bir aile babası, haksızlığa uğramış bir adam. Ve Owen'ı da kendisine haksızlık eden adam olarak görüyor, bu da Owen'ı da en az onun kadar suçlu kılıyor. Kendini bu kadar içsel olarak algılamasına karşı çıkamam. Bu yüzden tartışmamaya karar veriyorum. Başka bir yol izlemeye karar veriyorum.

"Bence bu konuda yanılmıyorsunuz," diyorum.

"Hayır mı?" diyor.

“Kocam hakkında bildiğim tek şey, ailesi için her şeyi yapacağıdır. Ve sen de onun için öyleydin, bu yüzden ondan ne yapmasını istersen istesin, muhtemelen her şeye dahil olmuştur diye düşünüyorum.” Bir an duraksıyorum. “Ta ki artık yapamayacağına karar verene kadar.”

“Ethan kızımın hayatına girdiğinde zaten uzun zamandır işverenim için çalışıyordum,” diyor. “Elbette başka müşteriler için de çalıştım. Sizin onaylayacağınız kişiler için mücadele etmeye devam ettim, hâlâ o müşteriler için çalışıyorum, ancak eminim ki iyi işlerim sizin için artık o kadar önemli değil.”

Ben hiçbir şey söylemiyorum. O da benim bir şey söylememi beklemiyor. O, kendi görüşünü belirtmeye çalışıyor ve işte o zaman amacına ulaşmaya başlıyor.

“Ethan, Kate'e olanlardan beni sorumlu tuttu. Olayla hiçbir ilgileri olmamasına rağmen, çalıştığım adamları suçladı. Kate, Teksas Yüksek Mahkemesi'nde çok etkili bir yargıç için çalışıyordu. Bunu biliyor muydunuz?”

Başımı salladım. "Evet, yaptım."

“Bu hakimin Teksas mahkemesini keskin bir şekilde sola kaydırdığını ve ülkenin en büyük ikinci enerji şirketine karşı belirleyici oyu vermeye çok yakın olduğunu biliyor muydunuz? Gerçek suçlulardan bahsetmek istiyorsanız, bu beyler, gözlerinizi şişirecek kadar yüksek bir hızla atmosfere son derece zehirli kimyasallar salıyorlardı.”

Beni izliyor.

“Benim demek istediğim şu ki, bu yargıç, Kate'in patronu, şirkete karşı çoğunluk görüşü yazıyordu. Bu, kapsamlı bir reforma yol açacak ve enerji şirketine daha iyi enerji tasarrufu çabaları için yaklaşık altı milyar dolara mal olacaktı. Ve kızım öldürüldükten bir gün sonra, yargıç eve geldiğinde posta kutusunda bir kurşun buldu. Bu size ne gibi geliyor? Bir tesadüf mü? Yoksa bir uyarı atışı mı?”

“Yeterince bilgiye sahip değilim,” diyorum.

“Ee, Ethan yeterince şey bildiğine karar verdi. Yirmi yıldır koruduğum adamların kızıma böyle bir şey yapmayacağına onu ikna edemedim. Bu adamları tanıyordum ve onların kendi şeref kuralları vardı. Onlar böyle davranmazlardı. En kötü niyetli meslektaşları bile böyle şeyleri sebepsiz yere yapmazlardı. Ama Ethan buna inanmak istemedi. Sadece beni suçlamak

istedi. Ve beni cezalandırmak istedi. Sanki yeterince cezalandırılmamışım gibi." Duraksıyor. "Çocuğunuzu kaybetmekten daha kötü bir şey yok. Hiçbir şey. Özellikle de hayatını aileniz için yaşayan biriyseniz."

"Bunu anlıyorum," diyorum.

"Kocanız anlamadı. Benim hakkımda asla anlayamadığı kısım buydu," diyor. "Onun ifadesinden sonra, işverenimin sırlarını paylaşarak ailemi riske atmaktansa altı buçuk yıl hapis yattım. Bunu da bir hizmet olarak görüyorlar. Bu yüzden işverenlerim bana karşı cömert davranmaya devam ediyor. Emekli olmama rağmen beni aileden biri olarak görüyorlar."

"Damadınızın birçoğunun hapse girmesine sebep olmasına rağmen mi?" diyorum.

Nicholas, "Benimle birlikte hapse gönderilen örgüt üyelerinin çoğu alt kademedeydi," diyor. "Üst yönetimin yerine ben bu bedeli ödedim. Bunu unutmadılar. Unutmayacaklar da."

"Yani onlardan Ethan'ı bağışlamalarını isteyebilirsin? Teorik olarak? İstersen?"

"Söylediklerimi dinlemiyor musun?" diyor. "Bunu yapmaya hiç niyetim yok. Ayrıca, onun borcunu ödeyemem. Kimse ödeyemez."

"Onların senin için her şeyi yapacaklarını söyledin."

"Belki de duymak istediğiniz buydu," diyor. "Söylediğim şey, bazı konularda bana karşı cömert davrandıklarıydı. Her şeyde değil. Aileler bile her şeyi affetmez."

"Hayır," diyorum. "Sanırım öyle düşünmüyorlar."

İşte o zaman başka bir şeyin daha olup bittiğini fark ediyorum. Bunu Nicholas'ın henüz kabul etmediği şeyde buluyorum.

"Ethan'ı hiç sevmedin, değil mi?" diyorum.

"Affedersiniz?" diyor.

"Bütün bunlar olmadan önce bile, onunla ilk tanıştığınızda, o sizin tercihiniz değildi. Kızınız için. Güney Teksas'tan gelen bu zavallı çocuk, tek kızınızla evlenmek istiyor. Bu, onun için istediğiniz şey olamazdı. O siz de olabilirdiniz. Sizin geldiğiniz kasabaya benzer bir kasabada büyüdü. Hayatınızı daha iyi olmak için düzenlediğiniz şeye biraz fazla benziyordu."

"Siz bir terapist misiniz?"

"Hiç de değil," diyorum. "Sadece dikkat ediyorum."

Bana eğlenmiş bir şekilde bakıyor. Anlaşılan bundan hoşlanıyor. Onun sözlerini ona geri çevirmemden hoşlanıyor.

"Yani bana ne soruyorsunuz?" diyor.

“Yaptığınız her şeyi, çocuklarınızın sizden farklı seçimler yapabilmesi için yaptınız. Kate. Charlie. Daha kolay seçimler. Böylece umut vadeden bir çocukluk geçirsinler. En iyi okullar, en büyük olanaklar. Böylece bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmasınlar. Ve yine de, çocuklarınızdan biri mimarlık okulunu bırakıp eşinizin aile barını devralmaya karar veriyor. Boşanıyor.”

"Dikkatli olun," diyor.

"Diğeri ise onun için asla istemeyeceğiniz son kişiyi seçiyor."

"Eşim eskiden derdi ki, çocuklarımızın kimi seveceğine biz karar veremeyiz. Onun Ethan'ı seçtiğini kabullendim. Sadece onun mutlu olmasını istedim."

“Ama bir hissiniz vardı, değil mi? O, Kate için en uygun kişi değildi, onu mutlu edemeyecekti.”

Nicholas öne doğru eğildi, gülümsemesi kaybolmuştu.

"Kate ve Ethan çıkmaya başladıklarında Kate'in bir yıl boyunca benimle konuşmadığını biliyor muydun?"

“Dün Kate’in varlığından bile haberim yoktu,” diyorum. “Dolayısıyla o ilişkinin nasıl geliştiğine dair ayrıntıları bilmiyorum.”

“Üniversitede birinci sınıftaydı ve bizimle, daha doğrusu benimle hiçbir ilgisinin olmasını istemediğine karar verdi... Annesiyle ise konuşmayı hiç bırakmadı,” diyor. “Bu, Ethan'ın onun üzerindeki etkisiydi. Ama bunu atlattık. Kate tekrar eve geldi ve barıştık. Kız çocukları böyle yapar. Babalarını severler. Ve Ethan ile ben...”

"Ona güvenmeye mi başladın?" diyorum.

“Yaptım. Açıkçası yapmamalıydım,” diyor. “Ama yaptım. Size kocanız hakkında bir hikaye anlatsam, onu bir daha asla aynı şekilde göremezsiniz.”

Sessiz kalıyorum. Çünkü Nicholas'ın doğruyu söylediğini biliyorum, en azından kendi bakış açısından. Onun gözünde Owen kötü biri. Nicholas'a kötü şeyler yaptı. Güvenini boşa çıkardı. Torununu çaldı. Ortadan kayboldu.

Nicholas bunların hiçbirinde haksız değil. Benim hakkımda bile haksız olmayabilir. Nicholas'ın Owen hakkında yaratmak istediği şüphe uçurumuna dalmayı seçersem, oraya gitmek zor olmayacak. Owen, en azından ayrıntılarıyla, düşündüğüm kişi değil. Keşke var olmasaydı dediğim, şimdi

gözümü kaçıramadığım yönleri var. Bir şekilde, birini sevdiğimizde hepimizin imzaladığı anlaşma bu. İyi ya da kötü. Bu sevgiyi korumak için tekrar tekrar imzalamamız gereken anlaşma bu. Birinin görmek istemediğimiz yönlerinden yüz çevirmeyiz. Onları görmek ne kadar hızlı veya uzun sürerse sürsün. Yeterince güçlüysek onları kabul ederiz. Ya da kötü yönlerin tüm hikaye haline gelmesine izin vermeyecek kadar kabul ederiz.

Çünkü bir de şu var. Ayrıntılar hikâyenin tamamı değil. Hikâyenin tamamı şunu da içeriyor: Owen'ı seviyorum. Onu seviyorum ve Nicholas beni sevmemem gerektiğine ikna edemeyecek. Beni kandırıldığımı da ikna edemeyecek. Her şeye rağmen, aksine dair her türlü kanıta rağmen, kandırılmadığıma inanıyorum. Kocamı, en önemli parçalarını ve yönlerini tanıdığıma inanıyorum. İşte bu yüzden burada oturuyorum. İşte bu yüzden bundan sonra söyleyeceklerimi söylüyorum.

"Buna rağmen," diyorum, "kocamın torununu ne kadar çok sevdiğini biliyorsunuzdur sanırım."

"Ne demek istiyorsun?" diyor.

"Sana bir teklif yapmak istiyorum."

Gülmeye başladı. "Yine mi bu konuya döndük? Sevgilim, ne dediğini bilmiyorsun. Bu senin karar vereceğin bir şey değil."

"Bence öyle."

“Nasıl yani?”

Nicholas'la yüzleşme anımın geldiğini bilerek derin bir nefes alıyorum. Her şey ona bunu nasıl anlatacağıma bağlı. Beni şimdi dinleyecek ya da dinlemeyecek. Ve dengede duran tek şey ailemin geleceği. Kimliğim. Bailey'nin kimliği. Owen'ın hayatı.

“Bence kocam, senin torununa yaklaşmana izin vermektense öldürülmeyi tercih ederdi. Ben böyle düşünüyorum. Her şeyi söküp onu buradan uzaklaştırarak bunu kanıtladı. Buna ne kadar kızgın olsan da, böyle bir baba olduğu için ona saygı duyuyorsun. Onun böyle bir baba olabileceğini düşünmemiştin.”

Nicholas hiçbir şey söylemiyor ama gözlerini de kaçırmıyor. Gözlerimi benimkilerle buluşturuyor. Kızdığını, hatta biraz fazla kızdığını hissediyorum ama devam ediyorum.

“Ve sanırım torununuzla bir ilişki kurmak istiyorsunuz, değil mi? Bence onunla bir ilişki kurmayı neredeyse her şeyden çok istiyorsunuz. Bunun

gerçekleşmesi için eski meslektaşlarınızla anlaşmalar yapmaya da razısınız. Söylediklerinizden anladığım kadarıyla, bizi rahat bırakmalarını, hayatımıza devam etmemize izin vermelerini ısrarla isteyebilirsiniz," diyorum. "Torununuzu tanımak istiyorsanız, bunun tek seçeneğiniz olduğunu biliyorsunuzdur sanırım. Ya da onun tekrar ortadan kaybolmasına izin vermek. Çünkü diğer seçenek bu, bana söylenen seçenek bu. Tanık Koruma Programı, baştan başlamak. Torununuz artık torununuz olamaz. Tekrar."

Ve işte böylece oldu. Sanki bir düğmeye basılmış gibi, Nicholas'ın gözleri karardı, boşluğa daldı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Az önce ne dedin?" diye soruyor.

O ayağa kalkıyor. Sandalyemi neredeyse farkında olmadan geriye itiyorum. Sanki bana doğru atılacakmış gibi kapıya daha da yaklaşıyorum. Olabilirmiş gibi geliyor. Bu odadan çıkmadığım sürece her şey mümkünmüş gibi geliyor. Ondan uzaklaşana kadar.

Nicholas, "Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum," diyor.

"Sizi tehdit etmiyorum," diyorum sesimi titretmemeye çalışarak. "Niyetim bu değildi."

"Peki niyetiniz nedir?"

"Torununuzun güvenliğini sağlamama yardım etmenizi rica ediyorum," diyorum. "Onun ailesini tanıyabileceği, sizi tanıyabileceği bir konumda olmamı sağlamanızı rica ediyorum."

Tekrar yerine oturmuyor. Bana bakıyor. Uzun bir süre boyunca. Çok uzun bir süre gibi geliyor.

"Bu diğer beyler," diyor, "eski işverenlerim... Onlarla bir anlaşmaya varabilirim belki. Bana epey bir sermayeye mal olur. Ve yaşlandıkça kim olduğumu merak edeceklerdir elbette. Ama... sanırım onların sizi ve torunumu rahat bırakmalarını sağlayabiliriz."

Başımı salladım, sormam gereken bir sonraki soruyu sormaya başlarken boğazım düğümlendi.

"Peki ya Ethan?" diye soruyorum.

"Hayır, Ethan değil," diyor.

Bunu tereddütsüz söylüyor. Bunu kesin bir dille söylüyor.

"Ethan geri dönerse, onun güvenliğinden emin olamam," diyor. "Borcu çok büyük. Dediğim gibi, istesem bile Ethan'ı koruyamam. Açıkçası, böyle bir niyetim yok."

Buna, bu çözümsüz duruma hazırlıklıydım. Olabildiğince hazırlıklıydım; içimin küçük bir parçası buna boyun eğmek zorunda kalmayacağıma inanıyordu. Buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için. Ve bunu yapmaya başlarken bile içimin küçük bir parçası hala inanmakta güçlük çekiyordu.

“Ama torununuz,” diyorum. “Onu güvende tutabilirsiniz, öyle mi diyorsunuz?”

"Potansiyel olarak evet."

Bir an sessiz kalıyorum. Konuşmaya cesaret edene kadar sessiz kalıyorum. "Peki o zaman," diyorum.

"Peki o zaman?" diyor. "Peki o zaman, ne?"

“Bunu yapmak için eski işverenlerinizle görüşmenizi rica ediyorum,” diyorum.

Ne kadar şaşkın olduğunu gizlemeye bile çalışmıyor. Şaşkın çünkü burada ne yaptığımı bildiğini sanıyordu. Owen'ın hayatı için, güvenliği için yalvaracağımı düşünüyordu. Bunun tam olarak yaptığım şey olduğunu, dışarıdan öyle görünmese bile, anlamıyor.

"Burada neyi düşündüğünüzün farkında mısınız?" diyor.

Owen'sız bir hayatı düşünüyorum. İşte bu. Kendim için hayal ettiğimden tamamen farklı bir hayat, ama Bailey'nin Bailey olarak kalabileceği bir hayat. Owen'ın gözetimi altında dönüştüğü, onun çok gurur duyduğu genç kadın olarak kalabileceği bir hayat. Hayatını yaşamaya devam edecek, iki yıl sonra üniversiteye gidecek, istediği hayatı yaşayacak; başkası olarak değil, rol yapmak zorunda olduğu biri olarak değil, kendisi olarak.

Bailey ve ben devam edeceğiz—ama Owen olmadan, Ethan olmadan. Owen, Ethan: ikisi zihnimde birbirine karışmaya başlıyor—tanıdığımı sandığım koca, tanımadığım koca. Sahip olamayacağım koca. İşte bunu düşünüyorum.

Nicholas kabul ederse, ben de bu anlaşmayı yapmaya hazırım. O zaman ona nedenini açıklayacağım.

"Ethan'ın istediği bu," diyorum.

"Onsuz bir hayat yaşamak mı?" diyor. "Buna inanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu, gerçeği değiştirmez," diyorum.

Nicholas gözlerini kapatıyor. Birdenbire yorgun görünüyor. Ve bunun kısmen kendisini, hayatını onsuz geçirmek zorunda kaldığı kızını (ve torununu) düşündüğü için olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda Owen'a

karşı bir sempati duyuyor; hissetmek istemediği bir sempati bu, ama yine de hissediyor.

Ve işte orada, Nicholas'ın bana göstermeyi en az beklediği şey: İnsanlığı.

Bu yüzden ona gerçeği söylemeye, tüm hafta boyunca düşündüğüm ama kimseye söylemediğim şeyi yüksek sesle dile getirmeye karar verdim.

"Aslında hiç annem olmadı," diyorum. "Küçükken, torunumu son gördüğüm zamandan çok da büyük değilken beni terk etti. Ve hayatımda anlamlı bir şekilde yer almadı. Ara sıra bir kart ya da bir telefon görüşmesi dışında."

"Peki neden bana bunları anlatıyorsunuz?" diyor. "Benim merhametimden mi?"

"Hayır, bunu o yüzden yapmıyorum," diyorum. "Tamamen muhteşem, ilham verici ve sevgi dolu bir dedem vardı. Çoğu insandan daha fazlasına sahiptim."

"Peki neden?"

"Umarım bu, burada kaybedebileceğim diğer şeylere rağmen önceliğimin torununuz olduğunu anlamanıza yardımcı olur. Onun için doğru olanı yapmak, bedeli ne olursa olsun, buna değer," diyorum. "Bunu benden daha iyi biliyorsunuz."

"Bunu nereden çıkardınız?" diye soruyor.

"Oraya ilk sen vardın."

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Çünkü ona ne anlattığımı anlıyor. Annem ailesi için hiç mücadele etmedi, benim için de etmedi. Bu onu tanımlıyor. Görünüşe göre ben de Bailey için tam tersini yapmak için her şeyden vazgeçmeye hazırım. Bir şekilde bu beni tanımlayacak.

Eğer Nicholas benden istediklerimi kabul ederse, bu onu da tanımlayacak. Bu konuda ortak noktamız olacak. Bailey konusunda ortak noktamız olacak. Onun için ne gerekiyorsa yapacak iki kişi biz olacağız.

Nicholas kollarını göğsünde kavuşturdu, neredeyse kucaklaşır gibi, ne yapması gerektiğinden emin olmadığı şeye karşı kendini hazırlıyormuş gibi.

"Eğer bir gün her şeyin değişeceğini düşünüyorsanız," diyor. "Bir gün bu durumun ortadan kalkacağını, Ethan'ın size geri döneceğini, hayatınıza tekrar gireceğini ve her şeyin unutulacağını düşünüyorsanız... bu olmayacak. Bu kabul edilemez. Bu adamlar unutmazlar. Bu asla olamaz."

Dürüstçe inandığım şeyi söylemek için kendimi zor tutuyorum: "İnanmıyorum."

Nicholas beni izliyor, beni inceliyor. Ve sanırım onu yakaladım. Ya da en azından birbirimize daha da yaklaşıyoruz. İyi ya da kötü.

Ama kapı çalıyor. Ve Charlie içeri giriyor. Görünüşe göre Nicholas'ın talimatlarına rağmen kalmış olan Charlie. Nicholas bu yüzden ondan memnun görünmüyor. Ama yakında daha da mutsuz olacak.

“Grady Bradford giriş kapısında,” diyor. “Ve arkasında da bir düzine kadar başka ABD federal polisi duruyor.”

"Uzun zaman aldı," diyor Nicholas.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diyor Charlie.

"İçeri alsın," diyor.

Sonra Nicholas dönüp gözlerime baktı, aramızdaki o an görünüşe göre sona ermişti. "Ethan eve dönerse, bilecekler," dedi. "Her zaman onu arayacaklar."

"Bunu anlıyorum."

"Eve dönmese bile onu bulabilirler," diyor.

“Şey,” diyorum. “Henüz onu bulamadılar.”

Başını yana eğdi, beni süzdü. "Sanırım yanılıyorsun," dedi. "Bence Ethan'ın isteyeceği en son şey, hayatını kızından uzakta geçirmek olurdu..."

“Bunun son olacağını sanmıyorum. Hayır.”

"Bu nedir?" diyor.

Bailey'e bir şey oluyor, demek istiyorum. Owen yüzünden, tüm bunlarla olan bağlantısı yüzünden, Bailey'nin zarar görmesiyle sonuçlanan bir şey. Onun öldürülmesiyle sonuçlanan bir şey.

"Başka bir şey," diyorum.

Onu koruyun.

Charlie omzuma dokundu. "Seni bekleyen araç geldi," dedi. "Gitmen gerekiyor."

Kalkıp gitmek üzereyim. Nicholas beni duymuş gibiydi ama sonra hiçbir şey duymak istemiyor gibiydi. Ve her şey bitti.

Yapacak başka bir şey yok. Bu yüzden Charlie'yi takip ediyorum. Kapıya doğru yürüyorum.

Ardından Nicholas arkamızdan sesleniyor.

“Kristin...” diyor. “Sence benimle görüşmeye açık olur mu?”

Arkamı dönüp gözlerine baktım. "Sanırım öyle," dedim. "Evet."

“Bu nasıl görünecek?”

“Seni ne sıklıkla ve ne kadar göreceğine o karar verecek. Ama ben de ilişkinin bozulmamasını sağlayacağım. Burada olanların çoğunun senin ona karşı hissettiklerinle hiçbir ilgisi olmadığını ve seni tanıması gerektiğini anlamasını sağlayacağım.”

"Peki, o seni dinleyecek mi?"

Bir hafta önce cevap hayır olurdu. Bugün de hayır değil miydi? Kalmasını istediğimi bildiği halde otel odasından çıktı. Yine de, cevabın evet olduğuna inanması gerekiyor. Bunu başarabilmek için hem onun hem de benim buna inanmam gerekiyor. Her şeyin buna bağlı olduğunu biliyorum.

Başımı salladım. "Öyle yapacak."

Nicholas bir an duraksıyor. "Eve gidin," diyor. "Güvende olacaksınız. İkiniz de. Size söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Tam onun önünde ağlamaya başlıyorum, gözlerimi hızla kapatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Yanıma geldi, elime bir mendil uzattı. "Teşekkür etme," dedi. "Bunu senin için yapmıyorum."

Ona inanıyorum. Yine de mendilini alıyorum. Sonra da oradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Şeytan ayrıntılarda gizlidir.

Grady arabada öyle bir şey söyledi ki, bu söz sonsuza dek aklımda kalacak.

ABD Federal Polis Teşkilatı'nın ofisine dönerken, Bailey'nin beklediği sırada bana tek bir şey söylüyor.

Arabayla giderken güneş Lady Bird Gölü üzerinden doğuyor, Austin sabahın erken saatlerinde uyanıyor. Otoyola girdiğimizde Grady yoldan dönüp bana bakıyor—sanki başka türlü anlamayacakmışım gibi, aldığım karardan ne kadar mutsuz olduğunu gösteriyor.

Sonra da bunu söylüyor.

"Owen'dan intikamlarını bir şekilde alacaklar," diyor. "Bunu bilmelisin."

Gözlerinin içine bakıyorum, çünkü yapabileceğim en az şey bu. Çünkü onun beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

“Nicholas olayları öylece geçiştirmiyor ki,” diyor. “Oyun oynanıyor.”

“Sanmıyorum,” diyorum.

“Ya yanılıyorsanız?” diyor. “Plan ne? Uçağa binip hayatınıza geri dönmek ve güvende olduğunuzu ummak mı? Güvende değilsiniz. Bu şekilde olmaz.”

"Nereden biliyorsunuz?"

“Önemli olan on beş yıllık tecrübe.”

“Nicholas’ın benimle hiçbir sorunu yok,” diyorum. “Bu işe hiçbir şey bilmeden girdim.”

“Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama Nicholas kesinlikle bilmiyor. Ve o böyle bir bahse girmez.”

"Bence bu istisnai bir durum."

"Neden?"

“Sanırım torununu tanımak istiyor,” diyorum. “Owen'ı cezalandırmaktan daha çok.”

Bu onu durduruyor. Ve bunu düşündüğünü görebiliyorum. Ve benim vardığım sonuca, yani belki de bunun doğru olduğuna, onun da vardığını görüyorum.

"Haklı olsanız bile, bunu yaparsanız Owen'ı bir daha asla göremezsiniz."

İşte orada, kulağımda, kalbimde uğultu. Nicholas söylüyor, şimdi de Grady söylüyor. Sanki bilmiyormuşum gibi. Biliyorum, bunun ağırlığı içimden, kanımda dolaşıyor.

Owen'dan vazgeçiyorum. Bütün bunların diğer tarafında, eğer bir diğer taraf varsa, işlerin Owen ve benim aramda tekrar düzelme şansından vazgeçiyorum. İşlerin ikimiz arasında tekrar düzelme ihtimalinden vazgeçiyorum. Owen'ın eve döneceğinden şüphe duyabilirim. Şüphe duyabilirim, ama bu şekilde biliyorum.

Grady, kamyonların hızla yanından geçtiği ve rüzgarın arabayı salladığı otoyolun kenarına çekiyor.

“Henüz çok geç değil. Nicholas'ı boş ver. Nicholas'ın senin ona yaptığını sandığı her türlü anlaşmayı da boş ver,” diyor. “Bu senin yapabileceğin bir anlaşma değildi. Bailey'i düşünmelisin.”

“Aklımda sadece Bailey var,” diyorum. “Onun için en iyisi ne? Owen onun için ne yapmamı isterdi?”

"Gerçekten onun, bir daha onu asla göremeyeceği, onunla asla bir ilişki kuramayacağı bir yolu seçmeni isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

“Öyleyse sen söyle Grady,” dedim. “Owen’ı benden çok daha uzun zamandır tanıyorsun. Sence ortadan kaybolduğunda benden ne yapmamı istiyordu?”

“Sanırım bu sorunu çözene kadar sizin ortalıkta görünmemenizi istedi. Umarım yüzü haberlerde görünmez. Umarım hepinizin kimliklerinizi koruyabileceğiniz bir yol bulunur. Ve gerekirse, hepinizin birlikte kalabilmeniz için bir yol bulmamı sağlar.”

“İşte tam da bu noktada beni kaybediyorsun,” diyorum. “Her seferinde.”

"Neyden bahsediyorsun?" diyor.

“Grady, bunun gerçekleşme ihtimali ne kadar? Bizi taşısaydın bile, bizi bulma ihtimalleri ne olurdu ki?”

"İnce."

“Ne demek istiyorsun? Yüzde beş ihtimal mi? Yüzde on ihtimal mi?” diyorum. “Peki ya geçen seferki sızıntı? Onun da olma ihtimali az da olsa var mıydı? Çünkü oldu. Owen ve Bailey senin gözetimin altında tehlikeye atıldı. Owen bunu riske atmak istemezdi. Bailey'e bir şey olma ihtimaline kumar oynamazdı.”

“Bailey’e hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim—”

“Eğer bu adamlar bizi bulsalardı, Owen'a ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı, değil mi? Bailey'nin hedef tahtasına oturması umurunda bile olmazdı. Öyle değil mi?”

Bana cevap vermiyor. Veremiyor.

“Özetle, bunun olmayacağının garantisini veremezsiniz. Bana da veremezsiniz, Owen'a da veremezdiniz,” diyorum. “Bu yüzden onu bana bıraktı. Bu yüzden ortadan kayboldu ve doğrudan size gelmedi.”

"Bence bu konuda yanılıyorsunuz."

“Sanırım kocam kiminle evlendiğini biliyor,” diyorum.

Grady gülüyor. "Bence bu olaydan öğrendiğiniz bir şey varsa o da kimsenin kiminle evlendiğini bilmediğidir," diyor.

“Katılmıyorum,” diyorum. “Eğer Owen benim sessizce oturup bu işi sizin yürütmenize izin vermemi isteseydi, bunu söylerdi.”

“Peki, bana gönderdiği e-posta yazışmalarını nasıl açıklarsınız? Tuttuğu detaylı dosyaları? Bunlar, Avett'in suçlarından dolayı cezalandırılmasını sağlayacak. FBI zaten Avett'i önümüzdeki yirmi yıl hapse atacak bir anlaşma yaptı...” diyor. “Kocanızın bunu yapmasını nasıl açıklarsınız? Tanık koruma programına girebilmek için her şeyi nasıl ayarladığını nasıl açıklarsınız?”

"Bence bunu başka bir nedenle yaptı."

"Bu nedir?" diyor. "Onun mirası mı?"

“Hayır,” diyorum. “Bailey’s.”

Sırıtıyor ve bana söylemek istediği ama söyleyemediğini hissettiği her şeyi duyabiliyorum. Owen hakkında bildiği her şeyi duyabiliyorum—Nicholas'ın da bildiği şeyler, ama farklı bir tonda. Belki de bana gerçeğe daha yakın bir şey söylemenin beni kendi tarafına daha çok yaklaştıracağını düşünüyor. Ama ben zaten bir taraf seçtim. Bailey'nin tarafını. Ve benim tarafımı.

“Bunu olabildiğince basit bir şekilde söyleyeceğim,” diyor. “Nicholas tam bir bela. Bir gün seni cezalandıracak. Bailey güvende olabilir, ama Owen'a ulaşamazsa, ona zarar vermek için seni cezalandıracak. Onun için tamamen harcanabilir birisin. Seni umursamıyor bile.”

“Sanmıyorum,” diyorum.

"Öyleyse, hayatınıza geri dönmeye çalışmanın sizin için ne kadar riskli olduğunu bilmeniz gerekiyor, değil mi?" diyor. "Beni ancak izin verirseniz koruyabilirim."

Ona cevap vermiyorum çünkü evet dememi istiyor; evet, onun beni korumasına izin vereceğim. Evet, onun bizi korumasına izin vereceğim. Ve ben bunu söylemeyeceğim. Bunu söylemeyeceğim çünkü şu gerçeği biliyorum: o bunu yapamaz.

Nicholas, eğer isterse, muhtemelen yine de bize ulaşabilir. Bütün bunlar bana bunu öğretti. Bir şekilde, olaylar geri döner. Olaylar az önce geri döndü. Bu yüzden Bailey için en iyisini yapmaya çalışmalıyım. Ve bunu bu şekilde yaparak, Bailey Bailey olarak kalabilir.

Daha önce kimse ona bu seçeneği sunmamıştı. Zaten çok şey kaybediyor. Benim yapabileceğim en az şey, şimdi ona bu seçeneği sunmak.

Grady arabayı tekrar çalıştırıp trafiğe karışıyor. "Ona güvenemezsin. Güvenebileceğini düşünmen delilik. Şeytanla anlaşma yapıp her şeyin yolunda gideceğini bekleyemezsin."

Ondan yüzümü çevirip pencereden dışarı baktım. "Ama az önce yaptım."

Ona Geri Dönmenin Yolunu Bulmak

Bailey konferans salonunda oturuyor. Hıçkırarak ağlıyor.

Daha ona uzanmadan ayağa fırladı ve bana doğru koştu. Bana sıkıca sarıldı, başını boynumun kıvrımına yasladı.

Onu öylece tutuyorum, Grady'yi, her şeyi, sadece onu umursuyorum. Geri çekiliyor ve yüzüne bakıyorum; gözleri ağlamaktan şişmiş, saçları kafasına yapışmış. Küçük kız hali gibi görünüyor, her şeyden çok birinin ona artık güvende olduğunu söylemesine ihtiyacı var.

"Odayı terk etmemeliydim," diyor.

Saçlarını yüzünden çektim. "Nereye gittin?"

“Hiçbir yere gitmemeliydim,” diyor. “Özür dilerim. Ama kapıya birinin vurduğunu duydum, bu da beni çok korkuttu. Sonra cep telefonum çaldı ve açtım. Ve her yer cızırtılıydı. Sürekli ‘merhaba’ diyordum ve cızırtı devam ediyordu. Bu yüzden daha iyi duyabilir miyim diye koridora gittim ve bilmiyorum...”

"Devam mı ettin?" diye soruyorum.

Başını salladı.

Grady bana öyle bir bakış attı ki, sanki onu teselli etmemin sınırları aştığını düşünüyordu. Sanki tamamen sınırların dışındaydım. Olaylara artık böyle bakıyor. Owen ve Bailey için olan planı bir çizginin bir tarafında, ben ise diğer tarafındayım. Beni artık sadece bu şekilde görüyor; hayal ettiği çözümün ana itici gücü olarak.

“Telefonda babam olduğunu sandım. Nedenini bilmiyorum. Belki cızırtıdan ya da gizli numaradan dolayıydı. Sadece bana ulaşmaya çalıştığını güçlü bir şekilde hissettim, bu yüzden bir dakika yürüyeyim, tekrar arar mı diye bakayım dedim. Aramayınca da... yürümeye devam ettim. Çok fazla düşünmedim.”

Gitmeden önce en azından iyi olduğunu bana bildirmemesinin nedenini sormadım. Belki de yapması gerekeni yapmasına izin vereceğime güvenmiyordu. Bunun bir kısmı muhtemelen buydu. Ama diğer kısmının benimle ilgili olmadığını biliyordum, bu yüzden şimdi bunu kendimle ilgili yapmamaya karar verdim. Kendinizi daha iyi bir yere götürmenin size bağlı olduğunu anladığınız an, artık hiçbir şey başkasıyla ilgili değildir. Sadece oraya nasıl ulaşacağınızı bulmakla ilgilidir.

“Kütüphaneye geri döndüm,” diyor. “Kampüse geri döndüm. Profesör Cookman'ın listesi yanımdaydı ve tekrar yıllık arşivini karıştırmaya başladım. Kate'in fotoğrafını gördükten sonra oradan çok hızlı bir şekilde çıktık. Ve düşündüm ki... Austin'den ayrılmadan önce bilmem gerekiyordu.”

“Peki, onu bulabildiniz mi?”

Başını salladı. "Ethan Young," dedi. "Listedeki son adam..."

Hiçbir şey söylemiyorum, bitirmesini bekliyorum.

"Ve sonra gerçekten aradı," diyor.

Bu beni durduruyor. "Neyden bahsediyorsunuz?" diyorum.

Az kalsın bayılacaktım. Owen'la konuştu. Owen'la konuşma fırsatı buldu.

"Babanla konuştun mu?" diye soruyor Grady.

Ona bakıp hafifçe başını salladı.

"Hannah ile yalnız konuşabilir miyim?" diye soruyor.

Odayı terk etmeden, onun önünde diz çöker. Bu da görünüşe göre hayır deme şeklidir.

"Bailey," diyor, "Owen'ın ne dediğini bana anlatmalısın. Bu, ona yardım etmeme yardımcı olacak."

Başını sallıyor, sanki bu konuşmayı onun önünde yapmak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi. Sanki bu konuşmayı yapmak zorunda olduğuna hiç inanamıyormuş gibi.

Ona anlatmasını, bize anlatmasını işaret ediyorum. "Sorun yok," diyorum.

Başını salladı, gözlerini benden ayırmadı. Sonra konuşmaya başladı.

“Babamın bu fotoğrafını yeni bulmuştum, kilolu görünüyordu ve saçları omuzlarına kadar uzamıştı... resmen bir mullet gibiydi. Ve ben... neredeyse gülecektim, çok komik görünüyordu. Çok farklıydı. Ama oydu,” diyor. “Kesinlikle oydu. Ve sana haber vermek için telefonumu açtım. Sonra Signal'den bir arama geldi.”

Signal. Bu isim neden tanıdık geliyor? Aklıma geldi: birkaç ay önce Ferry Building'de üçümüz mantı yerken, Owen Bailey'nin telefonunu alıp ona bir uygulama yükleyeceğini söyledi. Signal adında bir şifreleme uygulaması. İnternette hiçbir şeyin asla kaybolmadığını söyledi. Eğer seksi mesajlar gönderirse (gerçekten de seksi dedi), bu uygulamayı kullanması gerektiğiyle ilgili berbat bir espri yaptı. Ve Bailey de mantılarını kusuyormuş gibi yaptı.

Sonra Owen ciddileşti. Eğer bir telefon görüşmesi veya mesajın kaybolmasını istiyorsa, kullanması gereken uygulamanın bu olduğunu söyledi. Bunu iki kez söyledi, böylece kız da anladı. "Eğer bir daha yanımda 'seksi' kelimesini kullanmazsan, uygulamayı sonsuza kadar orada tutacağım," dedi. "Anlaştık," dedi Owen.

Şimdi Bailey hızlı hızlı konuşuyor. “Merhaba dediğimde o zaten konuşmaya başlamıştı. Nereden aradığını söylemedi. İyi olup olmadığımı sormadı. Yirmi iki saniyesi olduğunu söyledi. Bunu hatırlıyorum. Yirmi iki. Sonra da özür diledi, bana anlatabileceğinden çok daha fazla özür diledi, hayatını böyle bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmamak için ayarladığını söyledi.”

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken ona bakıyorum. Grady'ye bakmıyor. Sadece bana bakıyor.

"Ne dedi?" diye soruyorum nazikçe.

Bunun onu çok etkilediğini görüyorum. Böylesine genç omuzlara, olması gerekenden çok daha derin bir yük olduğunu görüyorum.

“Tekrar arayabilmesinin uzun zaman alacağını söyledi. Dedi ki...” Başını salladı.

"Ne oldu Bailey?" dedim.

“Dedi ki... gerçekten eve dönemez.”

Yüz ifadesini izliyorum, bu korkunç, imkansız şeyi anlamaya çalışırken. Ona asla söylemek istemediği o korkunç, imkansız şeyi. Kendi içimden de şüphelendiğim o korkunç, imkansız şeyi. Bildiğim o korkunç, imkansız şeyi.

O gitti. Geri dönmeyecek.

"Yani... hiç mi demek istiyor?" diye soruyor.

Daha ben ona cevap vermeden Bailey, boğuk ve hızlı bir şekilde inledi, sesi bu bilgiyle titredi. Hem de bildiği şeyle.

Elini, bileğini tuttum ve sıkıca kavradım.

“Gerçekten öyle düşünmüyorum...” diye araya giriyor Grady. “Bence onun tam olarak bunu kastettiğini bilmiyorsun.”

Ona bakışlarımla adeta meydan okuyorum.

"Telefon görüşmesi ne kadar üzücü olsa da," diyor, "şu anda konuşmamız gereken şey sonraki adımlar."

Gözlerini benden ayırmadı. "Sonraki adımlar?" dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerinin içine bakıyorum, böylece sadece ikimiz kalıyoruz. Ona karar verme yetkisinin kendisinde olduğunu söylediğimde bana inanması için yaklaşıyorum.

“Grady, ikimizin şimdi nereye gideceğini kastediyor,” diyorum. “Eve mi döneceğiz yoksa dönmeyecek miyiz...”

“Ya da size yeni bir ev kurmanızda yardımcı olabiliriz,” diyor Grady. “Size bahsettiğim gibi. Size ve Hannah'ya yeni bir başlangıç yapabileceğiniz iyi bir yer bulabilirim. Babanız da geri dönmenin güvenli olduğunu düşündüğünde size katılacak. Belki yarın bunun mümkün olmadığını düşünüyor, belki de telefonda söylemeye çalıştığı buydu, ama—”

"Neden olmasın?" diye sözünü kesti.

"Affedersin?"

Kadın onun gözlerine bakıyor.

“Neden yarın olmasın?” diyor. “Yarını unutun. Neden bugün olmasın? Babam gerçekten sizin en iyi seçenek olduğunuzu biliyorsa, neden şimdi bizimle burada değil? Neden hala kaçıyor?”

Kendini durduramadan Grady, sanki Bailey'e bu soruyu sorması için ben talimat vermişim gibi, sanki Owen'ı tanıyan ve seven birinin soracağı tek soru bu değilmiş gibi, küçük, öfkeli bir kahkaha attı. Owen parmak izi vermekten kaçındı. Yüzünün haberlerde her yere basılmasından kaçındı. Bailey'nin hayatını alt üst edecek dış güçlerden kaçınmak için gerekeni yaptı. Gerçek kimliğini. Peki nerede? Oynanacak başka bir şey yok. Yapılacak başka bir hamle yok. Eğer geri dönecek olsaydı, birlikte yeniden başlamanın güvenli olduğunu düşünseydi, şimdi burada olurdu. Yanımızda olurdu.

“Bailey, şu anda seni tatmin edecek bir cevap verebileceğimi sanmıyorum,” diyor. “Sana söyleyebileceğim tek şey, yine de bana yardım etmene izin vermen gerektiği. Bu, seni güvende tutmanın en iyi yolu. Seni ve Hannah'ı güvende tutmanın tek yolu bu.”

Elini aşağıya, kendi eline bakıyor, benim elim de onun elinin üzerinde duruyor.

“Yani... demek istediği bu muydu? Babam mı?” diyor. “Geri dönmeyecek mi?”

Benden bir şey istiyor. Zaten bildiği şeyi teyit etmemi istiyor. Hiç tereddüt etmiyorum.

"Hayır, yapabileceğini sanmıyorum," diyorum.

Gözlerinde görüyorum; üzüntüsü öfkeye dönüşüyor. Sonra tekrar geri dönecek ve oradan da kedere evrilecek. Bu durumla boğuşmaya başlarken, şiddetli, yalnız ve gerekli bir döngü bu. Peki bu durumla nasıl boğuşmaya başlarsınız? Sadece başlarsınız. Teslim olursunuz. Hissettiklerinize teslim olursunuz. Haksızlığa. Ama umutsuzluğa değil. Eğer yapabileceğim tek şey buysa, onun umutsuzluğa düşmesine izin vermeyeceğim.

“Bailey...” Grady başını salladı. “Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Babanı tanıyorum—”

Başını hızla kaldırdı. "Ne dedin?"

“Dedim ki, babanı tanıyorum—”

"Hayır. Babamı tanıyorum," diyor.

Ten rengi kızarıyor, gözleri sert ve kararlı. Ve ben bunu görüyorum; kararı şekilleniyor, ihtiyacı pekişiyor ve kimsenin ondan alamayacağı bir şeye dönüşüyor.

Grady konuşmaya devam ediyor ama o artık onu dinlemeye çalışmaktan vazgeçmiş. Bana bakarken, söyleyeceğini tahmin ettiğim şeyi, en başından beri varacağını düşündüğüm şeyi söylüyor. Nicholas'a gitmemin, yaptığım şeyin sebebi buydu. Bunu sadece bana söylüyor. Geri kalanından vazgeçmiş. Zamanla bunu yeniden inşa etmem gerekecek. Ona bunu yeniden inşa etmesine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecek.

"Sadece eve gitmek istiyorum," diyor.

Grady'ye bakıyorum, sanki "Onu duydun" der gibi. Sonra da yapmak zorunda olduğu şeyi bekliyorum.

Bizi bırakmak için.

İki yıl dört ay önce

"Bana nasıl yapılacağını göster," dedi.

Atölyemdeki ışıkları açtık. Tiyatrodan yeni çıkmıştık, buluşmamız gerçekleşmemişti ve Owen benimle atölyeye gelebilir mi diye sordu. Hiçbir sorun yok, dedi. Sadece torna tezgahı kullanmayı öğrenmek istiyordu. Sadece benim nasıl yaptığımı öğrenmek istiyordu.

Etrafına bakındı ve ellerini birbirine sürdü. "Peki... nereden başlayalım?" dedi.

“Bir tahta parçası seçmelisin,” dedim. “Her şey iyi bir tahta parçası seçmekle başlar. Eğer o iyi değilse, gidecek iyi bir yerin yok demektir.”

"Siz ağaç tornacıları nasıl kesim yapıyorsunuz?" dedi.

“Biz ağaç tornacıları farklı yöntemler kullanırız,” dedim. “Büyükbabam ağırlıklı olarak akçaağaçla çalışırdı. Rengini, damarlarının nasıl ortaya çıktığını severdi. Ama ben çeşitli ağaç türleri kullanıyorum. Meşe, çam, akçaağaç.”

"Çalışmayı en çok sevdiğiniz ağaç türü hangisi?" diye sordu.

"Kimseye ayrıcalık tanımam," dedim.

"Ah, bunu duyduğuma sevindim."

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. "Eğer benimle dalga geçecekseniz..." dedim.

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Sizinle dalga geçmiyorum," dedi. "Çok ilgimi çekti."

"Pekala, klişe gibi gelmesin ama bence farklı ağaç türleri size farklı nedenlerle çekici geliyor," dedim.

Çalışma alanımın yanına geldi, eğilerek en büyük torna tezgahımla göz hizasına geldi.

"Bu benim ilk dersim mi?"

“Hayır, ilk ders şu ki, çalışmak için ilginç bir tahta parçası seçmek istiyorsanız, iyi tahtanın tek bir şeyle tanımlandığını anlamanız gerekir,” dedim. “Büyükbabam bunu söylerdi. Ve bence bu kesinlikle doğru.”

Elini, üzerinde çalıştığım çam ağacı parçasının üzerinde gezdirdi. Eskimiş bir çam ağacıydı; koyu renkli, bir çam ağacı için oldukça zengin bir tondaydı.

"Bu adamı tanımlayan şey nedir?" dedi.

Ortadaki, neredeyse sarışına çalan, tamamen solmuş bir noktaya elimi koydum.

“Bence burası, tam şu kısım, ilginç bir hal alabilir,” dedim.

O da elini oraya koydu, elime dokunmadı, dokunmaya çalışmadı; sadece ona ne gösterdiğimi anlamaya çalıştı.

“Bunu seviyorum, bu felsefeyi seviyorum, demek istediğim bu...” diyor. “Sanırım aynı şeyi insanlar için de söyleyebilirsiniz. Günün sonunda, onları tanımlayan tek bir şey var.”

"Seni tanımlayan nedir?" diye sordum.

"Sizi tanımlayan nedir?" diye sordu.

Gülümsedim. "Önce ben sordum."

O da bana gülümsedi. Gülümsedi, o gülümseme...

“Pekala, tamam,” dedi. Sonra bir an bile tereddüt etmedi. “Kızım için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Bazen Eve Geri Dönebilirsin

Uçağın kalkmasını beklerken pistte oturuyoruz. Bailey pencereden dışarı bakıyor. Bitkin görünüyor; gözleri koyu ve şişmiş, cildi lekeli kırmızı. Hem bitkin hem de korkmuş görünüyor.

Ona henüz her şeyi anlatmadım. Ama yeterince anlıyor. Korkmasına şaşırmadığım kadar anlıyor. Korkmasa şaşırırdım.

“Ziyarete gelecekler,” diyorum. “Nicholas ve Charlie. İstersen kuzenlerini de getirebilirler. Bence bu güzel bir şey olur. Kuzenlerinin seninle tanışmayı çok istediğini düşünüyorum.”

"Bizimle kalmayacaklar mı yoksa?" diyor.

“Hayır. Öyle bir şey yok. Birlikte bir iki öğün yemek yeriz. Oradan başlayalım.”

“Peki, siz de orada olacak mısınız?”

"Her şey için," diyorum.

Başını sallayarak bunu anladı.

"Kuzenlerim hakkında şimdi karar vermek zorunda mıyım?" diyor.

"Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsiniz."

Başka hiçbir şey söylemiyor. Babasının eve dönmeyeceğini anlıyor – ve bunu kabullenmeye çalışıyor. Ama henüz bunun hakkında konuşmak istemiyor. Onun yokluğunda işlerin nasıl olacağını, nasıl hissettireceğini benimle birlikte ele almak istemiyor. Bunun da şu an için olması gerekmiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve şu an olmasa bile yakında gerçekleşmesi gereken tüm şeyleri düşünmemeye çalışıyorum. Hayatımızda ilerlemek için birbiri ardına atmamız gereken adımlar. Jules ve Max bizi havaalanından alacak, buzdolabımız bugünkü yiyeceklerle dolu olacak, akşam yemeği masada bizi bekliyor olacak. Ama bunlar, tekrar normal hissetmeye başlayana kadar, her gün tekrar tekrar yaşanmak zorunda kalacak.

Ve bazı şeylerin olmasını engelleyemem, örneğin birkaç hafta (ya da birkaç ay) sonra Bailey iyileşme yolunda ilerlerken yaşanacak sonuçlar gibi. O zaman

ilk defa kendimi düşünmek için sakin bir anım olacak. Kaybettiklerimi, asla geri alamayacaklarımı düşünmek için. Sadece kendimi düşünmek için. Ve Owen'ı. Onsuz kaybettiğim şeyleri—hala kaybetmekte olduğum şeyleri—düşünmek için.

Dünya yeniden sessizliğe büründüğünde, onun kaybının acısının beni yıkmasına izin vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekecek.

En garip şey beni yerle bir etmekten alıkoyacak. Şu anda düşünmeye yeni başladığım sorunun cevabını bulacağım: Eğer bilseydim, burada olur muydum? Eğer Owen bana en başından beri bu geçmişinden bahsetseydi, beni içine gireceğim şey konusunda uyarsaydı, yine de onu seçer miydim? Şu an bulunduğum yerde olmayı seçer miydim? Bu bana, annemin ölümünden kısa bir süre sonra büyükbabamın bana sağladığı o lütuf anını, tam olarak bulunduğum yerde olmam gerektiğini fark ettiğim anı kısaca hatırlatacak. Ve cevabın içimden kör edici bir sıcaklık gibi geçtiğini hissedeceğim. Evet. Tereddütsüz. Owen bana söylemiş olsa bile, her şeyi bilsem bile. Evet, bunu seçerdim. Bu beni ayakta tutacak.

Bailey, "Neden bu kadar uzun sürüyor?" diyor. "Neden henüz kalkış yapamıyoruz?"

“Bilmiyorum. Sanırım hostes pistte bir tıkanıklık olduğundan bahsetmişti,” diyorum.

Başını salladı ve kollarını kendine sardı; üşümüş ve mutsuzdu, tişörtü buz gibi uçak havasına karşı koyamıyordu. Kolları yine tüylerle kaplıydı.

Ama bu sefer hazırlıklıyım. İki yıl önce, iki gün önce, hazırlıklı değildim. Ama şimdi durum farklı görünüyor. Çantamdan Bailey'nin en sevdiği yün kapüşonlu kazağını çıkarıyorum. Bu an için hazırda bekletmek üzere kazağı el çantamın içine koymuştum.

Ona neye ihtiyacı olduğunu nasıl vereceğimi ilk defa anladım.

Elbette her şey değil. Hatta her şeye yakın bile değil. Ama kazağını alıp giyiyor, dirseklerini avuçlarıyla ısıtıyor.

"Teşekkürler," diyor.

“Elbette,” diyorum.

Uçak birkaç metre ileri ve sonra geri doğru ani bir hareket yapıyor. Ardından, yavaşça pistte ilerlemeye başlıyor.

“İşte oldu,” diyor Bailey. “Sonunda.”

Rahatlamış bir şekilde koltuğuna yaslandı, yola çıkmış olmanın verdiği huzurla gözlerini kapattı ve dirseğini ortak kolçaklarımıza koydu.

Dirseği orada, uçak hızlanıyor. Ben de dirseğimi oraya koydum ve onun da yaptığını hissettim, ikimizin de yaptığını hissettim. Tam tersini yapmak yerine birbirimize biraz daha yaklaştık.

Olan şey tam olarak neyse o gibi hissediliyor.

Bir başlangıç.

Beş yıl sonra. Ya da sekiz. Ya da on.

Los Angeles'taki Pacific Design Center'dayım ve yirmi bir diğer zanaatkar ve üreticiyle birlikte bir "İlk Bakış" sergisine katılıyorum. Sağladıkları teşhir salonunda, beyaz meşe ağacından yapılmış yeni bir koleksiyonu (çoğunlukla mobilya, birkaç kase ve daha büyük parçalar) ilk kez sergiliyorum.

Bu sergiler potansiyel müşterilerle tanışmak için harika fırsatlar sunuyor, ancak aynı zamanda bir tür buluşma gibi de – ve çoğu buluşma gibi, biraz da yorucu. Birkaç mimar ve meslektaş selamlaşmak, sohbet etmek için uğruyor. Küçük sohbetlerde elimden gelenin en iyisini yaptım, ama yorulmaya başladım. Ve saat 18:00'e doğru ilerlerken, insanlara bakmak yerine onların yanından geçip gittiklerini fark ediyorum.

Bailey'nin akşam yemeğinde benimle buluşması gerekiyor, bu yüzden çoğunlukla onu arıyorum, gün boyunca her şeyi kapatmak için bir bahane bulduğum için heyecanlıyım. Yakın zamanda çıkmaya başladığı bir adamı, Shep adında bir hedge fon yöneticisini (iki puan eksiği) getiriyor, ama ondan hoşlanacağımı söylüyor. Öyle biri değil, diyor.

Onun finans sektöründe çalışmasından mı yoksa Shep adından mı bahsettiğinden emin değilim. Her iki durumda da, daha az sinir bozucu bir adı (John) olan ve işsiz olan önceki erkek arkadaşına bir tepki gibi görünüyor. İşte yirmili yaşlarda flört etmek böyle bir şey ve onun bu konuları düşünüyor olması beni mutlu ediyor.

O şu anda Los Angeles'ta yaşıyor. Ben de burada, okyanusa çok uzak olmayan ve ona da çok uzak olmayan bir yerde yaşıyorum.

Bailey liseden mezun olur olmaz yüzen evi sattım. Bunun, Owen'ın geri dönmesi durumunda pusuya yatmış gölge figürlerin bizi takip etmesinden kurtulduğum anlamına geldiği yanılsamasına kapılmıyorum. Eminim ki, risk alıp bizi görmeye geri dönme ihtimaline karşı hâlâ bizi izliyorlar. Ben, Owen

geri dönsün ya da dönmesin, her zaman bizi izlediklerini varsayarak hareket ediyorum.

Bazen onları bir havaalanı bekleme salonunda veya bir restoranın dışında gördüğümü sanıyorum, ama elbette kim olduklarını bilmiyorum. Bana bir saniye bile fazla bakan herkesi profillendiriyorum. Bu, çok fazla insanın bana yaklaşmasını engelliyor ki bu kötü bir şey değil. İhtiyacım olanlara sahibim.

Eksi bir.

Omuzunda bir sırt çantasıyla, rahat bir şekilde showroom'a giriyor. Dağınık saçları kısa ve koyu renkte kesilmiş, burnu ise kırılmış gibi yamuk. Düğmeli bir gömlek giymiş, kollarına kadar uzanan, örümcek gibi ellerine, parmaklarına kadar yayılan dövmeleri görünüyor.

İşte o zaman hâlâ taktığı alyans yüzüğünü fark ettim. Ona yaptığım yüzük. İnce meşe kaplaması belki de başkaları için fark edilmez. Ama ben biliyorum ki, soğuk. Kendine hiç benzemiyor. Bu da var. Ama belki de insanların gözünden saklanmak gerektiğinde yapılan şey budur. Merak ediyorum. Sonra acaba o değil mi diye düşünüyorum.

Onu gördüğümü sandığım ilk sefer değil bu. Onu her yerde gördüğümü sanıyorum.

O kadar telaşlandım ki elimdeki kağıtları düşürdüm, her şey yere saçıldı.

Bana yardım etmek için eğiliyor. Gülümsemiyor, çünkü gülümsese kendini ele verirdi. Elime bile dokunmuyor. Muhtemelen ikimiz için de fazla olurdu.

Evrakları bana uzatıyor.

Ona teşekkür etmeye çalışıyorum. Bunu sesli mi söylüyorum? Bilmiyorum.

Belki. Çünkü başını sallıyor.

Sonra ayağa kalktı ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Ve işte o zaman bana sadece onun söyleyebileceği o şeyi söyledi.

"Olabilecek olan çocuklar hâlâ seni seviyor," diyor Owen. Bunu söylerken bana bakmıyor, sesi alçak.

Selamlaşma şekliniz.

Vedalaşma şekliniz.

Tenim yanmaya başladı, yanaklarım kıpkırmızı oldu. Ama hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek zaman yoktu. Omuz silkti ve sırt çantasını omzunda

daha yukarıya kaydırdı. Sonra kalabalığın içinde kayboldu. Ve olay bitti. O da başka bir tasarım tutkunu, başka bir standa doğru gidiyordu.

Giderken onu izlemeye cesaret edemiyorum. Onun yönüne bakmaya cesaret edemiyorum.

Gözlerimi yere indirip kağıtları düzenliyormuş gibi yapıyorum ama benden yayılan sıcaklık elle tutulur derecede hissediliyor; tenimde, yüzümde kalan o yakıcı kırmızılık, o an yakından bakan biri için fark edilebilir. Umarım kimse bakmaz.

Önce yüze kadar, sonra yüz elliye kadar sayıyorum.

Sonunda başımı kaldırmama izin verdiğimde, gördüğüm kişi Bailey'di. Bu beni anında sakinleştirdi, kendime gelmemi sağladı. Owen'ın gittiği yönden bana doğru yürüyordu. Gri kazak elbisesi ve yüksek bilekli Converse ayakkabılarıyla, uzun, kahverengi saçları sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Owen onu geçti mi? Ne kadar güzelleştiğini, ne kadar kendine güvenli olduğunu kendi gözleriyle gördü mü? Umarım görmüştür. Aynı zamanda görmemiştir de. Sonuçta, hangisi onu kurtarır ki?

Derin bir nefes alıp onu süzdüm. Yeni erkek arkadaşı Shep ile el ele yürüyordu. Bana selam verdi, eminim ki bunu sevimli buluyordu. Ama değildi.

Ama onlar yanıma gelirken gülümsüyorum. Nasıl gülümsemeyeyim ki? Bailey de gülümsüyor. Bana gülümsüyor.

"Anne," diyor.

Teşekkürler

Bu kitaba 2012'de başladım. Birçok kez bir kenara bıraktım ama bir türlü bırakamadım. Her aşamada bana yol gösteren ve anlatmak istediğim hikayeyi bulmama yardımcı olan Suzanne Gluck'a minnettarım.

Marysue Rucci, düşünceli düzenlemeleriniz ve bilge yorumlarınız bu romanı her açıdan daha üst bir seviyeye taşıdı. Bir yazarın umabileceği en iyi ortak, hayalimdeki editör ve sevgili bir dost olduğunuz için teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki muhteşem ekibe, Dana Canedy, Jonathan Karp, Hana Park, Navorn Johnson, Richard Rhorer, Elizabeth Breeden, Zachary Knoll, Jackie Seow, Wendy Sheanin, Maggie Southard ve Julia Prosser'a; ve WME'deki Andrea Blatt, Laura Bonner, Anna Dixon ve Gabby Fetters'a minnettarım.

Sylvie Rabineau, ilk kitaptan, ilk günden beri bu işin içindeyiz. En güvendiğim danışmanım, Jacob'ın "Sylv"i ve dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Hukuki uzmanlıkları için Katherine Eskovitz ve Greg Andres'e, harika bir Austin rehberi olduğu için Simone Puglia'ya ve masamda duran ve Hannah'ya çok ilham veren muhteşem ahşap oyma kase için Niko Canner ve Uyen Tieu'ya minnettarım.

Son sekiz yıldır birçok taslağı okuyup, paha biçilmez yardım ve görüşlerini paylaştıkları için teşekkürler: Allison Winn Scotch, Wendy Merry, Tom McCarthy, Emily Usher, Stephen Usher, Johanna Shargel, Jonathan Tropper, Stephanie Abram, Olivia Hamilton, Damien Chazelle, Shauna Seliy, Dusty Thomason, Heather Thomason, Amanda Brown, Erin Fitchie, Lynsey Rubin, Liz Squadron, Lawrence O'Donnell Jr., Kira Goldberg, Erica Tavera, Lexi Eskovitz, Sasha Forman, Kate Capshaw, James Feldman, Jude Hebert, Kristie Macosko Krieger, Marisa Yeres Gill, Dana Forman ve Allegra Caldera. Ayrıca Lauren Levy Neustadter, Reese Witherspoon, Sarah Harden ve Hello Sunshine'daki inanılmaz ekibe özel teşekkürler; bu kitaba olan inancınız, gerçekleşen bir rüyadan farksız.

Dave ve Singer ailelerine ve sarsılmaz sevgi ve destekleri için harika arkadaşlarıma da yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Ve birlikte olmaktan çok memnun olduğum okuyuculara, kitap kulüplerine, kitapçılara ve kitap severlere de minnettarım.

Son olarak, dostlarım.

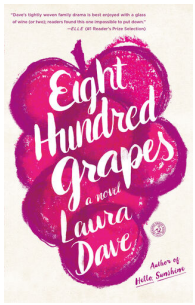
Josh, sana ilk olarak ne için teşekkür edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de bu romanın senin ve bana olan inancın olmadan var olamayacağı (gerçekten de var olmazdı) ya da on üç yıl sonra hala deli gibi aşık olduğum bir partnere sahip olduğuma inanamadığımla ilgili bir şey söylemeliyim. Ama kahveyle başlamamda sakınca var mı? Kahveyi çok seviyorum. Ve seni de ölçüsüzce seviyorum.

Jacob, eşsiz, kocaman yürekli, bilge, çok komik küçük adamım. Sen bu dünyaya geldiğinde yeniden doğdum. Ve şimdi, bana öğrettiğin her şey için minnettar ve mütevazı bir şekilde bu dünyada yürüyorum. Sana her gün söylemediğim ne söyleyebilirim ki, yavrum? Hayatımın en büyük nimeti senin annen olmak.

Yazarın diğer eserleri

Merhaba, Güneş Işığı

Sekiz Yüz Üzüm

Yazar Hakkında

© KATHERINE ESKOVITZ

Laura Dave, Eight Hundred Grapes ve The First Husband gibi eleştirmenlerden büyük beğeni toplayan birçok romanıyla ulusal ve uluslararası çok satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Eserleri on sekiz ülkede yayınlanmış olup, The Last Thing He Told Me de dahil olmak üzere beş romanı film ve televizyon uyarlaması için seçeneklendirilmiştir. Santa Monica, Kaliforniya'da yaşamaktadır.

SimonandSchuster.com
www.SimonandSchuster.com/Authors/Laura-Dave
@simonbooks

Laura Dave'in diğer eserleri

Merhaba, Güneş Işığı

Sekiz Yüz Üzüm

İlk Koca

Boşanma Partisi

Londra Amerika'nın En İyi Şehridir

Simon & Schuster'ın bu e-kitabını okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon ve Schuster
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2021 Laura Dave'e aittir.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Simon & Schuster Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Simon & Schuster'ın ilk ciltli baskısı Mayıs 2021'de yayınlandı.

SIMON & SCHUSTER ve logo, Simon & Schuster, Inc.'in tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda geçerli özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satışlar birimiyle iletişime geçin veya business@simonandschuster.com adresine e-posta gönderin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, canlı etkinliklerinize yazarlar getirebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için, Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-866-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç mekan tasarımı Paul Dippolito tarafından yapılmıştır.
Ceket tasarımı Pete Garceau'ya aittir.
Ön kapak fotoğrafları pilesasmiles/Getty Images ve ELENAVOLKOVA/iStock/Getty Images tarafından sağlanmıştır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri
İsimler: Dave, Laura, yazar.
Başlık: Bana söylediği son şey: bir roman / Laura Dave.
Açıklama: Simon & Shuster'ın ilk ciltli baskısı. | New York Şehri: Simon & Schuster, 2021. | Özet: “Bir yıllık kocası ortadan kaybolunca, Hannah kısa sürede kocasının söylediği kişi olmadığını öğrenir ve gerçeği ortaya çıkarmak için tek bir müttefiki kalır: kocasının kendisinden nefret eden ergen kızı.” -- Yayıncı tarafından sağlanmıştır.
Tanımlayıcılar: LCCN 2020021203 | ISBN 9781501171345 (ciltli) | ISBN 9781501171369 (e-kitap)
Sınıflandırma: LCC PS3604.A938 L37 2021 | DDC 813/.6--dc23
LC kaydı şu adreste mevcuttur: https://lccn.loc.gov/2020021203

ISBN 978-1-5011-7134-5

ISBN 978-1-5011-7136-9 (e-kitap)